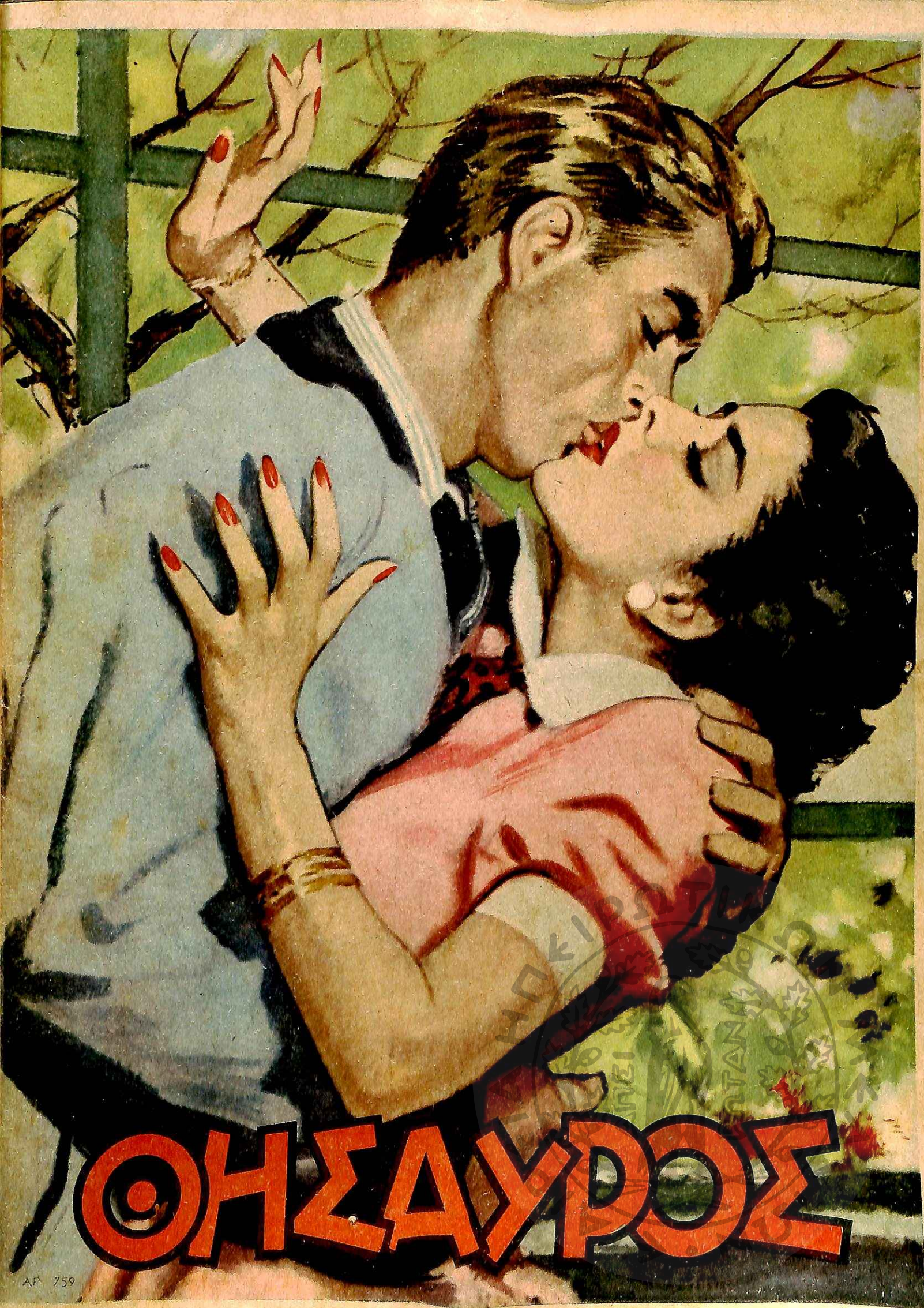

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΡΙ

Και ο Ιταλικός τουρισμός

Δεκαπέντε περίπου ναυτικά μίλια χωρίζουν τη Νεάπολι από το ξακουστό Κάπρι.

Τα θαυμάσια κάτασπρα βαποράκια, που κάνουν τη διαδρομή αυτή σε διάστημα μιάς ώρας, είναι πάντα γεμάτα από τους τουρίστες, που θέλουν να επισκεφθούν, το μοναδικό αυτό στο κόσμο νησί.

Οι βράχοι που αποτελούν το Κάπρι είναι για τους Ιταλούς μία άσπευστη πηγή πλούτου, που την εκμεταλλεύονται κατά τον πιο επίσημο τρόπο. Η διαφήμιση του νησιού αυτού σε συνδυασμό με την εξυπηρέτηση των ντόπιων, κάνει τους ξένους και μάλιστα τους Αμερικανούς, να βάζουν σκοπό της ζωής τους την επίσκεψη στο μαγευτικό αυτό νησί.

Οι Ιταλοί, για κάθε γωνιά, για κάθε βράχο, για κάθε απόμικρο τοποθεσία έχουν δημιουργήσει κι από ένα θρύλο. Έτσι βλέπεις τους περιηγητές να παρακολουθούν με ευλαβική προσοχή τον οδηγό να τους εξηγήσει μία συνηθισμένη σχισμή ενός βράχου. Σε κάθε βήμα υπάρχουν κι ένα μέρος με γλυκοχηρή ονομασία. Η «σπηλιά της άναπης». Η «γωνιά της Άβε Μαρία». Οι «δύο καρδιές». Οι «μαγεμένοι έρασσαι» και άλλα πολλά δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά συνηθέστερες αλλοιώσεις των βράχων από το μακροχρόνιο χαίδεμα της θάλασσας.

Μα κι από τα τρία χωριά που αποτελούν τα ζωντανά κέντρα του νησιού, δεν λείπουν οι ιστορίες, οι θήμες και οι παραδόσεις.

Το μικρό στρογγυλό λιμανάκι, που είναι τριγυρισμένο από τα σπίτια των ψαράδων και των ανθρώπων που ζουν απ' το λιμάνι, αποτελούν την «αίθουσα υποδοχής» για τους ξένους. Διακόσια περίπου μέτρα ψηλότερα, όπου ανεβαίνει κανείς από έναν στενό δρόμο με απότομες κορδέλλες βρίσκεται το χωριό Κάπρι.

Τίποτ' απολύτως δεν φαίνεται ένα Έλληνα, που έχει ταξιδέψει σε νησιά της πατρίδας του. Η γραφικότητα που έχουν οι στενοί δρόμοι, τα μικρά κατά κανόνα διάφορα σπίτια και οι καλλιτεχνικοί κήποι, που τα περιβάλλουν, είναι πασίγνωστα σ' όλους.

Οι περιηγητές όμως ξέρουν το Κάπρι από τη φήμη του και νομίζουν ότι θα θεωρούνταν άνθρωποι χωρίς αίσθημα, χωρίς ευαισθησία, αν δεν πρόσθεταν στο γενικό θαυμάσιό του το δικό τους!

Τρίτη κατοικημένη περιφέρεια είναι το Άνω Κάπρι. Βρίσκεται ακόμη ψηλότερα απ' το προηγούμενο και αν δεν έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία το μικρό χωριό, τα δύο μεγαλοπρεπή ξενοδοχεία που υπάρχουν εκεί, αφορμίζουν και τον πιο απαιτητικό τουρίστα. Η βεράντα μάλιστα του ενός απ' τα δύο είναι πιθανότατα μοναδική στον κόσμο περίπτερη. Τα κάγκελά της αποτελούν συνέχεια ενός καθεύα κοφτού βράχου ύψους 400 μέτρων, που καταλήγει στη θάλασσα. Οι βάρκες που διασχίζουν τα λήγες στη θάλασσα, οι βάρκες που διασχίζουν σαν μιγάσπαρα καταγαλάνα νερά της φαίνονται σαν μικρές κηλίδες απ' αυτούς που έχουν γερά μάτια.

Οι Ιταλοί κάτοικοι του νησιού είναι ευγενέστατοι προς τους ξένους. Αδιαφορούν για το τί φορούν και ποτέ δεν σχολιάζουν τους εξωφρενισμούς τους.

Τα μικρά εστιατόρια του Κάπρι έχουν έναν τελείως ιδιόμορφο χρώμα. Στο καθένα απ' αυτά υπάρχει και κάτι χαρακτηριστικό.

Η «Γαλαρία φωλών» π. χ. σε κάθε τραπέζι της έχει κι από ένα ηλεκτρικό φως στο άμπαλό του όπου κι ο κάθε πελάτης γράφει το όνομά του.

Στον «Άσπρο Γάτο» η κυρία που θα γευματίσει εκεί είναι υποχρεωμένη να αφήσει τα αποτυπώματα των χειλιών της σε μία άσπρη κολώνα, που σε λίγο καιρό θα μεταβληθεί σε κόκκινη.

Η γλυκιά ναπολιτάνικη μελωδία του κιθαρίστα υπάρχουν σ' όλα τα κέντρα. Ακόμη και τα γκαρσόνια σερβίρουν τους πελάτες τραγουδώντας.

Αυτά όλα είναι μικροσπουδαίως, που δεν τις συναντάει κανείς εύκολα σ' άλλα μέρη. Βέβαια ακριβοπληρώνονται, αλλά μένει η ικανοποίηση ότι έζησε κανείς κάτι το ξεχωριστό.

Σε μία ώρα απόστασι από το Κάπρι τα πράγματα είναι τρεις φορές φτηνότερα. Οι ξυπνοί όμως Ιταλοί έχουν έτοιμη την απάντησή, αν τυχόν κανείς παραπονεθεί:

—Μα εδώ είναι το Κάπρι...

Και μ' αυτά τα λόγια βάζουν τελεία και παύλα στις αντιρρήσεις. Είναι δηλαδή σαν να λένε: «Για να ξεσηκωθεί κανείς να έρθει εδώ πρέπει να έχει υπ' όψιν του ότι θα... ξεπαρωδιαστή!...»

Τὰ δάκρυα του παληάτσου

Πρωτότυπο διήγημα

Μέσα στα χειροκροτήματα του κοινού που γέμιζε το ιπποδρόμιο, ο παληάτσος Τότης έκαμε μία υπόκλιση και χαιρέτησε, βγάζοντας το μυτερό σκούφο του. Κάθε βράδυ, έκανε τις ίδιες τούμπες κι' έλεγε τα ίδια άστεια, που προκαλούσαν τ' ακράτητα γέλια των θεατών.

Ήταν ο καλύτερος κλόουν του Τσίρκου Μπούμπερπου, που είχε εγκαταστήσει σ' ένα προάστειο του Λονδίνου. Ο διευθυντής τον είχε προσλάβει τελευταίως κι' έμενε κατενθουσιασμένος.

—Δουλεύεις με κέφι, τούλεγε συχνά, ξέρεις να τραβάς τη συμπάθεια του κοινού. Θα προδεύσεις πολύ. Θα σε βοηθήσω κι' εγώ όσο μπορώ...

Ο Τότης ζούσε με τη γυναίκα του, μία συμπαθητική κοπέλλα, που έκανε διάφορα νομμερα στο τσίρκο και φρόντιζε για το νοικοκυριό τους. Είχαν ένα αγοράκι 5 ετών, το Μπόμπ.

Μέσα στο ίδιο άμάξι —που τόχαν χωρίσει στη μέση— κατοικούσε και μία άμαξιόνη του τσίρκου, η ώραία Μπέρτα Σαλόμ, που είχε ένα γυίο συνομηλικό με το Μπόμπ. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού αυτού. Η Μπέρτα έλεγε σε όλους πως ο άντρας της είχε πεθάνει, μα οι περισσότεροι δεν το πολυπίστευαν... Πάντως, η Μπέρτα λάβαινε τακτικά κάτι μυστηριώδη γράμματα, που την έκαναν πάντα να κλάι...

Τα παιδιά ήταν αγαπημένα, έπαιζαν πάντα και κοιμόνταν μαζί, με την επίβλεψη μιάς υπηρέτριας.

Το βράδυ εκείνο, ο Τότης είχε θριαμβήσει κυριολεκτικά. Ήσπουν να ξανάρθη η σειρά του πάλι, άφισε τη γυναίκα του να εκτελή ένα νούμερο μαζί με τη Μπέρτα κι' έτρεξε στ' άμαξί του να δει τί γινόταν ο γυιός του. Δίπλα στη μικρή σκαλίτσα, είχε την υπηρέτρια να κυττάζει γύρω της με μάτια δακρυσιμένα.

—Τί συμβαίνει; τί ρώτησε μ' ανησυχία.

—Δεν μπορώ... δεν μπορώ να βρω το Μπόμπ!... Χάθηκε!...

Μ' ένα πηδάμα, ο Τότης βρέθηκε μέσα στ' άμαξί. Το κρεβάτι του παιδιού του ήταν άδειο κι' ακατάστατο. Κάποιος είχε κλέψει το Μπόμπ...

Το άλλο αγοράκι, ο γυιός της Μπέρτας, κοιμόταν ξέγνοιαστο στο κρεβάτι του.

Ο Τότης άρχισε να ρωτά την υπηρέτρια, μα εκείνη δεν ήξερε τίποτε. Είχε λείψει λίγη ώρα απ' το άμαξί, κι' όταν γύρισε, ο Μπόμπ είχε γίνει άφαντος.

Ξετρελλανόμενος απ' την αγωνία, ο Τότης άρχισε να τρέχει ανάμεσα στ' άμαξία φωνάζοντας το γυιό του και ζητώντας βοήθεια. Μαζεύτηκαν άμέσως όλοι οι συνάδελφοί του. Η είδηση της άπαγωγής διαδόθηκε και στους θεατές. Η αστυνομία άρχισε τις έρευνες. Μα το μυστήριο εξακολουθούσε να μένει σκοτεινό...

Μόνον η Μπέρτα έδειξε μία περιέργη διαγωγή, που προκάλεσε τη γενική προσοχή και τις υπόνοιες όλων: Κλείστηκε στ' άμαξί της και δεν ένοούσε πιά να βγεί από κεί μέσα. Έμενε καθισμένη διαρκώς δίπλα στο κρεβάτι του παιδιού της.

Τέλος, απάντησε στις ερωτήσεις που της έκαναν:

—Είμαι βεβαία πως οι άνθρωποι που άρπαξαν το Μπόμπ, δεν ζητούσαν αυτόν... Το παιδί μου ήθελεν, οι κακούργοι!... Τους είχε βάλει έ-

κείνος ο άτιμος, που διεκδικεί πατρικά δικαιώματα στο γυιό μου, άφου μ' έγκατέλειψε άλλοτε άσπλαχνα, χωρίς κανένα πόρο ζωής, με τον καρπό του έρωτός μας μέσα στα σπλάχνα μου!

«Τώρα προσπαθεί να μου πάρη το παιδί μου! Μου τόνεψε στα άπειλητικά του γράμματα... Έννοια σας, Τότη, θα σας φέρουν πίσω το γυιό σας. Δεν ζητούσαν αυτόν... Μα, για όνομα του Θεού, υπερσπασθήτε με... φυλάχτε το παιδί μου!... Δεν θέλω να μου το πάρουν, δεν θέλω!...

Η νύχτα εκείνη πέρασε γεμάτη αγωνία κι' έλπίδες. Το πρωί, παρουσιάστηκε στο τσίρκο μία κυρία, που κρατούσε το Μπόμπ στην άγκαλιά της.

Οι προβλέψεις της Μπέρτας Σαλόμ επαληθεύσαν. Η κυρία εκείνη είχε βρή το αγοράκι μπροστά στην πόρτα της, τυλιγμένο μ' ένα σκέτασμα, με μία σημείωσι καρφιστωμένη πάνω του:

«Παρακαλείσθε να πάτε αυτό το παιδί στο τσίρκο Μπούμπερπου».

Όστόσο, έσβυσε γρήγορα η χαρά πουνοιόσαν όλοι για την άνευρεσι του Μπόμπ.

Απ' τον τρόπο που είχε δοκιμάσει, το παιδί είχε πάθει μία νευρική κρίσι και δεν φαινόταν ν' αντιλαμβάνεται ό,τι γινόταν γύρω του. Ο γιατρός που το εξέτασε, δήλωσε σοβαρά:

—Κινδυνεύει το μυαλό αυτού του παιδιού! Το μόνο που μπορεί να το σώσει, είναι κάτι που θα το κάμψι να διασκεδάσει, να γελάσει...

Όλοι οι άνθρωποι του τσίρκου άρχισαν τότε να προσπαθούν με κάθε τρόπο να προκαλέσουν τα γέλια του Μπόμπ. Του κάκου όμως... Δεν κατάρθσαν τίποτε.

Μέσα στην απελπισία του, ο Τότης έπνιξε την αγωνία της καρδιάς του κι' άρχισε κι' αυτός, μαζί με τους άλλους, να κάνη τούμπες και κομικές γκριμάτσες. Μα το προσωπάκι του Μπόμπ εξακολουθούσε να μένει ακίνητο, δίχως έκφρασι...

Μη αντέχοντας πιά στον πόνο, ο πατέρας ξέσπασε σ' ένα κλάμα βουβό κι' απελτισμένο. Τα δάκρυα, κυλώντας στο βαμμένο του πρόσωπο, έλυωσαν και παρέσυραν τα χρώματα. Έτσι, το πρόσωπο του κλόουν πήρε μία έκφρασι ακόμη πιο καμική.

Και τότε, έγινε το θαύμα: Ο Μπόμπ, που δεν είχε ξαναδεί ποτέ τον πατέρα του τόσο άστειο, ξέσπασε σε γέλια άκράτητα!

Χτυπούσε παλαμάκια, σαν νάνοι-ωθε πραγματικά τη ζωή να ξαναγεννιέται μέσα του, και φώναζε χαρούμενα:

—Ακόμη!... ακόμη!...

Σε μερικές μέρες, ο Μπόμπ ήταν έντελώς καλά και ξανάρχισε τα παιχνίδια με το μικρό φίλο του.

T. EBAN S

•••

Ένα πρωτότυπο άντρώγυνο

Το πιο πρωτότυπο άντρώγυνο του κόσμου είναι ο σύζυγος Ντόντον, που ζουν στην Αύγουστα του Μάιν (Η-ζούν στην Πολιτεία). Μένουν στο ίδιο νομμένες Πολιτείες. Μένουν στο ίδιο σπίτι, τρώνε μαζί, αλλά από τέσσε-ρα χρόνια δεν μιλούν ο ένας στον άλλον. Όταν θέλουν να συνεννοη-θούν για κάποιο ζήτημα, ανταλλά-σσουν επιστολές με το ταχυδρομείο. Τυχόν άνθρωπος, αλήθεια, αυτός ο κ. Ντόντον!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ 5000

Κοζερί της εβδομάδος

ΚΟΙΝΗ Η ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ

Πολύ τη νοιώθω την επαρχία κάθε φορά που παραπονιέται για τους στενούς της ορίζοντες. Δεν είναι η υλική στενότητα που την ένοχλει. Θα χωρούσε ώραιότατα στη μικρή της πόλη η κυρία που μας γράφει. Μήπως όσοι κατοικούμε την πρωτεύουσα, άλυνίζου-με κάθε μέρα τον εύρτο χώρο μας; Πόσοι Αθηναίοι, που δεν ξέρουν την Αθήνα... Ξέρουμε το τεράγανο όπου κατοικούμε, ξέρουμε την περιοχή όπου άσκουμε το επάγγελμά μας. Ξέρουμε ά-κόμα ώριμένες κεντρικές άρτηριές. Πέρα απ' αυτά όμως, η Αθήνα μας είναι τόσο άγνωστη όσο και μία ξένη πολιτεία.

Πού να υποπτευθώ η Κολοκυθού τους Αμπελοκήπους; Τί ξέρει το τέρμα Πα-τησίων από το Παγκράτι και το Παγ-κράτι από τα Πετρώλωνα; Δημότες της μεγάλης πολιτείας, αλλά περιω-ρισμένοι μέσα στον κύκλο που περι-κλείει την κοινωνική μας ζωή και τα επαγγελματικά μας ενδιαφέροντα.

Δεν είναι, λοιπόν, η έκτασι της πρω-τεύουσας, για την οποία μακαρίζει τους πρωτευουσιάνους η επαρχία.

Κάτι άλλο τη χτυπά στα νεύρα και την κάνει να ζητά τη φυγή. Το κάτι αυτό, είναι το καθεστώς της κατοπτέ-σους κάτω από το οποίο ζή. Κατό-πτεισι χωρίς αγαθήτητα, δίχως αφέ-λεια, χωρίς καλωσύνη. Ένα έχθρικό, θάλαξε κανείς, μάτι που είναι διαρ-κώς περμένο άπάνω σας.

Τί τρώς, τί πίνεις, τί φοράς, που πήγες, ποιά ώρα κοιμήθηκες, ποιοί ή-σαν σπίτι σου, σε ποιά σπίτι πήγες... Ένας κατάσκοπος που μετρά το κάθε βήμα σου. Το ενδιαφέρον δε των κα-τασκοπών έντεινεται όταν πρόκειται για τις έρωτικές εκδηλώσεις των άν-θρώπων.

Έρωτικές εκδηλώσεις... Έκφρά-ζομαι άσχημα. Δεν περιμένουν εκδηλώ-σεις για να σας κολλήσουν τη ρετι-νιά. Τους είναι άρκετες οι υπόνοιες.

Υπόνοιες για το τίποτα και από το τίποτα. Κυρία είναι, κύριος είσθε. Γνω-ρίζεσθε, συναντάσθε στο δρόμο, δίνετε ο ένας το χέρι στον άλλον. Η χειρα-φία όμως είναι θερμή και παρατεταμέ-νη, η συνομιλία ζωηρή, η έκφρασι σας μαρτυρεί, ότι όσα ανταλλάσσετε, έν-διαφέρον και τους δύο σας. Δέ χρειά-ζεται περισσότερο. Οι κόρες των μα-τιών άποτυπώνουν τη συνάντησι και τα μεγάφωνα της μικρής πόλεως μετα-δίνουν το γεγονός.

Χορευτική βραδιά σε σπίτι. Τρεις φορές καλέσατε σε χορό το ίδιο πρό-σωπο. Κι' εκείνο είχε την άπρονοήσια να μη άποκροήσθι την άσυλλόγησιτη πρόσκλησι σας. Την έτοιμένη, δεν εί-πασι άτίθω να σας πληρώσι ο γνό-νιος και να σας ρωτήσι αν μπορεί να ριμοκί σας για τους άραβάνους σας συγχωρή για τους άρρους σας σας... Κι' αλλοίμονο αν το άρροσ σας φθάσι ως το σημείο να συνοδεύσετε σε περίποτο μία κοπέλλα η μία κυρία. Σκάνδαλο σημαίνουν οι σκηνές.

Το κακό εκτεινεται και στις οικο-γένειες. Παντρεμένος, νομίζετε, ότι έ-χετε άπαλλαγί από την άδιακρισία των πλησίον. Έχετε τις γνωριμιές, τις προτιμήσεις, τους ανθρώπους με τους οποίους συνδέσθε περισσότερο. Μ' ένα άντρώγυνο έξαφνα.

Άνδρώγυνο εκείνοι, άντρώγυνο έσείς. Συχνή ή επικοινωνία. Μαζί μπαίνετε, μαζί βγαίνετε, μαζί κάνετε τις έκδρο-μές σας. Και να αμέσως οι κωδωνο-κρουσίες. Κάτι το ύποπτο διακρίνει η κοινή γνώμη στο κουαρτέτο: Μία κυ-ρία κι' ένας κύριος της τετράδας, που προβίζουν τη συζυγική τους πίστι.

Ταξιθεύει συχνά στην πρωτεύουσα η κυρία; Δεν μπορεί. Κάποιος την περι-μένει εκεί. Συνέπεσε στη λουτρόπολι, όπου κάνει τα λουτρά της, να βρίσκε-ται για τον ίδιο λόγο γνωστός της κύριος; Ποιος θα τη σώσει από το δια-στροφή; Αν μάλιστα οι άνταποκριτές και έκτακτοι άπεσταλμένοι μεταδώσουν το γεγονός, ότι τους είδαν να γευματί-ζουν στο ίδιο τραπέζι κι' να παίζουν πινάκι, θα βουίξη όλη η περιοχή.

Μέσα σ' ένα τέτοιο καθεστώς, πώς να ευδοκίμησι η ξεγνοιασιά, η άπλο-τητα, η αφέλεια ή άνεσι στη συμπε-ριφορά; Καρδιές κουμπωμένες, στόμα-τα κλειστά, κουβέντες μετρημένες, σε παροπλισμό ο άυθόρμητισμός που έ-σταίται και κάνει εύχάριστες τις σχέ-σεις των ανθρώπων.

Κι' αν βρεθώ και κανείς πού, αδιά-φορος για τα σχόλια, άφινει έλεύθερο στις εκδηλώσεις τον εαυτό του, είναι όμως οι άλλοι, όσοι άσκουν έπάνω του έπιρροή, που σπένδουν να του τραβή-ξουν τα λουριά.

Ο πατέρας, η μητέρα, ο άδελφός, ο σύζυγος.

—Το νού σου.

—Μα δεν κάνω κανένα κακό.

—Κακό δεν κάνεις. Κακό όμως εί-ναι ο κόσμος και σου κολλά το κακό όταν σε βλέπει εύθυμη, άπλη, με οί-κειότητα άπέναντι των άλλων.

Το παρόπνο της επαρχίας που αλ-ληλοκατοπτεύεται μεταδίδει με ζωη-ρά χρώματα επαρχιοτίσσια κυρία. Η εικόνα που παρουσιάζει, όσες υπερβο-λές και αν έχη, δεν άπέχει από την πραγματικότητα.

Σ' ένα σημείο μόνο πλανάται. Ό-ταν νομίζη την Αθήνα... Σικάγο. Λέ-τε ότι έμεις στην πρωτεύουσα ζούμε έξω από τους φακούς των παρατηρη-τών.

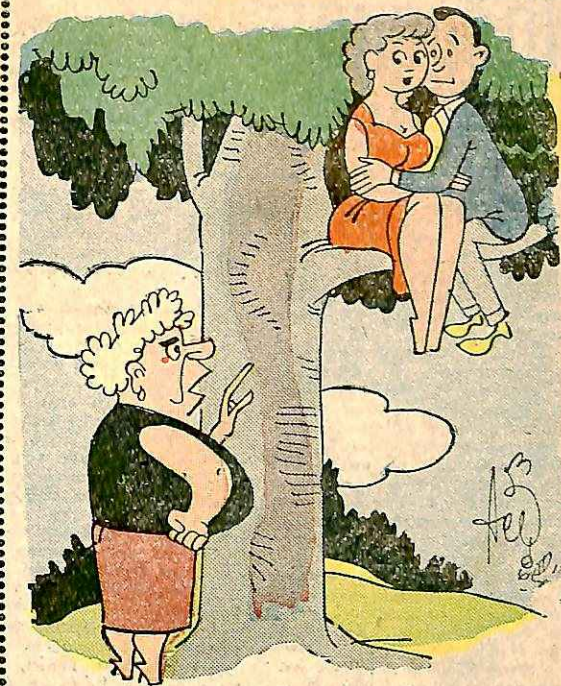
Αλλοίμονο... Αν η επαρχιακή πό-λι είναι μία μικρή πολιτεία, η Αθήνα είναι ένα μεγάλο χωριό. Δίχως τα χα-ρίσματα του χωριού, με όλα όμως τα ελαττώματά του. Δεν άσχολεται βέ-βαια όλη η Αθήνα με το άτομό μας.

Άσχολεται όμως η μικρή άκτίνα με-σα στην οποία ζούμε και κινούμαστε. Άσχολεται η γειτονία, άσχολούνται οι συνάδελφοι, άσχολεται ο κύκλος των γνωρίμων. Δεν έχει σημασία το πόσοι άσχολούνται μαζί σας. Σημα-σία έχει το ότι άσχολούνται.

Η μεγάλη άδυναμία του τόπου που σκοτώνει τη χαρά μας. Πηγαίνετε στο έξωτερικό, σε πολιτείες μικρές, με πλη-θυσμό ελάχιστο, και χαίρεσθε την ά-πλοτητα των ανθρώπων. Είναι άπλοι, είναι αφέλεις, είναι αγαθοί, είναι άπο-νήρευτοι, γιατί ξέρουν, ότι κανείς δεν τους κατοπτέει, κανείς δεν ένδιαφέρε-ται για τον ίδιότιμό βίο τους.

Και λιγώτερο απ' όλα, κανείς δεν έπιτρέπει στον εαυτό του ν' άσχοληθώ με την έρωτική ζωή του άλλου. Άπέ-χουμε άπο μία τέτοια άτμόσφαιρα. Δεν είναι όμως η επαρχία μόνο που άπέ-χει. Έπαρχια και πρωτεύουσα στην ί-δια μοίρα. Πληρώνουμε ποιάς έξερει ποιάς παλιν έμαρτυρίες και χωρίς λό-γο δεν μπορούμε να χαρούμε τη ζωή μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Μπράβο Ουρανία και σ' άνωτέρα.

(Του Άρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Αυτή τη λέξι

Αυτή τη λέξι που δεν θέλεις να μου πής, αυτή τη λέξι, που δεν θές να ξεστομίσης, δεν είναι κάτι που θα πρέπει να ντραπής, στ' ατύ μου αν ίσως, σιγαλά την ψιθυρίσης. Αυτή τη λέξι, που δεν θέλεις να τη λές, γιατί φαντάζεσαι πως ίσως να μην πρέπει, κάποιες στιγμές, τόσο γλυκειές, τόσο δειλές, κάποιες στιγμές που κι' ο Θεός τις καλοβλέπει, θα πρέπει, αγάπη μου χρυσή μου, να την πής χωρίς καθόλου να σκεφτείς πως θα ντραπής.

Αυτή τη λέξι, που προσμένω τόσα χρόνια, τη λέξι αυτή που την κρατάς φυλακισμένη, την ψιθυρίζουν στα κλώνια τόσα άηδόνια, την ψιθυρίζει η πεταλούδα εύτυχισμένη, σ' ένα λουλούδι και στο κάμπου το θυμάρι, τη μοιρουρίζει η αύρα σ' όλα τα κλαδιά, τη σιγολέει τόσος κόσμος με καμάρι, κι' η μία καρδιά, τη λέει στην άλλη την καρδιά. Μιά τέτοια λέξι, τέτοια λέξι μεθυμένη, που η ψυχή μου, τόσα χρόνια την προσμένει.

Αυτή τη λέξι... Τί δεν θάδινα να ξέρω πως την κρατάς μέσ' την καλή σου την καρδιά! Δεν την ακούω κι' ενώ τόσο υποφέρω από τα χείλη σου, δεν βγαίνει τσιμουδιά. Αυτή τη λέξι την κρατάς τόσο κλεισμένη, αυτή τη λέξι που δεν θέλεις ν' άκουστή και άνυπόμονα, καλή μου αγαπημένη, την περιμένω, σαν έλπίδα μου πιστή. Πές μου την πιά, προτού το όνειρά μου χάσω, πές μου την πιά, να την ακούω να ησυχάσω...

Μ' αυτή τη λέξι δεν τη λές... Τόσο φοβάσαι υποχρεώσεις ν' αναλάβης τρομερές; Μη μου την πής... Τη συλλογίζεσαι όπου νάσαι, όπως κι' εγώ, πολλές φορές, πολλές φορές. Μη μου την πής, αγαπημένη αυτή τη λέξι, άφου φοβάται η καρδιά σου μήπως μπλέξη... Μη μου την πής... Έγινε πιά συνηθισμένο το μυστικό, σε τέτοιο άπόκρυφο σκοπό κι' άφου από σένα, τόσα χρόνια την προσμένω, στη λέω εγώ γλυκειά μου αγάπη! Σ' αγαπώ!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο πλοίαρχος Ρότζεβεν, αντί να σκοτώσει τον Έρικ, τον πηγάωσε μόνο στο στρώθος. Έπειτα έφυγε με το καράβι. Όταν ο Έρικ συνήλθε, είδε σκυμμένη από πάνω του την Γιουκαλακέ. Η αγαπημένη του έφυγε σε λίγο, για να ζητήσει βοήθεια. Όταν γύρισε, ήταν άργα και του είπε, ότι ώσπου να φτάσει στο χωριό, είχε προλάβει η Φανιρού κι' είχε πάει εκεί πέρα πρώτη...

Ναί, δεν είχε ιδέα. Δεν είδε τίποτα! Πήγε όμως και είπε για τη «Μανούλα».

Και φοβάσαι για μένα, έ;... Θα θέλουν να μου κάνουν κακό, να μ' εκδικηθούν, αν με βρουνε.

Εσένα;... Όχι! Είπε η Γιουκαλακέ. Πώς μπορούν να σου κάνουν κακό εσένα;... Πρώτα-πρώτα σε νομίζουν θεό και δε θα τολμήσουν ποτέ να σε άγγιξουν. Έπειτα εσύ τί φταίς; Ο Φράνκ την πήρε!...

Είμαι όμως σύντροφός του... Όχι, Έρικ. Εσένα δεν θα σου κάνουν κακό!...

Λοιπόν; Γιατί τρέμεις έτσι; Έμένα θα κάνουν κακό. Έμένα θα σκοτώσουν!...

Εσένα, αγαπημένη μου; Γιατί;... Γιατί η Φανιρού πήγε και είπε πως εγώ πρόδωσα το μυστικό...

Τί λές; Και δεν θα το πω εγώ πως λείει ψέμματα;... Τώρα πιά είναι άργα. Την πίστεψαν...

Που το ξέρεις, αγαπημένη μου; Άκουσε... Έτρεχα όσο γρήγορα μπορούσα κι' άρχισα ν' αντικρύζω τα σπίτια μας, όταν άκουσα μία φωνή μέσα από τα δέντρα: «Γιουκαλακέ! Γιουκαλακέ!».

Αναγνώρισα τη φωνή της Πουόλας, της καλύτερης μου φίλης.

Έλα εδώ σιγά! μου ψιθύρισε. Κι' αυτή μου είπε τα νέα. Η Φανιρού πήγε στον πατέρα μου, έπεσε στα πόδια του και του διηγήθηκε μία ψευτική ιστορία. Πώς, εγώ τάχα, άπλων στα χόδια και στα φιλά μ' εσένα, μαρτύρησα το μυστικό. Και πως ο Φράνκ πήγε και βρήκε την εικόνα.

Τί πονηρή γυναίκα!... Για τόν εαυτό της δεν είπε λέξη... Εγώ, είπα, δεν μπορούσα να κάνω τίπο-

τα. Μ' έσπρναν με το στανιό μαζί τους, για να μη ξεσηκώσω όλους τους νησιώτες. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα με είχαν δεμένη! Η Γιουκαλακέ, όμως, τα μαρτύρησε όλα!...». Και κινδυνεύεις, τώρα, αγαπημένη μου!...

Αν μπώ στο σπίτι του πατέρα μου, θα με πιάσουν!... Θα σε σκοτώσουν; Δεν ξέρω. Έρικ, τί θα μου κάνουν...

Ποτέ δεν είδαμε τέτοια πράγματα στον τόπο μας. Εμείς δεν ξέρουμε από τιμωρίες... Η Πουόλα όμως μου λέει πως όλοι φωνάζουν ότι πρέπει να πεθάνω!... Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του Έρικ.

Τώρα, τί θα γίνει, αγαπημένη μου;... Τώρα πρέπει πρώτα να σε κρύψω κάπου! Νά, σου έφερα τροφή...

Πώς τα καταφέρεις;... Η μόνη που μπορεί να μας βοηθήσει, είναι η Πουόλα. Αυτή μου έδωσε την τροφή και μου είπε πού να σε κρύψω...

Πώς δε με πιάς, γλυκειά μου αγαπη; Δεν μπορώ να περπατήσω... Θάρρη ή Πουόλα τώρα σε λίγο. Κι' οι δυο μαζί, θα σε σπρώξουν και θα σε πάρουν σ' ένα μέρος ασφαλίσμενο...

Όχι, Γιουκαλακέ, άφησέ με να πεθάνω!... Αν είναι να πεθάνουμε, θα πεθάνουμε μαζί, Έρικ!

Τούωσα με άπειρη τρυφερότητα φρούτα που ευωδίαζαν. Κι' αυτός τάφαγε μηχανικά, κι' ένοιωσε κάπως τις δυνάμεις του να ξαναγυρίζουν.

Έπειτα, άκουσε το ανάλαφρο περπάτημα της Πουόλας.

Η νεαρή χορεύτρια ήρθε κι' έμεινε έκστατική μπροστά στον Έρικ. Τον κύτταζε σαν να ήταν στήν' αλήθεια κανένας θεός. Και πίστευε ακόμα πως είναι θεός, έπειδή η Γιουκαλακέ δεν είχε μαρτυρήσει σε κανένα πως δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας απλός άνθρωπος.

Κι' οι δυο κοπέλλες μαζί, δυνατές κι' ευκίνητες, όπως ήσαν, τον σήκωσαν και τον πήγαν μακριά, σ' ένα μέρος όπου τα δέντρα σχημάτιζαν ένα πυκνό δάσος.

Έδώ μέσα! είπε η Γιουκαλακέ. Ανοίξαν πέρασμα με κόπο ανάμεσα από τα ψηλά φυτά.

Έκει σχηματίζονταν κάτι σαν κρεβάτι από μαλακά χόρτα. Κι' από πάνω έκλειναν σαν πυκνός θόλος, τα δέντρα.

Έδώ να μείνετε κι' οι δυο σας, είπε η Πουόλα. Ποτέ δεν θα σκεφθούν να ψά-

Η δύναμη της αιδυποβολής

Ο Κλεόβουλος ήταν νευρασθενής κι' ο γιατρός προσηλαούσε να τον πείσει, ότι η αιδυποβολή παίζει μεγάλο ρόλο για τη θεραπεία της αρρώστειας του.

Η αιδυποβολή είναι το πλάν, του τόνισε. Να μείνεις στο σπίτι σου. Κάθε πρωί όμως να επαναλαμβάνεις: «Με χτυπά ο ήλιος του βουνού και με γιατρεύει!».

Έπειτα από μία εβδομάδα, ο γιατρός πηγαίνει να επισκεφθώ πάλι το νευρασθενή πελάτη του. Μαθαίνει, λοιπόν, μ' ευχαρίστηση, ότι η κατάστασή του πάει καλύτερα.

Να εξακολουθήσεις τότε, του συνέστησε, την ίδια κούρα: Να λές κάθε μέρα: «Ο ήλιος του βουνού με χτυπά και με γιατρεύει!».

Έπειτα πάλι από λίγες μέρες, τον επισκέπτεται για τρίτη φορά. Τον βρίσκει όμως στο κρεβάτι με πυρετό.

Τί τρέχει; τον ρωτάει κατάπληκτος.

Αστα, γιατρέ, του απαντάει ο Κλεόβουλος. Έπαθα... ήλιασι!

Ο ΦΑΚΟΣ

ξουν εδω. Θα κυττάζουν στις σπηλιές, στις λακκούβες, στις ακρογιαλιές. Έδω, όμως, σε μέρος τόσο στενόχωρο, δεν θα σκεφθούν να κυττάξουν.

Ναί, είπε η Γιουκαλακέ. Έδω έχει δροσιά, κι' είναι το χορτάρι μαλακό.

Ός ποτε υπορούμε να μείνουμε εδω; είπε αναστενάζοντας ο Νίλσεν.

Όσπου να γείνης, αγαπημένη μου, αποκρίθηκε η κοπέλλα.

Εγώ θα σ'ας φέρνω κάθε μέρα τροφή, είπε η Πουόλα και θα σ'ας λέω τα νέα. Να μη στενοχωρηθείτε καθόλου...

Αχ, στέναξε ο Έρικ, καλύτερα νάχα πεθάνει!...

Κι' εγώ;... ψιθύρισε η Γιουκαλακέ. Με ξεχάνα εμένα, Έρικ; Εγώ δεν θα έμεινα τότε μόνη;... Δεν είναι για σένα που κρυβόμαστε. Πιο πολύ, για μένα!...

Τί γίνεται;... ρώτησε ο Έρικ την Πουόλα. Τί λένε;

Μεγάλο κακό μας βρήκε, μεγάλο κακό, είπε η κοπέλλα. Ποτέ δεν είδα έτσι τους ανθρώπους. Θάλεγε κανείς πως η καλωσύνη έφυγε από τις καρδιές...

Και βέβαια έφυγε, μία κι' έφυγε η «Μανούλα»! στέναξε η κόρη του άρχηγού.

Είναι μαζεμένοι γύρω από το σπίτι του πατέρα σου, Γιουκαλακέ, και φωνάζουν. Πρώτη απ' όλους φωνάζει η Βαριντά: «Απατά, η κόρη σου έκανε μεγάλο κακό και πρέπει να θανατωθώ. Πώς σκότωσαν τα δικά μου τα παιδιά οι ξένοι θεοί;... Μάνα, είμαι κι' εγώ, και δεν έχω άλλα. Η κόρη σου πρέπει να θανατωθώ».

Δυστυχία! φώναξε η Γιουκαλακέ. Τί έλεγε ο πατέρας της; ρώτησε ο Νίλσεν.

Αυτός στεκόταν ακίνητος και δε μπορούσε κανείς να καταλάβει τί σκεπτόταν. Στο τέλος, είπε: «Όταν έρθη, θα τη ρωτήσω. Κι' αν είναι αλήθεια, ότι αυτή πρόδωσε, τότε δεν θα ξεφύγη την τιμωρία!...».

Τότε, γιατί φοβάσαι, Γιουκαλακέ; ρώτησε ο Έρικ. Θα του πής την αλήθεια εσύ!

Τώρα πιά είναι άργα, αγαπημένη μου. Κι' αν με πιστέψη ο πατέρας μου, οί άλλοι δεν θα με πιστέψουν. Θα πούνε πως ο πατέρας μου θέλει να με σώσει και δεν είναι σωστό. Όλοι πίστεψαν τώρα τα λόγια της Φανιρού. Κι' όλοι θέλουν το θάνατό μου!...

Ναί, είπε η Πουόλα, κλαίγοντας. Δεν ξέρω κι' εγώ τί να πω... Ημστε τόσο καλοί μεταξύ μας, ίσαμε χτές. Και τώρα, ξαφνικά, νάβλεπες, Γιουκαλακέ, πόσο μίσος ήταν στα πρόσωπά τους!...

Εμαθαν το κακό, είπε η κόρη του άρχηγού.

Ναί, αναστέναξε ο Νίλσεν, αυτό είναι, αγαπημένη μου! Έμαθαν το κακό. Είδαν το αίμα που χύθηκε. Το αίμα των παλληκαριών τους, που σκοτώθηκαν άδικα. Είδαν το αίμα και θέλουν κι' αυτοί τώρα να χύσουν αίμα.

Μεγάλη συμφορά ήταν που ήρθαν εδω οι δικόι σου...

Ναί, γι' αυτό, θα ήταν σωστό εγώ να πεθάνω! Νά τα πληρώσω όλα!...

Πέρασε το χέρι με λατρεία γύρω από τους ώμους του.

Μαζί θα πεθάνουμε, αν έρθη η ώρα, Έρικ.

Το πρώτο που πρέπει να γίνει, είπε η Πουόλα, είναι να μπορέσει να σκωθώ, να περπατήσω. Θα σ'ας φέρω βότανα. Νά πω στη μάνα σου, Γιουκαλακέ, ψέμματα, πως κάποιο παιδί έχει χτυπήσει και να μου ετοιμάση τα βότανα της;...

Ναί, καλή μου... Θα σου τα φέρω, για να τόν κά-

νουμε καλά...

Τί λέει ο Ναμαολί; ρώτησε η Γιουκαλακέ σιγά.

Αυτός σε λυπάται... αποκρίθηκε η κοπέλλα. Ο μόνος που θα μπορούσε να σε σώσει, θα ήταν ο Ναμαολί. Άλλα, αν μάθω πως αγάπησες το θεό Έρικ...

Ναί, τότε δεν θα μου το συγχωρήσει κι' αυτός. Τότε θα είναι ο πρώτος που θα θέλη να πεθάνω!...

Αχ, αναστέναξε η Πουόλα, τί να

πώ κι' εγώ δεν ξέρω, η δύστυχη! Τέτοια συμφορά από τη μία στιγμή στην άλλη!... Ο Έρικ πονούσε. Δάγκωνε τα χείλη του για να μη βογγάζει, για να μη τρομάξει τις κοπέλλες. Ένοιωθε όμως τους πόνοους βαθειά στο στήθος του. Κι' η απελπισία του δυνάμωνε.

Πάω να φέρω τα γιατρικά! είπε η Πουόλα.

Κι' έφυγε, με μάτια δακρυσιμένα.

Ημέρες αγωνίας

Πέρασαν ημέρες αγωνίας για τους δυο έρωτευμένους. Ο Νίλσεν ήταν βαρειά αρρωστος. Πολλές φορές, έχανε τις αισθήσεις του από τον πυρετό. Άλλοτε πονούσε τόσο, που νόμιζε πως θα πεθάνει. Κι' όταν συνήρχτο κάπως, άρχιζε το μεγάλο ψυχικό μαρτύριο. Αγκάλιαζε την αγαπημένη του και της έλεγε, με δάκρυα:

Πρέπει να με μισή, Γιουκαλακέ! Τί κακό σουκάνω! Από τη στιγμή που πατήσαμε στον τόπο σου, όλο συμφορά σουφερα. Πρέπει να με μισή...

Σ' αγαπώ πιο πολύ κι' από τη ζωή μου! τούλεγε αναστενάζοντας έκνινη.

Δεν είναι σωστό. Άφησέ με να πεθάνω...

Κι' εγώ; Τί θα γίνω εγώ;... Έσύ! Έως ίσως κατασέρης να μαλακώσης τις καρδιές των δικών σου. Ίσως με τόν καιρό σε συγχωρέσουν...

Κι' έπειτα; Τί χάρι θάχη η ζωή χωρίς εσένα;...

Μά είναι μαρτύριο η ζωή για μένα, Γιουκαλακέ, δεν το καταλαβαίνεις;... Νά κείτωνα σαν άδύνατο παιδί και να περιμένω βοήθεια από δυο κοπέλλες... Ντρέπομαι τόν εαυτό μου... Ντρέπομαι τόσο, που θάθελα να πεθάνω!...

Μη λές τέτοια λόγια, γιατί μου φέρνεις τόση πίκρα στην ψυχή, δη δεν έχει όλη η αλήθεια της θάλασσας! τούλεγε κι' ακριβιτούσε τα χείλη της στα δικά του πούκαϊγαν.

Η Πουόλα, πιστή, τους έφερνε γιατρικά και τροφή.

Τους έλεγε και τα νέα:

Είναι άναστατοι όλοι! Δεν ξέρουν τί απόγινες. Κι' εγώ, για να τους κοιμισω, τους λέω, πως θα σε πήραν μαζί τους και θάβωναν οι θεοί...

Τό πιστεύω;

Ναί, βαρύνω πως τό πίστεψαν...

Τότε δεν έχουμε φόβο για τήν ώρα, είπε η Γιουκαλακέ.

Έπειτα όμως τί θα γίνει;... Δεν μπορούμε να καθόμαστε εδω, έτσι κοιμμένοι σ' όλη μας τη ζωή!... είπε ο Έρικ.

Νά γίνης εσύ καλά, είπε η Πουόλα και θα δούμε... Θα φύγετε μακριά από εδω... Θα πάτε στην άλλη άκρη του νησιού, εκεί που δεν ξέρουν τη Γιουκαλακέ.

Υπάρχει μέρος όπου δεν τήν ξέρουν;...

Ναί, υπάρχει. Στο άλλο μέρος του νησιού. Βλέπεις εκείνη την κορυφή, που καπνίζει;

Τί είναι εκεί; Ηφαίστειο;...

Είναι ένα βουνό που βγάζει φωτιές καμιά φορά. Λένε πως, όταν θυμώσει ο θεός Χόα-Χόκα Νανάι και βγάλει φωτιές, θα μάς κάψει όλους!...

Και τί είναι εκεί κάτω;... Έκει κατοικούν λίγοι άνθρωποι, οι πιο γενναίοι! Όσοι δεν φοβούνται το βουνό με τη φωτιά. Έκει θα πάτε, που δεν σ'ας ξέρουν...

Και πως θα ξήσουμε;... Έ, δεν είναι δύσκολο αυτό! αναστέναξε η Γιουκαλακέ. Θα πηγαίνης να κυνηγάς, αγαπημένη μου, και θα ψαρεύουμε...

Να κυνηγάω, με τί; Δεν έχω όπλο. Δεν ξέρεις να φτιάξης ένα τόξο;... Ένοιωσε ο Έρικ μία άπεραντη απελπισία. Ούτε κι' αυτό δεν τό ήξερε. Ντρέπηκε όμως να το πη.

Θα δοκιμάσω... αποκρίθηκε.

Έπειτα μαρτύρησαν στη Πουόλα πως δεν ήταν θεός. Έπεσε από τα σύννεφα η κοπέλλα. Άμέσως όμως έπειτα, τους είπε: Νά μη τό μέθη κανένας άλλος! Γιατί, όσο νομίζουν θεό τόν Έρικ, δεν θα

του κάνουν κακό κι' αν τόν πιάσουν... Έμένα όμως δεν θα μπορέσει να με σώσει! είπε με λύπη η Γιουκαλακέ.

Εσένα τίποτα δεν θα μπορέσει να σε σώσει. Στο λέω. Κάθε μέρα που περνάει, άγριεύει πιο πολύ τούς ανθρώπους. Ο ίδιος ο άδελφός σου, ο Λαγκού, μου φαίνεται αλλοιωτικός τώρα!...

Ο Άλικονέ, ο άρραβωνιαστικός σου, τί λέει;

Κι' αυτός, μαζί με τούς άλλους, λέει πως ο θάνατός σου θα φέρη πάλι τη γαλήνη και την καλωσύνη στον τόπο μας...

Κι' η μικρή μου η άδερφούλα, η Σουεκού;...

Είναι άρρωστη! αποκρίθηκε η Πουόλα με λύπη.

Τί έχει;

Άρρώστησε από τη λύπη της. Από τα πολλά κλάματα πούκανε για σένα...

Κι' ο Χιπού, ο άρραβωνιαστικός της;...

Αυτός, μ' άλλα παλληκάρια, ψάχνουν στα δάση να σε βρουν, Γιουκαλακέ...

Με κυνηγάνε, σαν να είμαι κανένα άγριμό!...

Ναί, σε κυνηγάνε παντού!... Τότε, φύγε, Γιουκαλακέ! είπε ο Έρικ με φόβο. Τί κάθεται εδω; Φύγε έσύ, πριν σε πιάσουν.

Κι' εσύ;

Τί σε νοιάζει για μένα; Θα μου φέρνουν λίγη τροφή η Πουόλα, τότε-τότε.

Κούνησε η κοπέλλα θλιμμένη το κεφάλι της.

Όχι! Όχι... Αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Μά, για σέφυο, αν σε τσακώσουν; Άν, καθώς είμαι άρρωστος κι' άκίνητος εδω στο χώμα, τους δώ να σε πιάσουν; Δεν θα είναι διπλός θάνατος για μένα;...

Ότι και να μου πής, αγαπημένη μου, δεν θα μπορέσω ποτέ να σ' αφήσω και να φύγω...

Πουόλα, παρακάλεσε ο Νίλσεν, πές της κι' εσύ!

Ναί, είπε η μικρή χορεύτρια, φύγε, Γιουκαλακέ μόνη! Προσπάθησε να σωθής. Έλα τώρα, που είναι νύχτα, να πάμε μαζί ως το βουνό με τη φωτιά. Θα γυρίσω έπειτα μοναχή μου, και σου υπόσχομαι πως ούτε μία μέρα δεν θα μείνη ο αγαπημένος σου έρημος. Πάντα θα έρχομαι να τόν βλέπω και να τόν βοηθώ...

Κούνησε πάλι θλιμμένη το κεφάλι της η Γιουκαλακέ.

Όχι. Όχι! Κι' αν πεθάνη;...

Αν είναι να πεθάνη, τί θα τού κάνης κι' εσύ;...

Θα πεθάνω κι' εγώ μαζί του!

ΣΤΕΨΙΣ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Για να ευχαριστήσουν τις χιλιάδες τών ξένων που έφτασαν στο Λονδίνο για να παρακολουθήσουν τις τελετές της στέψης, τα νυχτερινά κέντρα, τα θέατρα και τα βαριετέ της αγγλικής προτεουσής λούστιασαν ιδιαίτερα τα προγράμμάτα τους. Με την ευκαιρία αυτή συγκροτήθηκε κι' ένας θίασος από «σειρήνες», που δίδει παραστάσεις, για πρώτη φορά, ύστερα από 200 χρόνια, στο «Βασιλικό Χρηματιστήριο» του Λονδίνου. Στη φωτογραφία μας μία από τις «σειρήνες» με τόν παρτενισέρ της.

είπα πως έρχομαι στο βουνό και ψάχνω
μή βοά πευκνέα τη «Μανούλα»...

— Σε πίστευαν;...
— Δεν ξέρω... Πάντως σήμερα έπρε-
πε ναρθώ να σάς το πω. Φοβάμαι μή με
ακολουθήσαν... Νομίζω πως δεν είναι
σωστό να μείνεται πιά εδώ.

— Ναι, πρέπει να φύγουμε! συμφώ-
νησε ο Έρικ. Αφού έβαλαν υποψία στο
μυαλό τους, πάλι, θα μάς ανακαλύψουν!...
— Να φύγουμε, λοιπόν, άπόψε! είπε ή
Γιουκαλακέ. Θα μπορούσε να περπατήσει
Έρικ.

— Έκείνος, βάζοντας όλη του τη δύναμη,
σπκώθηκε. Ήταν καλύτερα, αλλά θάπρε-
πε νάχη ακόμα δέκα μέρες μπροστά του
για να μπορή να κάνει πορεία.

— Θα μπορέσω! είπε σφίγγοντας τὰ
δόντια του.

— Τότε, να πάτε! φώναξε ή Πουόλα.
— Πουόλα, είπε ο Έρικ με συγκίνηση,
δεν ξέρω πως θα μπορέσω ποτέ να σου
ξεπληρώσω το καλό που μου κάνας...

Γέλασε ή μικρή.
— Η καλωσύνη θέλει ξεπληρώμας;
Πράτη φορά τ' άκούω!...
— Η Γιούκαλακέ φίλησε τη φίλη της με
δάκρυα στα μάτια.

— Τώρα είμαστε πιά έρημοι, είπε.
Τώρα δεν θα ξέρουμε τί γίνεται...
— Ξέρω πού θα πάτε, είπε ή κοπέλλα.
— Αν ποτέ καταλάβω πως μπορείτε να γυ-
ρίσετε χωρίς όδο, θάρθω να σάς το πω...
— Ο Έρικ άκουμπουσε στον ώμο της Γι-
ουκαλακέ. Κι' οι δυο μαζί τραβήξαν κα-
τά τὸ βουνό με τη φωτιά...

Σάν τ' άγρίμια

Πορεία άτέλειωτη. Έτσι φαινόταν στον
πληγωμένο, πού ακόμα δεν είχε αναρω-
σει. Πορεία βασανιστική. Κάθε βήμα ή-
ταν ένα κατόρθωμα άνωτερο από τις δύ-
νάμεις του. Κάθε φορά, έλεγε πως δεν
θα μπορέση να κάνει άλλο βήμα. Μά ή
φωνή της Γιουκαλακέ τούδινε δύναμη.

— Έλα, αγαπημένε μου... τούλεγε
με δάκρυα. Έλα! Φοβάμαι εδώ...
Κι' ο Έρικ άσάδωνε την καρδιά του,
τὸ σώμα του πού λυγίζε και προχωρούσε
οάν αυτόματο.

Σε μία στιγμή όμως δεν μπόρεσε να
σαλέψη πιά. Έπεσε κάτω, σάν χτυπημένο
δέντρο.
— Δεν μπορώ! στέναξε. Δεν μπορώ
άλλο. Γιουκαλακέ, φύγε έσύ! Σώσου! Εί-
ναι κρίμα να πὰς χαμένη...
— Εκείνη πήρε τὸ κεφάλι του και τ' ά-
κούμπησε στα γόνατά της.

— Κοιμήσου! τὸυ είπε. Κοιμήσου...
Έγώ θα σε φυλάω...
Και πέρασαν έτσι τὸ υπόλοιπο της νύ-
χτας, στη ρίζα ενός δέντρου. Κάθε τόσο
ή Γιουκαλακέ κρατούσε την άνάσα της κι'
άφουγκραζόταν. Τὸ ελάχιστο τρίξιμο στους
θάμνους, την έκανε να πετιέται. Τὰ μάτια
της έλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι, και τὸ
στήθος της άνεδοκατέβαινε φουρτουμισμέ-
νο. Μόλις περνούσε όμως ή άνησυχία, ή
φωνή της άπαλά, γάιδεψε τὸν πληγωμένο:

— Κοιμήσου! Κοιμήσου!...
— Ο Έρικ, με τὰ μάτια κλειστά, ένοιωσε
άπέραντη κούραση. Ήθελε μονάχα να
μείνει εκεί; να κοιμηθῇ. Και ὁ ύπνος ήρθε
κι' έκλεισε τὰ βλέφαρά του.

— Όταν έύπνησε, ή Γιουκαλακέ ήταν γε-
μένη άπάνω του για να τὸν προστατεύη
από τὸν ήλιο.

— Πάμε! τὸυ είπε, τρέμοντας. Μοῦ
φάνηκε πως άκουσα μακριά σάν πατημα-
σιές. Πάμε, αγαπημένε μου...
— Ο Έρικ σηκώθηκε. Αισθανόταν πιά
πολλή δύναμη τώρα. Τὰ πόδια του τὸν κρα-
τούσαν καλύτερα. Και προχώρησαν μέσα
από τὸ πυκνὸ δάσος.

— Είναι κι' άλλος δρόμος, τὸυ εἰήτησε
ή Γιουκαλακέ. Άλλά από εκεί μπορούν να
μάς δοῦν, επειδή είναι άνοιχτο. Πρέπει να
κάνουμε μεγάλο γύρο, ὅλο μέσα από τὸ
δάσος.

Πολλές φορές, λοιπόν, αναγκάζονταν να
σκαρφαλώνουν μέρη άπόκρημνα, με τὰ χέ-
ρια και τὰ πόδια. Η Γιουκαλακέ ήταν εὐ-
λύγιστη σάν άγρίμι. Ο Νίλσεν όμως δυ-
σκολεούταν, γιατί ένοιωσε ένα βάρος στὸ
στήθος του.

Περπάτησαν έτσι όλη την ήμέρα, ὥσπου
νύχτωσε πάλι. Τότε ή Γιουκαλακέ τὸυ
είπε:

— "Ας σταματήσουμε... "Αφού δεν
μάς έπιασαν την ήμέρα, δεν θα μάς πιά-
σουν τώρα τη νύχτα. Κι' όταν περάσουμε
κι' αὐτή τη χαράδρα, δεν έχουμε πιά φό-
βο. Κανένας δεν θα σκεφθῇ νάρθῃ να με
βρῇ στὸ βουνό με τη φωτιά...

Πέρασαν τη νύχτα κάτω από τὰ δέν-
τρα πάλι και με τὰ χαράματα, διάθηκαν
μιά άπόκρημη χαράδρα πού βασάνιζε πο-
λὺ τὸν Νίλσεν. Κι' έτσι βρέθηκαν στους
πρόποδες τὸυ ήφαιστείου.

— Η Γιουκαλακέ τὸ κῆτταξε με δέος.
— Πόσο θα φοβόμουν νάρθῶ άλλοτε
εδῶ! εἶπε τρέμοντας.

— Μά γιατί, αγαπημένη μου;... Δεν
φαίνεται άγριο... της εἶπε ο Έρικ.

— Τώρα δεν φαίνεται! Ξαφικά όμως,
ξυπνάει και πετάει κάτι φωτιές, πού φτά-
νουν ὡς τὰ οὐράνια. Τότε τρέμει ή γῆ
και φοβάμαι, Έρικ, φοβάμαι!...
— Τώρα πού είμαι κοντά σου, δεν θα
φοβάσαι...

Χώθηκε στην άγκαλιά του.
— Όλα εἶναι τὰ φταίω!... εἶπε
γλυκά.

— Γιατί, μικρή μου αγαπή;...
— Έπειδή σ' έκανα να μ' αγαπήσης
τόσο. "Αν δὲ μ' αγαπούσες, δεν θα πά-
θαινες τίποτα.

Χωρίς να της έχη διηγηθῇ την Ιστορία
ολόκληρη, τὰ διαισθανόταν σχεδόν ὅλα ή
έξυπνη αὐτή κοπέλλα.

Τῇ φίλησε με πάθος στα δροσερά χείλη.
— Γιουκαλακέ, κι' αν είναι να με κἀνῃ
ή φωτιά τὸυ βουνού, πάλι θα σ' αγαπῶ!...
Πέρασαν μιά νύχτα ερωτική, πρώτη φο-
ρά από τὸν καιρὸ πού πληγώθηκε ο Έ-
ρικ. Μιά νύχτα παράξενη, ἐνῶ από πάνω
τους τὸ ήφαιστειο εἰδάζε μικροὺς καπνούς
και μούγκριζε υπόκωφα.

Με την αὐγή, άρχισαν να σκαρφαλώ-
νουν την άπόκρημη πλαγιά.
— Κι' ἐγὼ από εδῶ, δεν ξέρω τὰ μέ-
ρη, εἶπε ή Γιουκαλακέ. Δεν έχω έρθει πο-
τέ μου...

— Θα βρούμε ίσως κανένα μονοπάτι...
— Δεν πιστεύω. Τὸ μέρος είναι σχε-
δὸν άκατοίκητο...
Κάθε τόσο σταματοῦσαν κι' ή Γιουκα-
λακέ έκοβε χορμάδες και ανανάδες και
εἰσελάουσαν την πείνα τους.

— Άξαφνα, καθώς ανέβηκαν σε μία κορ-
φούλα, αντίκρουσαν από κάτω, κάτι καλύ-
δες.
— "Ανθρωποι! φώναξε ή Γιουκαλακέ
με χαρά και με φόβο. Έδῶ μένουν άν-
θρωποι!

— Νά προχωρήσουμε στις καλύδες! Ε-
κανε ο Νίλσεν.
— Η κοπέλλα φάνηκε σκεπτική.

— Όχι έσύ!... εἶπε σε λίγο.
— Γιατί, αγαπημένη μου;...
— Γιατί δεν ξέρω πως θα σε δεχθῶνε.
Θὰ έφτασαν σ' αὐτὰ τους τὰ νεα πὺς
τὸ ξένο καράβι ήρθε κι' έκανε κακό. Θά-
μαθαν για τὰ σκοτωμένα παλληκάρια μας
και για τὴ χαμένη «Μανούλα». Κι' ίσως

— Τώρα εἶμαι καλά, άντρα μου, αγα-
πημένε! Τὸ φουστάνι μου ήταν κομμάτια,
τὸ εἶδες;...
— Ναι, γλυκειά μου, τὸ έσκισες για
να δέσης την πληγή μου...
— Τώρα εἶμαι καλά έτσι. Και κάποτε
θα με λυπηθῶνε και θα μου δώσουν κανέ-
να φουστάνι να φορέσω...

— Η μέρα εκείνη πέρασε κάπως χαρού-
μενη. Καθόντουσαν και ξεκουράζονταν, κι'
— Έρικ είχε την έντύπωση πως είχε κά-
— ποτε ναι μεν, άλλά τὸν καιρὸ πού πληγώ-
θηκε, σάν ιδιοκτησία του και προσπα-
θούσε να κατατοπιστῇ στην καινούργια
του ζωή.

— Γιουκαλακέ, της εἶπε μία στιγμή.
Καλά, έσύ θα πηγαίνης τότε-πότε και θα
σου δίνουν τρόφιμα. Άλλά, κατὰ βάθος,
πως θα ζούμε;...
— Η συνέχεια...

ΤΟΝ ΣΤΕΝΕΥΑΝ!...
— Και, βέβαια, δεσποινίς! "Όταν
μῆνηκα, φορούσα παπούτσια!...

να είναι πιά άγριοι εδῶ και να σου κά-
νουν κακό.

— Κι' έσένα;...
— Έμένα δεν με ξέρουν! Γιατί να μου
κάνουν κακό;
— Θα πὰς μόνη σου;...
— Ναι, αγαπημένε μου! Θα πὰν να
τους πῶ, ὅτι είμαι από τὸ χωριό. Μιά
φτωχιά κοπέλλα κι' έχω τὰμα ν' άνεβῶ
στὸ βουνό με τη φωτιά...

— Τάμα;...
— Ναι, Έρικ. Πολλές κοπέλλες, ὅταν
είναι άπελπισμένες από άγάπη, βάζουν
αὐτὸ τὸ τὰμα...

— Κι' έρχονται ὡς εδῶ;
— Έρχονται με φόβο, κι' άνεβαίνουν
ὡς την κορυφή...
— Θα τὸς πῆς πως θ' άνεβῆς ὡς την
κορυφή;...
— Θα τὸς πῶ πως έχω τὰμα να ζή-
σω πολὺν καιρὸ μόνη εδῶ...

— Θα σε πιστέψουν, Γιουκαλακέ;...
— Γιατί να μὴ με πιστέψουν, καλὲ
μου;...
— Κάνε ὅπως ξέρεις, αγαπημένη μου
μικρούλα.

— Νά με περιμένῃς εδῶ...
Τὸν φίλησε με πάθος κι' έφυγε.
— Όταν γύρισε, ὡστερ' από πολλή ὥρα,
κουβαλούσε στα χέρια της πολλὰ πρά-
γματα.

— Λοιπόν; ρώτησε αὐτὸς με άγωνία.
— Όπως στα εἶπα, με πίστεψαν, με
λυπηθήκαν και κῆττα πόσα πράγματα μου-
δωσαν!

— Ω, έκανε ο Νίλσεν, θαμπωμένος.
Περνάμε μ' αὐτὰ μέρες πολλές.
— Κι' ὅταν τελειώσουν, θα ξαναπάω
κοντὰ τους...

— Δεν ὑπάρχει φόβος νάρθῶνε κατὰ
δῶ;...
— Άπόψε, δεν πιστεύω! Πάντως, πρέ-
πει, με τὰ δημερώματα, να βρούμε μία
σπηλιά, για να κρυβόσαι έσύ... Δεν πρέ-
πει να σε δῇ κανείς. "Αν σε δοῦν, είμα-
στε χαμένοι...

— Έφαγαν με μεγάλη ὄρεξι και κοιμήθη-
καν πάλι στὸ ὑπαίθριο.

Στὴ σπηλιά

Με τὰ χαράματα, άρχισαν να έξερευ-
νουν ὅλη την περιοχή. Και, στὸ τέλος,
βρήκαν ένα μέρος, πού τους φάνηκε καλό.
Κάτω από κάτι βράχια, σχηματιζόταν ένα
φυσικὸ δωματίο εὐρύχωρο, με θέα πρὸς τὴν
άνοιχτή θάλασσα. Ήταν μαγευτικὸ τὸ
τοπίο, άγριο και ὠραίο.

— Έδῶ! εἶπε ή Γιουκαλακέ, χτυπῶ-
ντας τὰ χέρια της. Έδῶ θα ζήσουμε, α-
γαπημένε μου, ὥσπου ν' αλλάξουν οἱ και-
ροί για μάς.

— Άρχισε να κουβαλᾷ κλαδιά από τὰ
γύρω δάση κι' έστρωσε έτσι δυὸ δαδέρωσα
κρεβάτια.

— Έπειτα έκοψε πολλὰ λουλούδια, πελώ-
ρια, με φανταχτερὰ χρώματα.
— Τί τὰ θέλεις τόσα;... τῇ ρώτησε
ο Έρικ γελώντας.

— Τώρα θα δῆς! τὸυ ἀποκρίθηκε.
Πῆγε στὸ ρυάκι πούτρεχε κοντὰ κι' έ-
κανε μπάνιο. Έπειτα κάθισε στὰ δροσε-
ρά κλαδιά, κι' άρχισε να κάνει με τὰ λου-
λούδια, με τέχνη, ένα είδος πρωτόγονου
φουστανιού. Μετὰ στολίστηκε μ' αὐτὸ, έ-
βαλε κι' ένα στεφάνι στα μαλλιά της, και
τὸυ εἶπε, χαρούμενη σάν παιδί:

— Τώρα εἶμαι καλά, άντρα μου, αγα-
πημένε! Τὸ φουστάνι μου ήταν κομμάτια,
τὸ εἶδες;...
— Ναι, γλυκειά μου, τὸ έσκισες για
να δέσης την πληγή μου...
— Τώρα εἶμαι καλά έτσι. Και κάποτε
θα με λυπηθῶνε και θα μου δώσουν κανέ-
να φουστάνι να φορέσω...

— Η μέρα εκείνη πέρασε κάπως χαρού-
μενη. Καθόντουσαν και ξεκουράζονταν, κι'
— Έρικ είχε την έντύπωση πως είχε κά-
— ποτε ναι μεν, άλλά τὸν καιρὸ πού πληγώ-
θηκε, σάν ιδιοκτησία του και προσπα-
θούσε να κατατοπιστῇ στην καινούργια
του ζωή.

— Γιουκαλακέ, της εἶπε μία στιγμή.
Καλά, έσύ θα πηγαίνης τότε-πότε και θα
σου δίνουν τρόφιμα. Άλλά, κατὰ βάθος,
πως θα ζούμε;...
— Η συνέχεια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Ενας από τους πιά στωικούς τύ-
πους της παλιάς Αθήνας.
Φιλόσοφος της σιωπῆς! Στη
χώρα της λίμης, των λόγων, των
προσποτήσεων, των προσφωνήσεων και
αντιφωνήσεων, ὅπου ὅλοι φλυαροῦ-
με, ρητορεύουμε και άρπαζόμαστε
με τὸ τίποτα, είχε βρεθῇ κάποτε κι'
ένας Έλληνας πού δεν έθόαζε μι-
λιά από τὸ στόμα του «Ο Θανάσης»!

Ζήτημα είναι αν είχε μιλήσει
τρεις ή τέσσερις φορές στὸ βίο του
— τη μία θὰ την άναφέρουμε στὸ
τέλος. Συνήθιζε τὰ μονοσύλλαβα.
Και τὰ πρόφερε στρογγυλά — για
να μὴν ὑπακρωθῇ να τὰ ξαναπῇ —
άλλά σ' ένα τόνο βελούδινος άπα-
λότητας.

Τὸ περίεργο είναι, ὅτι δεν είχε
μὲνο την σιωπή στὸ στόμα, μα την είχε άκόμη και στὸ περ-
πάτημα και στὸ... βλεμμα! Νόμιζε κανείς, ὅτι βόδιζε — ὅχι
σὺτς — άλλά τὸ αγάλια της «Σιγῆς και της Απαθείας». Κι'
ας μαινόντουσαν γύρω του τὰ πάθη, της ματαιότητας, της
άνομιας, της φαγωμάρας στον λυσσασμένο άγωνα για την
ἐπικράτησι... Αὐτὸς έννοῦσε να στέκη βράχος ασάλευτος!
Κάποτε-κάποτε, κρυφογελοῦσε από οἶκτο και από περιφρόνησι
για ὅλα ὅσα γινόντουσαν γύρω του.

Αντίθετα με κάποιον άλλο φιλόσοφο της σιγῆς και της ά-
διαφορίας τὸν πολὺ Ἰορδανίδη — πού θα γράψουμε και γι' αὐ-
τὸν άλλοτε — ο Θανάσης ήταν καθαρός, εὐπρεπισμένος και
φροντισμένος με γούστο στὸ ροχό του,
στὸ καπέλο του, στὸ μπαστούνι. Σύν-
χναζε σε ὅλα τὰ κέντρα τὰ καλά και
τὰ λιγώτερα «φασαριόδη». Μόνος. Και
είχε μπροστά του ένα παγωτὸ ή μία
μπύρα. Και σιωπούσε, σιωπούσε, σι-
ωπούσε... Τὸ πολὺ να κῆτταζε κάπου
αδιόφορα ή να ρεῦαζε με τὴ δίχως
καμμία έκφρασι φυσιογνωμία του.

Τὸ ἄσος όμως ή μουσική! Τρελ-
λαινότανε γι' αὐτήν. Πήγαινε στὸυ Ζα-
χαράτου κι' άκουγε τὴ χειμωνιάτικη
δοχίχτρα του Ζαχαροπλάστειου ή την
καλοκαιρινή της πλατείας, μόνος, άπο-
τραθηγμένος, με κατάνυξι, σε μιάν ά-
κοη. Η μουσική ήταν ὁ μόνος ήχος
πού άνεχότανε! Ίσως γιατί, σάν ὅπα-
δὲ της σιωπῆς, αἰσθανότανε βαθύτε-
ρα τὸς συνδυασμούς με τις νότες τὸυ
πεντάγραμμου — άκόμα κι' από πολ-
λούς μουσικούς...

Εἶχε ὡς-εάν είσδεο στα θέατρα και
οἱ εφημερίδες της ἐποχῆς του, τὸν τι-
τλοφορούσαν: «ὁ ἐπίτιμος τὸν θεάτρων
βαμῶν». Έμπαινε παντὸυ δωρεάν. Δεν
τὸν ένωχλούσε κανένας. Εἶχε ένα είδος
«ἐλευθέρας» πού τὸυ είχε άναγνωρισθῇ
από ὅλους σιωπηλά!

Παρακολυbuσε, λοιπόν, τὰ θεατρι-
κά έργα τακτικά και με προσοχή. Άλ-
λά ή μορφή του έμενε πάντα άνάλλα-
χη και ὅταν έβλεπε τὸς τραγικούς
μορφασμούς τὸυ Παντόπουλου στα έρ-
γα τὸυ Σαίξπηρ και ὅταν άκουγε την
τραγική θρηνηλογία της Βερώνης στις
αγοαίες έλληνικές τραγωδίες.

Κάποτε είχε ἐλευθέρο και τὸ άνέβα-
σμά του στα τραίμ τὸυ καιροῦ εκείνου
με τ' αλογόκια... Κι' άνεθοκατέβαι-
νε σ' αὐτὰ σιωπώντας, χωρίς να ζητᾷ
ρέστα ή να ὀρίζῃ τὴ εἰσιτήριο θὰ τὸυ
κόψουν. Άλλά ή άποψη εταιρεία τὸυ
«ἐπισειδηροδρόμου», τὸυ σταμάτησε τὸ «ἐλευθέρο».

Εἶχε πῇ ὁ διευθυντής της:
— Είναι γελοίο να δίνουμε τὰ διαρκῇ σε ανθρώπους πού
οὔτε... μιλάνε, οὔτε γράφουν!...
— Ο Θανάσης ζούσε από τὴ δουλειά του. Ήξαιρετικό και
διακριτικό, αληθινῇ, γνώρισμα από τὸς άλλους Διογενικούς
τύπους. τὸς τόσο συνηθισμένους σ' ὅλες τις ἐποχές μας.

Άλλά ὁ Θανάσης εργαζόταν μόνο ἅμα τὸυ ἄσος. Δηλαδή
δούλευε ὅταν είχε ἔμπνευσι και... ανάγκη από λεφτά, για να
περάσῃ την ήμέρα του. Έργαζόταν για να ζῇ. Τὸ παραπάνω
δὲν τὸ ήθελε κι' οὔτε τὸυ χρειαζόταν. Δεν έννοῦσε να γίνῃ
«πραγίας τὸυ παρὰ». "Αν τὸ κέρδος μιάς ήμέρας, τὸυ έφτανε
για να περάσῃ και την άλλη, τότε καθόταν και ξεκουραζόταν
και τὴ δεύτερη μέρα, ή τέχνη του, λοιπόν, ήταν να ἐπιδιορ-
βῶνῃ με τρόπο θαυμάσιο — άναγνωρισμένο κι' από τὸ Πα-
λάτι — ρολόγια, πίπες, σιγαροθήκες, παιγνίδια τὸν παιδιών,
μπαστούνια. Καλλιτέχνης ἐξαιρετός στὸ είδος του. Εἶχε κατορ-
θῶσει να ἐπισκευάσῃ ένα θαυμάσιο ρολόγι τὸν άνακτόρων, πού
ήταν σταματημένο από τὸν καιρὸ τὸυ «Θῶνος και πού δεν

Ο Θανάσης

είχε ατὰ μιπιφέκια και στα «σνίτσελ - διενουά»), θὰ ζητούσε
για τὴ δουλειά πού τὸυ άναθέτατε, ελάχιστα πράγματα, κα-
ποτε ίσως και τίποτα. "Αν όμως ή στιγμή της συμφωνίας,
όνειροπολούσε για τὸ μεσημέρι ή τὸ βράδυ κανένα μιπιφέκι
ή κανένα μπαρμποῦνι, τότε αλλοίμονο!

Δεν έδινε πεντάρα οὔτε για τις σοβαρές (μεγάλες) οὔτε για
τις ελαφρές (μικρές) άνομιες τὸυ κόσμου. Δεν τὸν τρώαζε
οὔτε ή ζωή, οὔτε ὁ θάνατος. Απολάμβανε την πρώτη κι' ά-
διαφορούσε για τὸν δεύτερο!

Ήταν μακάριος μέσα στην τρικυμισμένη ζωή.
"Άλλοτε, στὸ βάθος της στοάς τὸυ ὑπουργείου της Παι-
δείας, ὁ ἔμπροσθ Κρίνακας, τὸυ είχε
παραχωρήσει, από θαυμασμό στην τέ-
χνη του κι' ἐκτίμηση στον χαρακτήρα
του, μιά μικρή ἐξυλη παράγκα για έρ-
γαστήρι του. Αὐτὴ την παράγκα την
έκανε ένα θαυμάσιο ατελιέ τὸυ ὁ Θα-
νάσης.

Τὴν ἐποχή εκείνη, μιά τρομερή ἔκρη-
ξι από τὰ ὑπόγεια τὸυ ὀπλοπωλείου
Ρότσιλδ, είχε ξεκουφάνει ὅλη την Α-
θήνα, άκόμη και τὸν θεόκουφο καθηγη-
τῇ τὸυ Πανεπιστημίου Πανταζῇ, πού έ-
μενε εκεί κοντὰ. "Όλη ή Αθήνα βρέ-
θηκε στὸ πόδι, άναστατωμένη. Οἱ πιά
κουτινοί γείτονες έφευγαν, τρέχοντας,
κατὰ την Ακρόπολι, τὸ Σύνταγμα, τὰ
Πετράλωνα ή τὸ Ζάππειο... "Όλο τὸ τε-
τραγώνον κινδύνευε να τιναχθῇ στὸν
αέρα!

Μέσα στον δαιμονισμένο εκείνο ἀλα-
λαγμό, ὁ Θανάσης άνοιξε την πορτῦλα
τὸυ ατελιέ του, πού ὅλα τὰ τζάμια
του είχαν πέσει θρόωλα, εἰδάζε τὸ
κεφάλι και ἀπαθεστάτα, ρώτησε κά-
ποιον πού έφευγε βιαστικός:

— Τί έγινε;
Κι' αὐτὴ ήταν ή μιά από τις τρεις ή
τέσσερις φορές πού ὁ Θανάσης μίλησε
πρώτος.

Κι' εκείνος, ὁ ἀλαφισμένος διαδά-
της, ὀργίστηκε, ὅπως και ὅλοι.
— Βρε σκυλί, Θανάση! ήταν ή
ἀπάντησι! Έδῶ κάθεται άκόμη; Σή-
κω, φύγα, τρέξε!...

Καί τὸυ εἰήτησε τί έγινε και τί τὸν
περίμενε!

— Ο Θανάσης όμως, σάν να μὴ γινό-
ταν ή να μὴ είχε γίνει τίποτα σπου-
δαί, με μιά ήγεμονική αδιαφορία έ-
κλεισε τὴ σαραβαλιασμένη από την ἐκ-
ρηξὴ πόρτα τὸυ εργαστηρίου του και
πήγε στὸ τραπέζι του για να συνεχίσι την ἐπιδιόρθωσι μιάς
ρεχρισπενρίας πίπας, πού τὸυ είχαν δώσει εκείνη την ἰδία
μέρα να την στιάξῃ.

Ο ηλεκτροφωτισμός τὸυ «Ξενοδοχείου τῆς Με- γάλης Βρεταννίας»

Ηλεκτρικὸ φῶς άκουγαν οἱ Αθηναῖοι πρὸ ἔξληται, ἔξληται πέν-
τε χρόνων και τί λογῆς εἶνε αὐτὸ δὲν τὸ ήξεραν οἱ πε-
ρισσότεροι. Έκείνο τὸν καιρὸ ή πρωτεύουσα φωτιζόταν με φω-
ταίριον.

Φαντασθῆτε λοιπόν τί κακό έγινε, ὅταν τὸν Ὀκτώβριο τὸυ
1888 ηλεκτροφωτίσθηκε τὸ πρώτο μεγάλο ξενοδοχείο της Αθῆ-
νας, τὸ ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρεταννίας», στὸ Σύνταγμα!...

Για να πάρει τὴν ιδέα, διαβάστε τί έγραφε τότε μία αθη-
ναϊκή ἐφημερίδα:
«Πληθὺς κόσμου συνεκεντρώθη προχθές την νύχτα ἔμπροσ
στὸ ξενοδοχείον της «Μεγάλης Βρεταννίας», πού οἱ φιλόδοχοι διευ-
θυνταί μὴμερίας δαπάνης φιλοδοξοῦν ἐφάρτασι δι' ηλεκτρικοῦ φω-
τός, τὸν πρώτον δοκιμὴν αὐτοῦ γενομένων προχθές. Η ἐπιτυχία
ὑπῆρξεν θαυμάσια».

Τὸν Θανάση τὸν συναντούσατε στὸ δρόμο και
τὸυ δίνατε ἀμίλητος τὸ ρολόι σας...

κάθισε στὸ τραπέζι του για να συνεχίσι την ἐπιδιόρθωσι μιάς
ρεχρισπενρίας πίπας, πού τὸυ είχαν δώσει εκείνη την ἰδία
μέρα να την στιάξῃ.

Ενα πρωινό του Γενάρη του 1945, μία υψηλή και χαριτωμένη νέα, χτυπούσε τη πόρτα της βίλλας της διάσημης στάρ Τζόαν Φονταίν.

— Είμαι η Φύλλις Θάξτερ, κόρη του αρχιδικαστού Σίδνεϋ Θάξτερ, είπε με θάρρος, και θέλω πολύ να δω την μίς Φονταίν...

— Σας περιμένει; τη ρώτησε η γραμματέως της στάρ, εκπληκτη λίγο, για την τόλμη της κοπέλλας.

— Το όνομά μου το γνωρίζετε, προσωπικά όμως έμένα, όχι. Πάντως, θα με γνωρίσει τώρα και θα ευχαριστηθεί πολύ! απάντησε η Φύλλις, βέβαιη για την επιτυχία της.

Η γραμματέως της Τζόαν Φονταίν την κύτταξε και χαμογέλασε. Η επιμονή και το θάρρος της νέας αυτής, της έκαναν εντύπωση και αποφάσισε να τη βοηθήσει στο σκοπό της. Σε λίγο η Φύλλις βρισκόταν έμπρος στη μεγάλη καλλιτέχνιδα.

— Σε τί θα μπορούσα να σας βοηθήσω, μίς Θάξτερ; ρώτησε περίεργη η Τζόαν.

— Κρυφά από τους δικούς μου ή, μάλλον, με τη σιωπηρή συγκατάθεσή τους, άρχισε η Φύλλις, πήρα την απόφαση να δοκιμάσω την τύχη μου στον κινηματογράφο. Μια κι' έχω ένα δίπλωμα ήθοποιου στα χέρια μου. Θα θέλατε, λοιπόν, να με συστήσετε σ' ένα στούντιο ή σ' έναν σκηνοθέτη, για να μου κάνουν μία δοκιμή;

— Έχετε καθόλου πείρα της σκηνής, έχετε εμφανισθεί με κανένα θίασο; ρώτησε η Τζόαν.

— Φυσικά, έχω! Μερικές παραστάσεις με διάφορους θιάσους, μου έδωσαν αρκετή πείρα. Περισσότερο όμως στηρίζομαι στις δυνάμεις μου, μίς Φονταίν, και σας παρακαλώ να με βοηθήσετε όσο μπορείτε.

Σημειώστε, παρακαλώ, ότι, αν θέλω να γίνω ήθοποιος του κινηματογράφου, δεν το κάνω από τη σκέψη, ότι θα κερδίσω χρήματα. Είναι γιατί νομίζω, ότι έχω όλα τα προσόντα. Τα υλικά κέρδη δεν μ' ενδιαφέρουν.

Υστερα από πολλές ακόμη ερωτήσεις της Τζόαν, η Φύλλις έφυγε, με την υπόσχεση ότι σύντομα θα είχε νεότερά της. Θα έκανε το πλάνο για το χατήρι του αρχιδικαστού Θάξτερ...

Σε δέκα μέρες πραγματικά, ένα τηλεφώνημα της Τζόαν, ειδοποίησε τη Φύλλις να παρουσιασθεί έκ μερους της στο στούντιο της Μέτρο και ειδικά στον σκηνοθέτη Μέρβιν Λερόυ. Αν πετύχαινε στη δοκιμή, ένας πολύ καλός ρόλος την περίμενε στο πλευρό του κοκκινομάλλη Βαν Τζόνσον.

Η δοκιμή πέτυχε και η Φύλλις άρεσε πάρα πολύ στο Λερόυ.

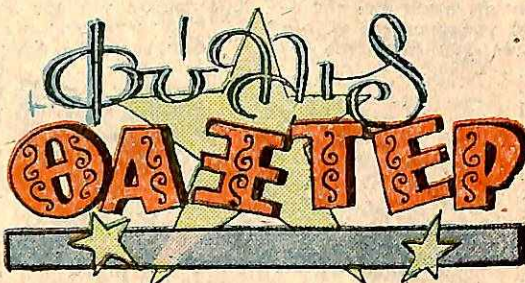
Τον Φεβρουάριο, λοιπόν, του ίδιου έτους, άρχισε την κινηματογραφική καριέρα της στο γνωστό αεροπορικό φιλμ «30», πάνω απ' το Τόκιο, με τον Βαν Τζόνσον στο ρόλο του αεροπόρου και «άνδρα» της.

Αυτή η Θάξτερ είναι λίγο... ασχημούτσικη, αλλά πολύ καλή και εύσυνετη ήθοποιος. Έλεγε αργότερα ο Λερόυ στους διευθυντές των στούντιο. Η γνώμη μου είναι, ότι θα πρέπει να της δώσουμε κι' άλλο ρόλο...

Έτσι, τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, πήρε το δεύτερο ρόλο της στο μουσικό και αισθηματικό φιλμ «Σκάνδαλο στο Γκράντ Ότελ», δίπλα σε φημισμένους συναδέλφους της, σαν την Λάνα Τάρνερ, τον Γουάλτερ Πίτζον, την Τζίντζερ Ρότζερς και τον Βαν Τζόνσον.

Η γοητευτική στάρ Φύλλις Θάξτερ.

Μιά χαριτωμένη στάρλετ από... τζάκι

στη βίλλα μίας διασήμου στάρ και της έβλεπε το σκοπό του έράντου.

— Δεν έχω να δώσω τίποτα! ήταν η απάντησή της. Έχω πάρα πολλά έξοδα και πολύ λίγα χρήματα...

Η Φύλλις την κύτταξε καλά-καλά. Κύτταξε και τις συναδέλφους της και δεν κρατήθηκε:

Η Φύλλις Θάξτερ είχε καθιερωθεί πια ως μία στάρλετ, για την όποιαν το μέλλον ήταν «ρόδινο και ελπιδοφόρο», όπως έλεγαν οι ειδικοί.

Ακολούθησαν τέσσερις ακόμη ταινίες σε διάστημα δυο ετών και άλλες δυο μέσα σ' ένα χρόνο. Κατόπιν γύρισε το φιλμ «Μιά πράσι βίρα», δίπλα στον Βαν Χέφλιν και την Τζάννι Λη. Από τις τελευταίες της επιτυχίες αναφέρουμε τις: «Επιχείρησης Χ», με τον Κόρνελ Γουάιλντ, και «Συνταγματάρχα, είσαι προδότης», με τον Γκάρι Κούπερ.

Η Φύλλις Θάξτερ — αυτό είναι και το πραγματικό της όνομα — γεννήθηκε στο Πόρτλαντ της Πολιτείας Μαϊν της Αμερικής, στις 20 Νοεμβρίου του 1921. Είναι δεύτερη κόρη του αρχιδικαστού του ανωτάτου δικαστηρίου του Μαϊν και κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Παντρεύθηκε τον πλοίαρχο του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού Τζέις Άμπρεϋ γιου και σήμερα είναι μητέρα μίας κορούλας, της χαριτωμένης Σούζαν.

Όπως όλες οι καλλιτέχνιδες του Χόλυγουντ, έτσι και η Φύλλις, έχει τις συμπάθειες και τις αντιπάθειες των συναδέλφων της. Ελάχιστοι όμως είναι εκείνοι που δεν την συμπαθούν. Οι άντρες, από διάφορους λόγους. Οι γυναίκες από καθαρή επαγγελματική αντίζηλία και γιατί η χαριτωμένη στάρ δεν κρατάει τη γλώσσα της.

Μιά μέρα, η Φύλλις, με αρκετές στάρλετ της κινηματογραφουπόλεως, ανέλαβαν θελοντικώς να βοηθήσουν σ' έναν έρανο υπέρ των πλημυροπαθών μιάς γειτονικής πόλεως. Πήγαν σε πολλές βίλλες αστέρων και όλοι πρόσφεραν πρόθυμα σημαντικά ποσά. Πήγαν και

— Να σας δώσουμε τότε εμείς κάτι... της είπε με αγανάκτηση. Όριστε 10 δολάρια, γιατί φαίνεται, ότι κι' εσείς είστε... πλημυροπαθής!...

Από τότε η διάσημη στάρ την έχει γράψει στο μαύρο πίνακα και παραδοκεί την ευκαιρία να την... τσουξή! Ο ΠΕΝΝΥ

Κινηματογραφικές πεννιές

* Η Λάνα Τάρνερ και ο Λέξ Μπάρκερ θεωρούνται, σήμερα, οι καλύτεροι πελάτες ενός μεγάλου παρισινού μπάρ. Εκείνη πίνει συνέχεια βότκα κι' εκείνος σκατσέζικο ούισκυ.

* Ο Γκάρι Κούπερ, απέκλυσε στη νέα του αδυναμία, τη Γαλλίδα ήθοποιό Ζιζέλ Πασκάλ, ότι, όταν γύριζε τα εξωτερικά του πρώτου του φιλμ «Η νίκη της Βαρβάρας Γουάρντ», ήταν τόσο ασήμαντος, ώστε των έβαζαν να κοιμάται στην ίδια σκηνή με τον Κινέζο μάγειρο του παραγωγού Σάμουελ Γκόλντγουϊν.

* Η Μαίριλυν Μονρόε, που ενεγράφη ως αιμοδότρια σε μία αμερικανική τράπεζα αίματος, έγραψε δίπλα στην ερώτησι «Σε ποιά ομάδα ανήκετε?», τα εξής: «Στην πιο φλογερή».

Η Φύλλις με τον Γκάρι Κούπερ στο φιλμ «Συνταγματάρχα, είσαι προδότης».

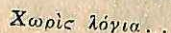
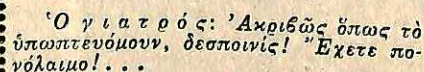
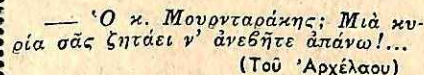
Κέρισμα Πίτσερ

15

(Συνέχεια έκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

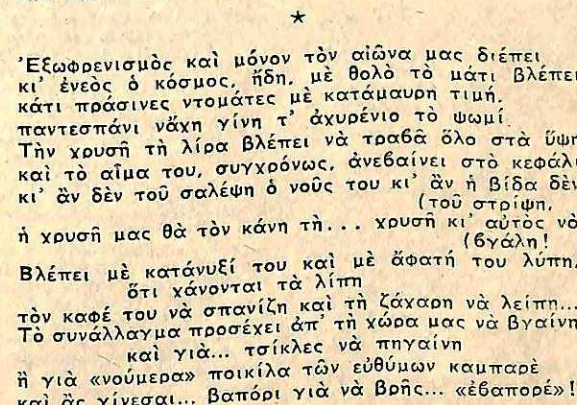
Г. В. 10

Ἄκριδοεμπόριο καὶ ἀκριδοφάγοι

Καὶ στὴ χώρα μας κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐκτελεστικῶν ἀρχῶν, σὲ ὥριμένες γεωργικὲς περιοχὲς ἀκρίδες πού φέρνουν καταστροφὴν τῶν ἀκρίδων οἱ ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦν πολλὰ μέσα (κρότοι, φω-
τιὲς κλπ.) ἀλλὰ τὴν τελευταίαν χρησιμοποι-
τοῦν τὴν ἀκρίδα καὶ Ντὶ - Ντὶ - Τί.

Συναγτάς στὴν ἐποχή μας, τὴν φοικτὴ καὶ τὴν ἀ-
καὶ δεκάδες μαθητοῦδια, ποὺ ἀφήνουν τὰ σχολεῖα
ἢ ποὺ καὶ τίς κουδουνίστρες καὶ τίς κούνιες τοὺς
(ἀφήνουν

θάρρα σύντομα, τὴν ὄψιν στρατοπέδου... γυμνιστῶν!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

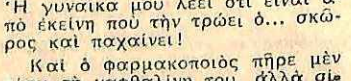
★

—Γκαρσόν!
—Έφθασε!
—Τί ρέστα είναι αὐτά;
—Δυὸ δεκαχίλιαρα κύριε.
—Ένα μοῦ ἔφερες...

★

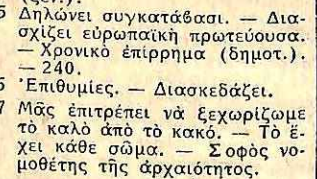
★

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- χλα στήν καθαρεύουσα. —
 Ἰπποκράτης (ἡχητικῶς).
 Ἀντωνιμία (οὐδ. πλ.). — Δι-
 ημερικανόν. — Κάνουμε πολλά
 στήν ζωή μας.
 170. — "Άγιος (δημοτ.). — "Η
 προηγούμενη λέξις ἀνεστραμ-
 μένη. — Μισή μονή.
 Ποιότης ἐκλεκτή. — Χοῖρος.
 Χρονικός σύνδεσμος. — Ροπή
 (πληθ.).
 Νησί τοῦ Αἰγαίου. — Μιά τῶν

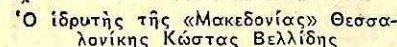

πτερος. — Σὺ λόγον ἀνθρώπων
 μὴ κοινὴς ἐπιδιώξεις.
 Ὁ καθένας. — Σὺ πᾶν δίδον.
 Πὰρ τέτοια δάναε. — Ἄγα-
 πῆ (ξεν.).
 Διὸ σὺ φωνὰ πού προφερόμενα
 σχηματίζουν ἕνα ἅλμα. Τί-
 λος εὐγενέας. — Δὲν ἔχει πα-
 τριδα. — Ἀνεστραμμένη νότα.
 Ποταμὸς τῆς Ἱταλίας. — Λίγη
 πρηνισιὰς στὴν ἔρημο.
 Εὐρστάει τὸ Πάσχα. — Κάνει
 τὸν στρατιωτικὸς νὰ στέκων.
 Πὰρ προσοχή. — Ἀπαραίτητος
 ἂν αἰσθητοῦρο.

γωνισμός καλλονῆς με-
ταξύ αἰωνοβίων

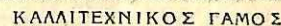
στο διαγωνισμό πρέπει να ει-
λήλικίας άνω των 100 χρονων.
ους δύο πρώτους νικητές, θα
βραβείο από 500 δολλάρια
ένα ταξίδι δωρεάν στο Χόλ-

ουντ, όπου θα γυρισθῇ μιὰ ἀ-
νηστική ταινία.

Ὁ αγωνιστικὸς Τύπος τῆς Βο-
ρείου Ἑλλάδος

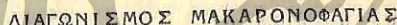
Κύριος συνεργάτης της «Αλληλεγγύης» προσηλυτίζοντας εύκολα από την πρώτη μέρα της εκδόσεώς της, ότι διευθυντής της είναι κάποιον εκδότης «Μακεδονίας». Ο Βελλίδης περιώρισε διαρκώς στην Μακεδονία και τη Θράκη, στέλνοντας ειδήσεις στην εφημερίκη, όλα του από τα διάφορα κέντρα όπου ήγχαζε το ελληνικό στοιχείο. Κύριος σκοπός όμως των περιηγήσεών του αυτές ήταν να επικοινωνήσουν με τους πράκτορες του Μακεδονικού Αγώνα, καθώς και με τους διπλωματικούς αντιπροσώ-

Κόρη του διασώψου κλόουιν Βικτόρ Φρεστελίνι, ή Άννα Φρατελίνι έγκλησιζε πρό ήμερών τό τετρικό γιά τό παντρεύτρί στο Παρίσι τό διευθυντή όρχήστρας Φιλίπ Μπρέν (δεξιά στό φωτογραφία μας). Άν καί χείρες τό γάμο αυτό μιά πολυτίμη συναγαγιάδα, ό πατέρα τής νύφης (αριστερά) έκδώνανε μ' ένα δικό του πρό πο τό χάρα, πό τό προζέινε τό εύτυχό αυτό γονογόο.

Στο Παρίσι, ο πύργος του "Αίφελ εξωραϊζεται. Ο πύργος αυτός από το ύψος του οποίου απολαύσανε κανείς μια πανοραμική θέα της γαλλικής πρωτεύουσας, χρειάζεται κάθε χρόνο κάθεστμα και βόψιμο. Οι έργατες όμως, που αναλαμβάνουν αυτή τη δουλειά δεν αρκεί να είναι μόνο καλοί τεχνίτες. Πρέπει να έχουν και ακρόατικές ικανότητες.

Στην Ίταλεια γίνονται συχνά διαγωνισμοί τακροπόφυτας. Πρό ημερών σ' Ένα Εστιάτοριο του Μιλάνου, δύο θαμνισές, ο ένας γονόρρος και ο άλλος πολύ μικρός διαγωνιστήκαν ποιος θα έτρωγε τα περισσότερα λαζάνια. Μικρή ανδεσχήρη, όπως ήταν φυσικό, ο γονόρρος, που καταθρόωσε να καταθροχθίση μέσα σ' 58 δευτερολέπτα λαζάνια συνολικό μήκος δέκα μέτρων.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι γυναίκες είναι ψεύτρες;

«Αν υπάρχει στον κόσμο ένα όν που αποστρέφεται το ψέμμα, τα τεχνάσματα, την υποκρισία και τα διφορούμενα, γράφει η 'Ιταλία συγγραφέας Τζίνα Λουμπρόζο, αυτό είναι ασφαλώς η γυναίκα. Κι' αυτό θα το καταλάβουμε εύκολα, αν σκεφτούμε με πόση απερισκεψία διαδίδει τα μυστικά της, ενώ ξέρει πως αυτό μπορεί να τη βλάψει. 'Οχι μόνο δεν είναι ικανή να υποστηρίξει από πρόθεσι και τος το συμφέρον της κάτι που νομίζει αντίθετο στην αλήθεια (ό άντρας, όμως, το κάνει με μεγάλη ευκολία και χωρίς ενδοιασμούς), αλλά ούτε και να κρατήσει ένα μυστικό, μ' όλο που ξέρει, ότι η κοινολόγησι του μπορεί να τη βλάψει. Γιατί η ραντσία της, που την κάνει να παραποιή τόσο εύκολα την αλήθεια, της παριστά επίσης πολύ μεγαλύτερες από ό,τι είναι στην πραγματικότητα τις συνέπειες που μπορεί να έχει το ψέμμα της».

Πραγματικά, θα μπορούσε να πη κανείς, ότι η γυναίκα δεν ψεύδεται από άγαπητη προς το ψέμμα, αλλά γιατί δεν μπορεί να ξεχωρίσει τα όρατα που υπάρχουν ανάμεσα σ' αυτό και στην αλήθεια. 'Η αυθυποβολή είναι, άλλωστε, τόσο έντονη στη γυναίκα, που κι' όταν ακόμη λήψω ψέμματα, πιστεύει ακράδαντα, ότι δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να παρουσιάσει γυμνή την αλήθεια.

Το ψέμμα κι' η υποκρισία, όσο κι' αν αυτό φαίνεται παράξενο, είναι ασυμβίβαστα στον χαρακτήρα της γυναίκας. Θέλετε μια απόδειξη; 'Όταν η γυναίκα αγαπάει πραγματικά, αισθάνεται την ανάγκη ν' ανεβή στα κεραμίδια και να φωνάξει σ' όλους το αίσιμά της, μόνο και μόνο γιατί δεν της άρεσει να λήψω ψέμματα και να υποκρίνεται. 'Ο άντρας, αντίθετα, όταν βρεθεί στη ίδια θέση, δεν διατάζει να υποκριθεί και βυθίζεται ολοένα στο ψέμμα, για να τηρήσει τα προσχήματα.

'Η γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη να λήψω «χωρίς ψέμμα» και για το λόγο αυτό, επαναστατεί εναντίον της οικογενείας της προς χάριν του ανθρώπου που αγαπάει, αρνείται να παντρευτεί τον άνθρωπο που δεν αγαπάει και όχι σπάνια δηλώνει στον άντρα της την απιστία της, γιατί δεν μπορεί να υποκρίνεται συνεχώς μπροστά του.

'Αλλά και σ' πολλά επίπεδα, εκδηλώνεται η απέχθεια της γυναίκας προς το ψέμμα. 'Ο άντρας π. χ. κρύ-

βει από υπολογισμό τις πολιτικές, καλλιτεχνικές, φιλολογικές ή επιστημονικές πεποιθήσεις του και, μάλιστα, υποκρίνεται πεπεισμένος που δεν έχει η αλλαγή κάθε φορά που το συμφέρον του το 'υποαγορεύει. 'Η γυναίκα, όμως, όχι μόνο δεν συμπεριφέρεται τις αντιλήψεις του συνομιλητή της, αλλά ούτε καν σιωπάει για να μη τον δυσαρεστήσει. Τού λείει καθαρά τις ιδέες της, με τη χαριτωμένη εκείνη συναρτησία που έχουν πάντα τα λόγια της και αγαυίζεται με πείσμα για να τον παρασύρει με το μέρος της. Για το λόγο αυτό, μεταξύ των φανατικών όλων των κατηγοριών, οι γυναίκες αποτελούν τη μεγαλύτερη πλειοψηφία.

Και δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι οι φανατικοί είναι ακριβώς οι άνθρωποι, που φωνάζουν καθαρά τις πεποιθήσεις τους και προσπαθούν να τις επιβάλλουν και στους άλλους.

'Αλλά τί συμβαίνει με το γυναικείο ψέμμα; 'Αν με τη λέξη «ψέμμα» εννοούμε το να λέμε τα πράγματα διαφορετικά από ό,τι είναι, τότε η γυναίκα ψεύδεται περισσότερο και συχνότερα από τον άντρα.

'Αλλά το κάνει χωρίς πρόθεσι, μόνο και μόνο γιατί την παρασύρει η φαντασία της και γιατί έχει την τάση να παραμορφώνει τα πράγματα, έτσι που και η ίδια ακόμη δεν μπορεί να ξεχωρίσει κατόπιν την αλήθεια από το ψέμμα.

Ρωτήστε έναν άντρα και μια γυναίκα γιατί έκμαν κάτι, που δεν έχουν λόγο να προσπαθήσουν να το κρύψουν. 'Ο άντρας θα σάς πη καθαρά την αλήθεια. 'Η γυναίκα, αντίθετα, θα σάς αραδιάσει ένα σωρό αιτίες ή θα σάς δώσει μία, που δεν έχει σχέση με την πραγματική. Γιατί και πάλι την παρασύρει η φαντασία της και γιατί της άρεσουν οι πολύπλοκες εξηγήσεις. 'Η αυστηρή λογική, αντίθετα, που προσπαθεί να βρη μια ορισμένη αιτία πίσω από κάθε πράξη, της προκαλεί αντιπάθεια.

«Οι άντρες, παρατηρεί η Τζίνα Λουμπρόζο, ψεύδονται λιγότερο από τις γυναίκες. Αυτό, όμως, δεν γίνεται, γιατί οι προθέσεις τους είναι καλύτερες, αλλά γιατί, προκειμένου να παραποιήσουν την αλήθεια, πρέπει να κάνουν μια συλλογιστική προσπάθεια πολύ μεγαλύτερη από εκείνη που χρειάζεται για να την πουν καθαρά, όπως είναι. 'Επίσης γιατί τρομάζουν προκαταβολικά

στη σκέψη, ότι θα πρέπει να κοπιάζουν συνεχώς, για να μπορούν να υποστηρίξουν σαν αληθινό κάτι που ξέρουν πως δεν είναι. 'Η γυναίκα, αντίθετα, πρέπει να κάνει μια προσπάθεια, για να διακρίνη την αλήθεια από τα δημιουργήματα της φαντασίας της, για να ξεχωρίσει το πως επιθυμεί να είναι τα πράγματα από ό,τι είναι. Για το λόγο αυτό, της είναι πιο δύσκολο να θυμηθεί και να πη την αλήθεια, παρά να την αναπλάσει και να την παρουσιάσει παραμορφωμένη, δεδομένου, ότι εκείνο που φαντάζεται, είναι κι' αυτήν μια πραγματικότητα, μια «αλήθεια» που δεν μπορεί να καταλάβη πως δεν είναι αληθινή. 'Ο άντρας ψεύδεται μόνο όταν έχει συμφέρον να ψευσθή. Το ψέμμα σ' αυτόν οφείλεται πάντα σ' πρόθεσι. Λέγοντας ψέμματα, προσπαθεί να ξεγελάσει κάποιον. 'Η γυναίκα, αντίθετα, δεν έχει την πρόθεσι να ξεγελάσει κανένα. Ψεύδεται μόνο και μόνο γιατί είναι ανίκανη να ξεχωρίσει το αληθινό από το φανταστικό.

Το γυναικείο ψέμμα υπάρχει, λοιπόν, αλλά θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε ως αθώο. Είναι μια ασυνείδητη παραποίηση της αλήθειας, που γίνεται χωρίς πρόθεσι και χωρίς σκοπό.

'Η γυναίκα είναι μια μυθολογική, αλλά σ' ελαφρό βαθμό. Παρουσιάζει διαρκώς παραποιημένη την αλήθεια, έτσι που στο τέλος καταντάει να ζή μέσα σ' έναν κύκλο από ψέμματα, που δεν βρίσκονται σε καμιά συνάρτησι μεταξύ τους, πράγμα που δείχνει, ότι δεν λέγονται με πρόθεσι. Αυτά τα αθώα ψέμματα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος με την προσωπικότητά της κι' ίσως την κάνουν πιο γοητευτική. /

Δοκιμαστικοί γάμοι

Στο Βέντολ, ένα γραφικό χωριό της 'Ελβετίας, υπάρχει μια πολύ παλιά παράδοση, που επιτρέπει στους νέους και τις νέες να παντρεύονται κάθε 14 Μαΐου... στα ψέμματα. 'Ο εικονικός αυτός γάμος, γίνεται μπροστά σ' έναν ψευτικό δήμαρχο και διαρκεί ως τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας. 'Αν οι «νυφιοπαντρείοι» μείνουν ικανοποιημένοι από τη σύντομη αυτή συμβίωσι, πηγαίνουν στον πραγματικό δήμαρχο και οριστικοποιούν το γάμο τους. Διαφορετικά, γυρίζουν ο καθένας στο σπίτι του και η μικρή αυτή «δοκιμή» δεν λαμβάνεται υπ' όψιν. Μια νέα, όμως, που έκαμε τρεις-τέσσερις παρόμοιες «δοκιμές», χωρίς να βρη σύζυγο, κινδυνεύει να μείνη στο ράφι. 'Αν μια νέα, έπειτα από μια «δοκιμή», μείνη έγκυος, το παιδί που θα φέρη στον κόσμο, παίρνει το όνομα του συζύγου της μιας ημέρας. Σ' τα έσοδα της ανατροφής του, όμως, υποχρεούνται κι' οι δύο έφημεροι σύζυγοι.

Πόσο παράξενες, αλήθεια, συνήθειες για μας, που τα ήθη των χωριών μας είναι τόσο αυστηρά.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Έφιαλτης...

— Φαντάσου, ότι είδα σ' όνειρό μου την πεθερά μου...
— Μα αυτό δεν είναι όνειρο!... Είναι έφιαλτης!...

*

Μεταξύ φίλων:

— Γιώργη, δώσε μου ένα τσιγάρο...
— Δεν έχω!
— Και μήπως είχες ποτέ σου, δες φορές σου ζήτησα;...
— Και μήπως είχες κι' εσύ ποτέ σου, όταν... μου ζητούσες;

*

Σ' ένα εστιατόριο κάθεται ένας πελάτης, δάσκαλος κατά τα φαινόμενα, και διαβάζει τον κατάλογο.

— Παιδί!
— Διατάξτε, κύριε.
— Φέρε μου μισή μερίδα... άνορθογραφίες.

— Μά... δεν έχουμε τέτοιο φαγητό.
— 'Αφού δεν έχετε, γιατί το βάζετε στον... κατάλογο;

*

— Πώς; Γράφετε, λοιπόν, στίχους, γιατρέ μου;
— Κάπου-κάπου, κυρία μου. 'Ετσι για να σκοτώσω την ώρα μου.

— Για να σκοτώνετε την ώρα σας;... Μά, δεν έχετε πιά... πελάτες;...

*

— 'Ακούς εκεί να πās να δανειστής χρήματα από έναν τυποτένιο!...

— Φίλε μου, όταν έχης ανάγκη χρημάτων, καλύτερα να πηγαίνεις σ' έναν τυποτένιο, που σου δίνει, παρά σ' έναν καθώς πρέπει άνθρωπο που δεν σου δίνει.

*

Μεταξύ φιλενάδων:
— Είπες στον Νευτή, ότι έχεις μια πλούσια θεία;

— Τού το είπα! 'Αλλά...
— Τι;
— Νά, παντρεύτηκε τη θεία μου!

*

— Πώς! 'Ο Νίκος παντρεύεται;
— Μάλιστα, φίλε μου. Με τη δεσποινίδα Συλόκοτα...

— Μ' αυτήν την άσχημη;
— Είναι άσχημη στο πρόσωπο, αλλά έχει ωραίο πόδι!

— 'Όστε λοιπόν, προς χάριν του ποδιού της ζητάει... το χέρι της!

*

Στο δικαστήριο:
'Ο συνηγορός του κατηγορουμένου: 'Ακούσατε, κύριοι ένορκοι, ότι το πορτοφόλι του θύματος ήταν άδειο.

Επομένως, ο πελάτης μου σκότωσε υπ' όνι σας αυτήν την αφιλοκέρδεια, που είναι σήμερα σπανιωτάτη!...

*

'Ο άφηρημένος υπαμπάς στο άτακτο παιδί του:

— Για τιμωρία σου, πήγαμε άμέσως να κλειδωθεί στην καρβουνάποδηκη και φέρε μου το κλειδί!...

*

'Η σύζυγος: Ουμᾶσαι, Πανλάκη μου, την ημέρα που πρωτογνωριστήκαμε, σ' κάποιον γεύμα;

'Ο σύζυγος: Πώς δεν θυμάμαι!... 'Ηναστε μάλιστα δεκατρείς στο τραπέζι. Καλά λένε, ότι αυτό μένει γροσουζιά!...

*

'Η σύζυγος: Ουμᾶσαι, Πανλάκη μου, την ημέρα που πρωτογνωριστήκαμε, σ' κάποιον γεύμα;

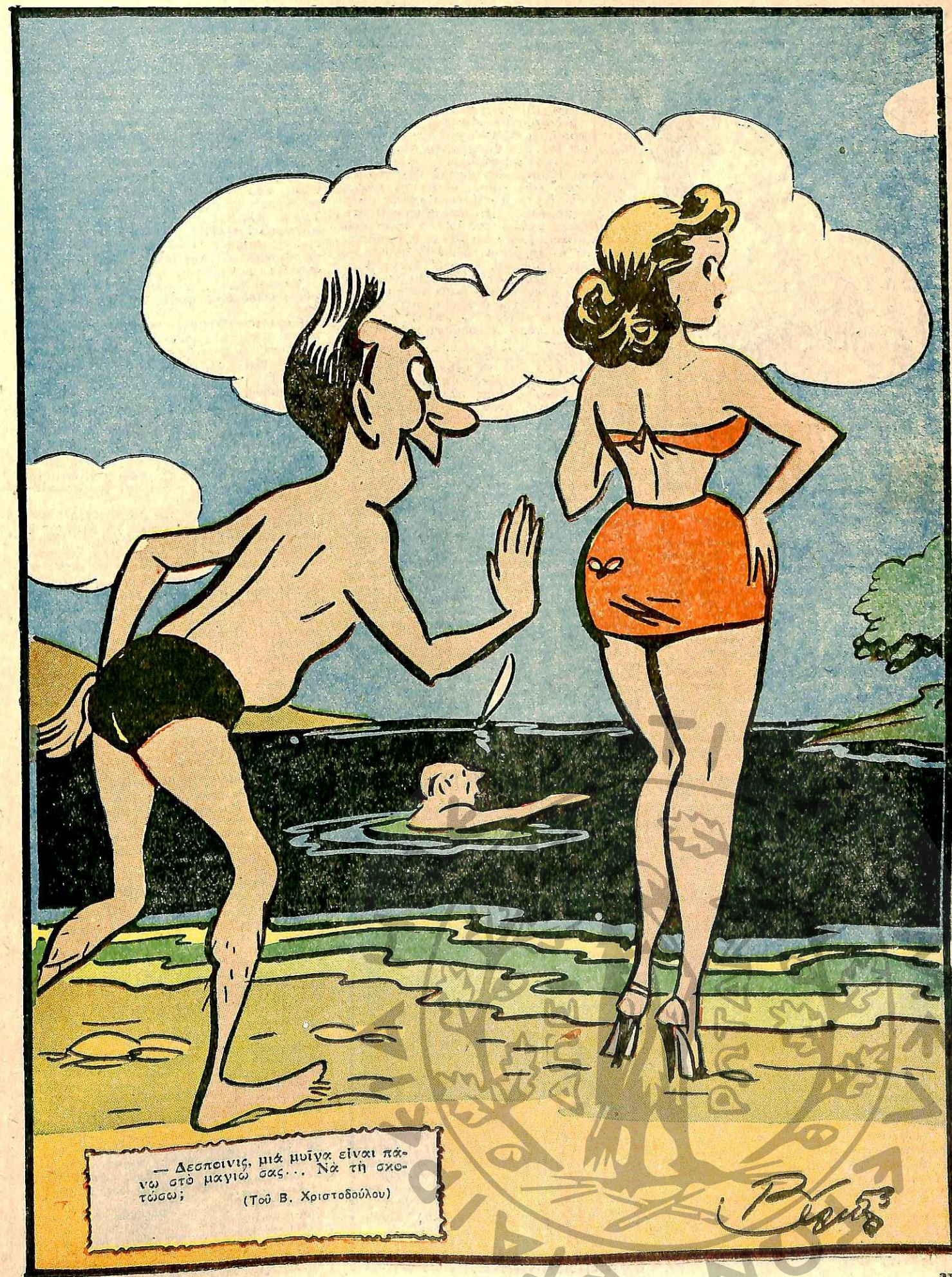
'Ο σύζυγος: Πώς δεν θυμάμαι!... 'Ηναστε μάλιστα δεκατρείς στο τραπέζι. Καλά λένε, ότι αυτό μένει γροσουζιά!...

*

'Η σύζυγος: Ουμᾶσαι, Πανλάκη μου, την ημέρα που πρωτογνωριστήκαμε, σ' κάποιον γεύμα;

'Ο σύζυγος: Πώς δεν θυμάμαι!... 'Ηναστε μάλιστα δεκατρείς στο τραπέζι. Καλά λένε, ότι αυτό μένει γροσουζιά!...

*

— Δεσποινίς, μία μύιγξ είναι πάνω στο μαγιά σας... Να τη σκοτώσω;
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι "Αγγλοι αποβιβάζονται στη Γαλλία. Μπροστά στον κίνδυνο, ο δούκας της Βουργουνδίας ζητάει να συμφιλιωθεί με το Δελφίνο και αποφασίζεται μια συνάντηση μεταξύ τους στη γέφυρα του Μοντερώ. Ο "Ιωάννης της Βουργουνδίας, όμως, έχει σχεδιάσει την απαγωγή του πριγκίπου. Οι ακόλουθοι του τελειώνουν το αντίλαμβόνατοί έγκαιρα και σκοτώνουν το δούκα. Ο θάνατός του προκαλεί πανικό και ο στρατός του διαλύεται άμεσα.

25^{ον} Ο Δελφίνος και οι άνθρωποί του δεν είχαν εκπλαγεί λιγότερο απ' ό,τι είχε γίνει. Είχαν πείσι σ' αυτή τη συνάντησή με ειλικρίνεια και εντιμότητα. Και, ξαφνικά είχαν βρεθεί μπροστά σε μια ενέδρα, που είχε καταστρώσει με μεγάλη προσοχή.

Το σχέδιο του δούκα της Βουργουνδίας ήταν απλό και σατανικό. Ο βασιλιάς Κάρολος βρισκόταν στην εξουσία της "Ιζαμπώ, που ήταν υποδουλωμένη δούλεσά σ' αυτόν, γιατί είχε την ανάγκη του. "Αν κατάφερνε να πάρει και τον Δελφίνο στην εξουσία του, θα ήταν ο αδιαφιλονίκητος κύριος της Γαλλίας. Θάβλεπε κατόπιν αν έπρεπε να πολεμήσει τους "Αγγλους ή να προσπαθήσει να έλθει σε μια συνεννόηση μαζί τους.

Νά γιατί είχε σχεδιάσει την απαγωγή του νεαρού πριγκίπου. "Αλλά το κεραινοδόλο χτύπημα του νόθου της "Ορλεάνης είχε ματαιώσει τα σχέδιά του.

Ο θάνατός του έγινε δεκτός με χαρά σε όλη τη Γαλλία. Δυσμόνο άνθρωποι λυπήθηκαν γι' αυτόν: ο ιππότης ντε Πασσαβάν και ο Ζερβαί.

Εύρισκαν και οι δυο ότι ο δούκας της Βουργουνδίας δεν είχε βασιανισθεί αρκετά και ότι είχε πληρώσει πολύ φθηνά για τα εγκλήματά του.

Ο θάνατός του δημιουργούσε όπωσδήποτε μια καινούργια κατάσταση στη Γαλλία, ενώ ταυτόχρονα άποσπαισε όριστικά από αυτήν την Βουργουνδία, όπου τώρα δεν ακούγονταν παρά μόνο φωνές μίσους και εκδικήσεως.

Η έπαισχυντη συνθήκη

Ο θάνατος του "Ιωάννου του "Ατρήμητου χάρισε όριστικά τη Βουργουνδία από τη Γαλλία και την έκαμε να προσχωρήσει στους "Αγγλους.

Στο Παρίσι, η βασίλισσα "Ιζαμπώ τρομοκρατήθηκε τόσο πολύ, όταν έμαθε αυτή την είδηση, που άφησε άμεσως τα ίδια τετρα διαμερίσματά της κι' έτρεξε κοντά στον τρελλό σύζυγό της. Τραγική ειρωνεία της τύχης! Η ακόλαστη κι' αίσιοσταγής βασίλισσα, αισθανόταν την ανάγκη να ζητήσει κατασύγιο κοντά στον τρελλό Κάρολο, το βασιλικά-φάντασμα, που τον είχε περιφρονήσει ως τότε και τον είχε προδώσει με τον πιο έπαισχυντο τρόπο και ως ηγεμόνα και ως σύζυγο.

"Αν η "Ιζαμπώ δεν είχε επιθυμήσει το θάνατό του, είχε κάμει, όμως, τα πάντα για να τον διατηρή στην κατάσταση αυτή της ημιπαρφορμένης, που εξυπηρετούσε τα φιλόδοξα σχέδιά της. "Αλλά τώρα που έβλεπε τον κίνδυνο να πλησιάζει, προσπαθούσε να πείσει όλους, ότι ο βασιλιάς ήταν καλά κι' ότι σε λίγο θ' ανέλαμβανε τα ήνία της εξουσίας στα χέρια του! Ο φόβος που ένοιωθε, την έκανε να ταπεινώνεται μπροστά στον άνθρωπο, που δεν είχε λογαριάσει ποτέ, αυτή που ως προχτές ακόμη, ήταν τόσο υπερήφανη για τη δύναμή της!

"Αλλ' ήταν πιά αργά. Οι "Αγγλοι προχωρούσαν από όλα τα μέρη. Καί σαν να μην έφθανε ο εξωτερικός κίνδυνος, παρουσιασθηκε ξαφνικά ένας άλλος, έσωτερικός αυτός, που ήταν πολύ σοβαρότερος από τον πρώτο. Στο Παρίσι και σ' όλη τη βόρεια Γαλλία, έσπασε ένας τρομερός λιμός. Οι αποθήκες δεν είχαν ούτε κόκκο σταριού κι' οι άνθρωποι πέθαιναν κατά εκατοντάδες στους δρόμους.

Μέσα στο ίδιο το Παρίσι, ακούστηκαν τότε φωνές ύπερ των "Αγγλων. «Καλύτερα οι "Αγγλοι παρά ο θάνατος από την πείνα!», φώναζε το πλήθος.

Για την "Ιζαμπώ μια μόνο ελπίδα σωτηρίας ύπηρχε: να συμφιλιωθεί με το γυίο της και να προσπαθήσει να συνενώσει όλες τις δυνάμεις του "Εθνους κάτω από τη σημαία του. "Αλλά δεν το έκαμε. Τρομοκρατημένη όπως ήταν, προτίμησε να συνθηκολογήσει με τους "Αγγλους. Τις διαπραγματεύσεις τις διεξήγαγε για λογαριασμό της ο άθλιος ντε Ζιάκ.

Αυτές οι διαπραγματεύσεις κατέληξαν στη σύναψη της συνθήκης του Τρουά. Μ' αυτήν, ο τρελλός Κάρολος ο δος, αναγνώριζε ως κληρονόμο και διάδοχό του τον βασιλιά της "Αγγλίας "Ερρίκο 5ο και αποποιήθηκε το γυίο του, τον αούτοκαλού-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σεμνά!

Στο λέω άλλη μια φορά: *τά νεκρολτέ τα τομάρω. Φροσί, δέν τα γουστάρω. Γι' αυτό ν' αλλάξω το ντορό που τον κακό σου τον καιρό και τον ψυχρό σου φλόρο!*

Σου το ξανάπα το και τό: *το θέλω και το άπαυτο σεμνά ντυμένη νάσαι, αλλά τη βιάλα σου εσύ π' ανάθεμά σε, βρε Φροσί, και τρισανάθεμά σε!*

Τίποτα δέν κρατάς κοφρό, *όλα τα έβγαλες στη φω — και ομτε συλλογιέσαι ότι μ' αυτά τα ταισιδιώ —*

στη δημοσία την είδο σκαρτα πολύ ξηγιέσαι.

Ντύσου λοιπόν σεμνό και μην κντίζεις, Φροσί, πώς μοστράρονται οι άλλες. Με δυο κορδέλες πιο κομψότες καμυφλάρε όλες αυτές φοβερές... κοκ (κάλες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

μενο Δελφίνο», όπως αναφερόταν στο σχετικό έγγραφο.

Ο Κάρολος ο δος δεν ήταν υπεύθυνος για την υπογραφή αυτής της έπαισχυντης συνθήκης. "Όλη η εύθυνη γι' αυτήν, βαρύνει την "Ιζαμπώ. Το μοναδικό κέρδος της ήταν, ότι εξασφάλισε μια μηνιαία επίχορηγηση από 2.000 φράγκα!

Για να έπισημοποιηθεί αυτή η συνθήκη, ο "Ερρίκος 5ος συμφέθηκε γι' αυτήν, πριγκίπισσα Αικατερίνη, που ήταν κόρη του Καρόλου δού και της "Ιζαμπώ.

Η βασίλισσα δεν παρέστη σ' αυτό το γάμο, που έγινε με καταπληκτική βιασύνη, όπως είχε συναφθεί και η συνθήκη του Τρουά. Κλειμένη σ' ένα δωμάτιο του άνακτορου Σαιν-Πόλ, είχε συγκεντρώσει γύρω της μερικές δωδεκάδες πουλιών μέσα σε κλουβιά και παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον το κελαϊδισμό τους.

"Ηταν τώρα μια κουρασμένη γυναίκα, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς όνειρα, χωρίς πόθους.

Γύρω της τα πάντα κατέρρεαν. Οι πιο πιστοί από τους αυλικούς της, την εγκατέλειπαν. Ο ένας έπειτα από τον άλλον, σαν να είχε προσβληθεί από λέπτα η από πανώλη.

Ο μόνος που της έμενε ακόμη πιστός, ήταν ο Σακρεμάν. Δεν απομακρυνόταν ούτε στιγμή από κοντά της κι' ήταν πρόθυμος να εκτελέσει κάθε διαταγή της.

Γι' αυτόν, δεν ήταν η βασίλισσα της Γαλλίας, που είχε ταπεινωθεί, αλλά η πριγκίπισσα της Βαυαρίας, που είχε όρκισθεί να υπηρετήσει με την πίστι και την αφοσίωση αληθινού σκλάβου.

Από μέρες τώρα, τον βασάνιζε η σκέψη με ποιο τρόπο θα μπορούσε να βγάλει την κυρία του από τη δύσκολη θέση, όπου βρισκόταν και να την κάμει και πάλι παντοδύναμη και πανίσχυρη, όπως ήταν πρώτα. Καί, ξαφνικά, εκείνο το πρωί, μια ιδέα έλαμψε μέσα στο χοντρό κεφάλι του. Χωρίς να διατάσει, την είπε άμεσα στη βασίλισσα:

— Για να σωθούμε, ένας μόνο τρόπος ύπάρχει, ψιθύρισε, σκύβοντας με σεβασμό προς το μέρος της.

— Ποιός, καλέ μου Σακρεμάν; ρώτησε ράθυμα η "Ιζαμπώ.

— Να πεθάνω ο "Ερρίκος της "Αγγλίας!

— Είναι πολύ νέος ακόμη...

— Άλλοι πέθαναν πιο νέοι απ' αυτόν, είπε ο Σακρεμάν.

Καί, σκύβοντας πιο πολύ προς το μέρος της βασίλισσας, πρόσθεσε:

— "Εκείνο που αρνείται η φύσι, μπορούν να το κάμουν οι άνθρωποι...

Η "Ιζαμπώ ανατρίχισε. Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, μια τέτοια πρόταση, θα την ένθουσιαζε. "Αλλά τώρα της προκάλεσε μόνο φρίκη.

— "Οχι, είπε.

Ο Σακρεμάν την κτύπησε με άπορία.

— Θα θυσιάζεις και τη ζωή σου, της είπε, για να σάς απαλλάξω απ' αυτό το μισητό εχθρό...

— Άρκει μια μόνα λέξι σας...

— "Οχι, απάντησε και πάλιν η "Ιζαμπώ.

Για ποιο λόγο θα ένθάρρυνε τον Σακρεμάν στο δολοφονικό του σχέδιο; Τι θα είχε να κερδίσει; Γύρω της έβλεπε το κενό...

"Αν πέθαινε ο "Ερρίκος 5ος, άλλοι θα έπωφελούντο από το θάνατό του... Καί, πριν από όλους, ο γυιός της, ο Δελφίνος, εκείνος που με τη συνθήκη του Τρουά, τον είχε αποκηρύξει.

"Αν, βέβαια, ζούσε ο δούκας της Βουργουνδίας, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, γιατί θα μπορούσε να στηριχθεί στο γερό μπρόστι του και να μεταβάλει την κατάσταση. "Αλλοίμονο, όμως, ο "Ιωάννης ο "Ατρήμητος δεν υπήρχε πιά και κανείς δεν ήταν σε θέση να τον αναπληρώσει.

— "Οχι! "Υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε ίσως να κάμει θαύματα!

Γύρισε στον Σακρεμάν.

— Έμαθες πού βόσκειται ο Πασσαβάν; τον ρώτησε.

Ο κολοσσός την κτύπησε με άπορία.

— "Αν το ήξερα, απάντησε, ο Πασσαβάν δεν θα ήταν τώρα στη ζωή!

— "Οχι, τον διέκοψε απότομα η "Ιζαμπώ.

Ζαμπώ. Δεν θέλω να τον σκοτώσης!

— Κι' αν ακόμη με διατάσσατε, δεν θα μπορούσα να το κάμω, απάντησε ο Σακρεμάν. Γιατί δεν ξέρω πού κρύβεται αυτός ο Σατανάς.

— Πρέπει, όμως, να τον βρούμε!

— Χιλιάδες άνθρωποι θα έπιθυμούν να τον ανακαλύψουν, για να κερδίσουν τα χρήματα της επικηρύξεως, παρατήρησε ο Σακρεμάν. Κανείς, όμως, δεν το κατάφερε ως τώρα.

— Αυτό δεν σημαίνει πώς, αν ψάξης, καλέ μου Σακρεμάν, δεν θα κατορθώσεις να τον ανακαλύψεις...

Ο κολοσσός στήλωσε τα μάτια του πάνω της.

— Κι' αν το κατορθώσω; ρώτησε.

— Θα μου τον φέρεις εδώ!...

Ο Σακρεμάν κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του.

— "Αμφιβάλλω αν θα μπορέσω να τον βρώ, απάντησε. Κι' αμφιβάλλω ακόμη περισσότερο αν θα πεισθεί νάρθη.

Την ίδια ημέρα, ο Σακρεμάν άρχισε τις έρευνές του.

Σχέδιο άποδράσεως

Στο σπίτι της οδού Σαιν-Μαρτέν ή μικρή ομάδα των προγεγραμμένων, συζητούσε. Τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων, τους είχαν καταπλήξει. "Υπέφεραν σαν Γάλλοι, που έβλεπαν την πατρίδα τους να υποδουλώνεται στον κατακτητή. Κι' η λύπη που ένοιώθαν, τους είχε κάμει να ξεχάσουν για μια στιγμή τα προσωπικά πάθη και τα μισητά τους.

— Η θέση μας δεν είναι πιά στο Παρίσι, αλλά στη Μελούν, κοντά στο Δελφίνο, είπε ξαφνικά ο Πασσαβάν, εκφράζοντας όχι μόνο τη δική του γνώμη, αλλά και των συντρόφων του.

Σταμάτησε για λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Ο δούκας της Βουργουνδίας δεν ύπάρχει πιά κι' η "Ιζαμπώ σέρνεται στα πόδια του "Ερρίκου του 5ου, για να εισπράξει ένα μέρος από την επίχορηγηση που της ύποσχέθηκε...

Νομίζω, ότι δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθούμε μ' αυτή τη γυναίκα, που κάθε Γάλλος την καταριέται από το βάθος της καρδιάς του, ούτε με τους άθλιους συνενοχούς της...

Μπορούμε, λοιπόν, να φύγουμε από το Παρίσι...

Στηρίξε το βλέμμα του πάνω στον Ταλαζάρ.

Ο βαρώνος κατάλαβε τη σιωπηλή έρώτηση που ύπηρχε σ' αυτό.

— Θάρρω μαζί σας, απάντησε. "Όσο για τους γάμους μου με τη Φλόρα, μπορούν να γίνουν αργότερα...

Μετά το θάνατο του "Ιωάννη της Βουργουνδίας και τον έξευτελισμό της "Ιζαμπώ, η αγαπημένη μου δεν κινδυνεύει πιά...

Θα παρακαλέσω, άλλωστε, τον Ζερβαί να αγρυπνή πάνω της...

Τότε δεν έχουμε παρά να όρίσουμε την ημέρα και την ώρα της αναχωρήσεως, είπε ο Πασσαβάν.

— "Απόψε, είπε ο Ρομπέν Ναρκουά.

— "Απόψε, συμφώνησε κι' ο Μπραγκαγιόν.

Ο Ταλαζάρ δεν είπε τίποτε ενώ ο Πασσαβάν φαινόταν συλλογισμένος.

— Το ζήτημα είναι πώς θα κατορθώσουμε να βγούμε από το Παρίσι, είπε σε λίγο ο ιππότης.

Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχαν σκεφτεί.

Από την ημέρα που έγκατεστάθησαν οι "Αγγλοι, η φρουρά στις πύλες της πόλεως, ήταν πιο αυστηρή. "Εκτός από τους "Αγγλους φρουρούς, ύπάρχαν εκεί και "Αγγλοι λοχχοφόροι, που υπέβαλλαν σε αυστηρό έλεγχο τους είσερχομένους και τους έξερχομένους.

Το μυαλό του Πασσαβάν πήγε αρχικά στον Πολιφέρ και τους ανθρώπους του. Οι "Αντεροδγάτες θα μπορούσαν να τους πλαισιώσουν και να διευκολύνουν την έξοδο τους.

— "Υπήρχε, όμως, ο κίνδυνος ν' αναγνώρισθουν. Καί στην περίπτωση αυτή, η καρδιά θα συνεχιζόταν και έξω από την πόλη, όπου είχαν εγκατασταθεί ισχυρές δυνάμεις "Αγγλων.

Το ότι, λοιπόν, με τη βοήθεια των ά-

θρώπων του Πολιφέρ, θα μπορούσαν να καταβάλουν τους φρουρούς, δεν είχε σημασία. "Επρεπε να βγούν άθόρυβα και χωρίς να προκαλέσουν καμμία ύπονοια. "Ετσι μόνον θα μπορούσαν να συνεχίσουν άνευόκλητοι το δρόμο τους και να ξεφύγουν από τους διαφόρους έλέγχους, που είχαν εγκαταστήσει οι "Αγγλοι στα πιο έπικαιρα σημεία.

— "Οχι, η βοήθεια του Πολιφέρ και των ανθρώπων του, όσο πολύτιμη κι' αν ήταν, δεν τακτοποιούσε τα πράγματα.

Μια ιδέα φώτισε, ξαφνικά, το μυαλό του.

— Η βασίλισσα! φώναξε.

Οι σύντροφοί του τον κύταξαν έκπληκτοι.

— Μόνο η βασίλισσα μπορεί να μās σώσει! συνέχισε ο Πασσαβάν.

Να τους σώσει η Βασίλισσα! "Αλλ' αυτό ήταν τρέλλα! Γιατί δεν άγνοούσαν το μέρος της. Μήπως, άλλωστε, το έγγραφο της επικηρύξεως δεν είχε την υπογραφή της;

— Δεν ξέρω ακόμη με ποιο τρόπο θα μπορέσουμε να την ίδουμε, ούτε πώς θα κατορθώσουμε να την εξαναγκάσουμε να ύποταχθεί στις θέλησεις μας, είπε ο Πασσαβάν. "Αλλά δεν πρέπει να περιμένουμε από κανένα άλλον τη σωτηρία μας...

Ο Ρομπέν Ναρκουά σιγομουρμούρισε κάτι. "Αλλ' ο Πασσαβάν, μ' ένα βλέμμα του τον έκαμε να σταματήσει άμεσα.

— Φοβάσαι, του είπε, μήπως σου ζήτσω να πας στα ανάκτορα για να ίδης τη βασίλισσα;

— "Οχι, απάντησε ο Ναρκουά. Δεν φοβάμαι μήπως μου πητε να πάω να πέσω μέσα στο στόμα του λύκου. "Εκείνο που φοβάμαι, είναι μήπως κάμετε αυτή τη σκέψη για δικό σας λογαριασμό...

Ο Πασσαβάν χτύπησε χαρούμενα τα χέρια του.

— Νά μια καλή ιδέα! φώναξε. "Εχω πολλών καιρό να πάω στα ανάκτορα και νομίζω πώς δεν ύπάρχει καταλληλότερη ευκαιρία για να έπισκεφθώ τη βασίλισσα. "Όλοι οι φίλοι της την εγκατέλειψαν τώρα...

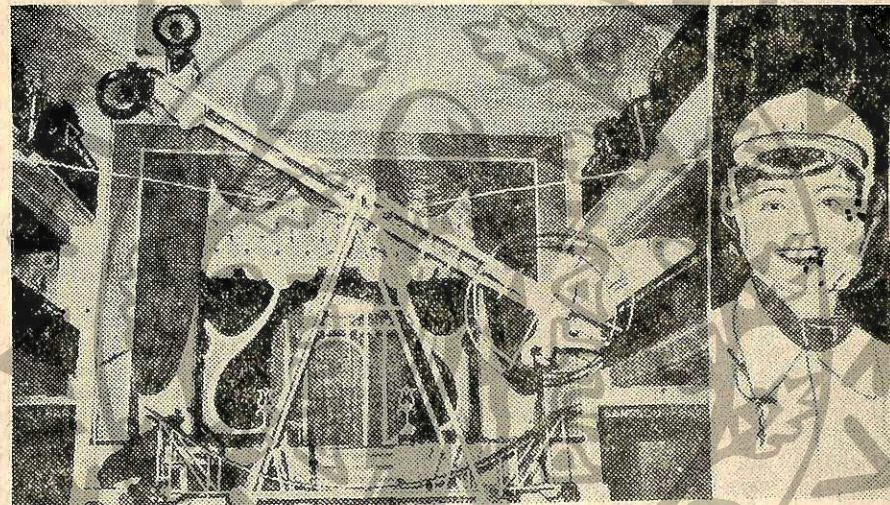
Μπορούν, λοιπόν, να την πλησιάσουν οι έχθροί της...

Ο Ναρκουά κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Το ήξερα, ψιθύρισε, πώς δεν θα έχουμε καλά ξεμπερδέματα. "Ενώ όλοι φαίνονται πώς μας έχουν ξεχάσει, έμεις πηγαίνουμε μόνοι μας για να πέσουμε στο στόμα του λύκου...

— "Ε, αυτή τη φορά, μ' αν τον άγιο Ρομπέν, τον προστάτη μου, δεν τον κουνάω βήμα από δώ!

.....

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ «ΝΟΥΜΕΡΑ»

«Πήδημα της τρέλλας» Έτσι ονομάζει ο Χένρυ Φεράρο το νούμερο, που παρουσιάζει με τη 16ετία παρτεναίρ του Κάρν Χάακ (βεζιά). "Όπως βλέπετε και στη φωτογραφία μας, ο Χένρυ επιδεινεί μια μοτοσυκλέτα, η οποία τρέχει άπάνω στον κυκλικό στίβο κι' έτσι θέτει σε κυκλική κίνηση τον άξονα, στο άλλο άκρο του όριου. μέσα σ' ένα τροχό, περιστρέφεται η Κάρν. Το νούμερο είναι πολύ εντυπωσιακό και η ταχύτης με την οποία περιστρέφεται τελικά ο άξων σκορπάει ρίχνοντας στους θεατές. Πρό ημερών, η Κάρν ξέφυγε από τον τροχό και έκσπενδονίστηκε σε άπαστοι δέκα μέτρων, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ

Οι οδοντογιάτροι θα γίνουν ύπνωτισται

Μια νέα μέθοδος που εξαφανίζει τον πόνο

Ξέρουμε όλοι εκ πείρας το «μαρτύριο» της πολυθρόνας του οδοντογιάτρου. Γιατί είναι τελείως άπαισιος, τις άνοιχτες κάπνιστες βγάλε, ή να μην έχω με σφαγίσει ένα δόντι μας...

Μια νέα λοιπόν μέθοδος ύπνωσης να καταργήσει τον πόνο, την αγωνία, τις άνοιχτες κάπνιστες ενέσεις κι' όλα τα υπόλοιπα, που μεταβάλλουν τον οδοντογιάτρο σε φοβερό και τρομερό «μπαμπούλα»... "Αν γενικευθεί η εφαρμογή της, θα γίνει πολύ γρήγορα αληθινό «γλέντι» ή κάθε επίσκεψή μας στο οδοντοϊατρείο!

Σε τί συνίσταται όμως η καινούργια αυτή μέθοδος; Απλούστατα, σε μια πρακτική και επιστημονική εφαρμογή του ύπνωτισμού.

"Ας υποθέσουμε ότι είσατε ο πελάτης του οδοντογιάτρου. Κάθεστε στην πολυθρόνα του και καρφώνετε το βλέμμα σας σ' ένα μικρό φωτεινό άστρο, που βρίσκεται ακριβώς από πάνω. Ύστερα συγκεντρώνετε στον έαυτό σας, γιά ν' ακολουθήσετε τις υποδείξεις του οδοντογιάτρου. Έκείνος σας λέει: «Πανειλημμένως ότι νοιώθετε όλο το σώμα σας ξεκούραστο, τ' αβούρα σας χαλαρωμένα. Με φωνή απαλή και πιστική συγχρόνως, σας βεβαιώνει ότι δεν θα αισθανθήτε καθόλου πόνο.

Τα μάτια σας κλείνουν, αλλά δίχως ν' αποκοιμηθήτε πραγματικά. Διατηρείτε τη συνείδησή του περιβάλλοντος, μπορείτε πάντα ν' ακολουθήσετε τις διαταγές του οδοντογιάτρου, ν' αβουίζετε το στόμα σας, να συμμορφώσετε με τις υποδείξεις του. Σας λέει πώς έχει μωδιάσει τελείως ή σιαγώνα σας, πώς δεν θα πονέσετε καθόλου αν σας τρυπήσει σ' αυτήν με μια καρφίτσα.

Και πραγματικά, μπορεί κατόπιν να μεταχειρισθ' το τρυπάνι του ή ακόμη και να σας βγάλει ένα δόντι χωρίς τον παραμικρό πόνο, σαν να σας έχη κάνει αναισθητική ένεση νοβοκαΐνης. Μάλιστα, σας υποβάλλει να μην πονέσετε ούτε κι' ύστερα, όταν θα γυρίστε στο σπίτι σας.

Και κάτι ακόμη: Σας προδιαθέτει με την υποβολή, ώστε να σκέπτεσθε μ' ευχαρίστηση την έπομένη επίσκεψή σας στο οδοντοϊατρείο!

Η νέα αυτή μέθοδος απέτελεσε το θέμα των πειραματικών επιδείξεων του Αμερικανού καθηγητού της ψυχολογίας Ουίλλιαμ Χέρον, σ' ένα οδοντοϊατρικό συνέδριο που έγινε τελευταίως στη Γεωργία. Ο καθηγητής Χέρον υπνώτισε έξη μέλη του συνεδρίου, που προσφέρθηκαν εθελοντικά. Μεταχειρίσθηκαν την όμαδική υποβολή, ώστε να ύπνωτισθούν όλοι συγχρόνως, ως το σημείο που ήθελε.

Ύστερα τους είπε ότι το δεξιό τμήμα της κάτω σιαγώνας

τους είχε μωδιάσει και αναισθητήσει τελείως. Αφού τους έβγαλε ύστερα άλλους συναδέλφους των να τους τρυπήσουν με μυτερές βελόνες στην κάτω σιαγόνα, δεξιά και αριστερά. Τον αριστερό λοιπόν μέρος, τα τρυπάνια τους προκαλούσαν δυνατά πόνο, ενώ στο δεξιό δεν τα αισθάνονταν καθόλου.

Κατόπιν ο καθηγητής Χέρον βεβαίωσε, ότι έχει ύπ' όψη του πολύαριθμες περιπτώσεις τελείως ανώδυνης εξαγωγής δοντιών δίχως αναισθητικά φάρμακα, κι' ότι η απουσία αυτή του πόνου διατηρήθηκε επί πολλές ώρες μετά την επέμβαση.

Η μέθοδος αυτή είναι ιδιαίτερα χρήσιμη σε περιπτώσεις που δεν μπορεί, γιά διάφορους λόγους, να γίνει ένεση αναισθητική. Έξ' άλλου, η αναισθησία με τον ύπνωτισμό έχει τα πλεονεκτήματα ότι μπορεί να διακοπεί άμέσως, χωρίς ανεπιθύμητες συνέπειες, κι' ότι μεταφέρεται εύκολα και γρήγορα από ένα σε άλλο μέρος της σιαγώνας, αναλόγως της ανάγκης.

Ο ύπνωτιστής οδοντογιάτρος δεν είναι σε θέση να σταματήσει την αίμορραγία. Μπορεί όμως να πείσει τον άρρωστο του, με την υποβολή, ότι δεν τρέχει αίμα απ' το βγαλμένο δόντι του, κι' έτσι να τονώσει το ήθικόν του.

Έξ' άλλου, με τη μέθοδο του ύπνωτισμού, δεν νοιώθει κανείς την παραμικρή σωματική καταπόνηση, έπειτα απ' την εξαγωγή ή ένοδ δοντιού του, ή και πολλών μαζί.

Τέλος, η μεθυστική υποβολή μπορεί να μας κάμει ν' ακολουθούμε άνελλιπώς τις οδηγίες του οδοντογιάτρου γιά την καθημερινή περιποίηση των δοντιών μας, κι' έτσι να προλάβουμε την καταστροφή τους απ' την τερηδόνα.

Ιδιαίτερως χρήσιμη είναι η μέθοδος του ύπνωτισμού, προκειμένου γιά παιδιά. Μπορεί δέ να εφαρμοσθ' σε κάθε παιδί πάνω από 6 ετών —δηλαδή σε ηλικία που είναι πιά ικανό να συγκεντρωθ'.

Με τον τρόπο αυτό το παιδί παύει να φοβάται τον οδοντογιάτρο, συνηθίζει να καθαρίζει τακτικά τα δόντια του, κι' ακόμη κόβει διάφορες κακές συνήθειες, όπως π.χ. το πιπίλισμα του δαχτύλου του.

Δυστυχώς, δεν ύπνωτίζονται αρκετά γρήγορα όλοι οι άνθρωποι. Κι' ο οδοντογιάτρος δεν μπορεί συνήθως να κάνει πολλή ώρα γιά τον καθένα, γιάτι έχει κι' άλλους πελάτες που περιμένουν τη σειρά τους. Οι περισσότεροι λοιπόν οδοντογιάτροι, που έχουν άσπασθ' τη νέα αυτή μέθοδο, προσπαθούν επί 15 λεπτά της ώρας να ύπνωτισουν τον πελάτη τους. "Αν δεν το καταρθώσουν ως τότε, καταφεύγουν πιά στο παλιό σύστη-

μα της αναισθητικής ένεσεως.

Υπάρχουν άλλωστε ώρισμένοι άνθρωποι που δεν μπορούν να ύπνωτισθούν, είτε γιά λόγους ιδιοσυγκρασίας, είτε γιάτι δυσπιστούν άδικαιολόγητα πρὸς τον ύπνωτισμό.

Αντιθέτως, άλλοι μπορούν να μάθουν να αυθωνωτίζονται, την ώρα που περιμένουν τη σειρά τους στήν αίθουσα άναμονής του οδοντογιάτρου.

Μολοντί αύξάνεται ολοένα ο αριθμός των οδοντογιάτρων, που ακολουθούν τη νέα μέθοδο —ιδίως στην Αμερική— θα περάσει ακόμη καιρός γιά να διαδοθ' γενικά, σ' όλο τον κόσμο. "Όταν όμως γίνει πιά αυτό, τότε ο μόνος πόνος που θα μάς προκαλή ο οδοντογιάτρος, θα είναι... τη στιγμή που θα μας παρασιιάξη το λογαριασμό του!

Η... νόδα της καισαρικής τομής

Ο Αμερικανός γυναικολόγος δόκτωρ Ε. Κόλβιν διαπιστώνει, σε μία επιστημονική ανακοίνωσή του, άδικαιολόγητη και υπερβολική αύξηση των περιπτώσεων στις ό-πότες εφαρμόζεται η χειρουργική επέμβαση της καισαρικής τομής. Κατά τη γνώμη του, η έγχειρση αυτή ενδείκνυται μόνο όταν συντρέχουν ώρισμένες συνθήκες, ιδίως δε όταν το κεφάλι του εμβρύου είναι δυσανάλογα μεγάλο, σχετικά με το πλάτος της λεκάνης της μητέρας. Αυτό όμως συμβαίνει μόλις σ' 35% των περιπτώσεων που γίνεται καισαρική τομή. Ο δόκτωρ Κόλβιν προσθέτει ότι ύ-πάρχει δυστυχώς η γνώμη πώς η καισαρική τομή παρέχει μεγαλύτερη ασφάλεια στο παιδί. Στην πραγματικότητα όμως, η θνησιμότης γίνεται έτσι πιο μεγάλη παρά με το φυσιολογικό τοκετό, τόσο στη μητέρα όσο και στο παιδί.

"Ενα απ' τα πολλά πλεονεκτήματα του φυσιολογικού τοκετού είναι η συμπίεση του στήθους του παιδιού, κατά την έξοδό του. Μ' αυτήν, διώχνεται το μεγαλύτερο μέρος του υγρού και της βλέννας που γεμίζει τα αναπνευστικά όργανά του. Αντίθετα, στην καισαρική τομή, το υγρό αυτό εισχωρεί βαθύτερα στους πνεύμονες, με την πρώτη εισπνοή του παιδιού.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Οι μυίγες και το Ντι-Ντι-Τι

Τρεις επιστήμονες του Πανεπιστημίου του Ίλλινόις, οι έντομολόγοι Κήρνος, Στέντονγκ και Βίνσον, ανέκάλυψαν τον παράγοντα που κάνει ώρισμένες μυίγες άνθεκτικές στο Ντι-Ντι-Τι. Βρήκαν δηλαδή ότι ο οργανισμός τους παράγει ένα ένζυμον, που διασπά αυτό το έντομοκτόνο και το κάνει άβλαβές. Κατάρθωσαν μάλιστα οι τρεις επιστήμονες ν' απομονώσουν αυτό το ένζυμον και ν' επαναλάβουν μέσα σ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα τη χημική αντίδραση που γίνεται στο σώμα της μυίγας. Απὸ 600 μυίγες, συγκεντρώσαν μισή δοχτυλήθρα απ' το ένζυμον. Η ουσία αυτή είναι εξαιρετικά άσταθής και καταστρέφεται απ' το έξυγόνό του άμέσως.

Κατά της επιληψίας

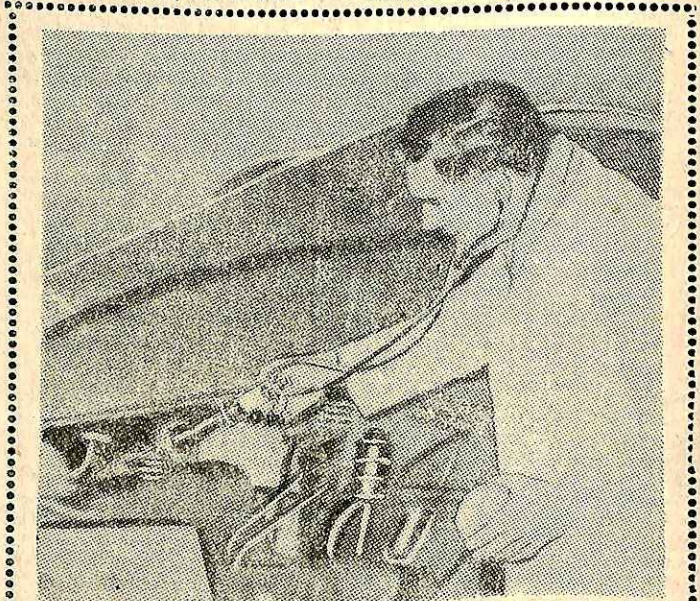
Οι Αμερικανοί δόκτορες Ράφ Σάφαρτζικ και Μπέδερλν Μπράουν πειραματίζονται σ' έργαστήρια της Ιατρικής Σχολής Στάνφορντ, στο Σάν Φρανσίσκο, άναζητώντας ένα αποτελεσματικό φάρμακο ενάντιον των σπασμών της επιληψίας. Ύρισημένη λοιπόν χημική όμας άλκοολών φαίνεται πως δίνει αρκετά καλά αποτελέσματα. Οι δύο επιστήμονες δοκιμάζουν τώρα αυτά τα φάρμακα σε ποντικούς, δίνοντάς τους τα μέσα στο νερό που πίνουν και προκαλώντας τους ύστερα τεχνητούς σπασμούς με ηλεκτροσόκ.

Ασθένειον στο σπανάκι

Είναι γνωστό από τη χημική ανάλυση του σπανάκιου ότι το χορτακό αυτό περιέχει άφθονο άσέστιον. Κι' όμως ο οργανισμός μας δεν μπορεί ν' χρησιμοποιήσει, παρά ένα ελάχιστο ποσοστό του πολυτιμού αυτού χημικού στοιχείου. Γιάτι περιέχεται μαζί και όξαλικόν όξύ, σε μεγάλη ποσότητα, που ενώνεται με το άσέστιον και σχηματίζει ένα άλας, που δεν απορροφάται απ' τον οργανισμό μας.

Πόσα είναι τα χημικά στοιχεία

Σήμερα οι επιστήμονες έχουν διαπιστώσει ότι υπάρχουν στη φύση 1.274 είδη ατόμων. Τόσα είναι, πράγματι, τα άπλά χημικά στοιχεία και τα «ϊσότοπα» τους. Τα ισότοπα είναι στοιχεία με τις ίδιες χημικές ιδιότητες, αλλά με διαφορετικό ατομικό βάρος. Το υδρογόνο π.χ. έχει ισότοπα το δευτέριον και το τρίτιον, που έχουν διπλάσιο και τριπλάσιο βάρος.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΙΣ ΒΛΑΒΕΣ

Το ακουστικό αυτό επιτρέπει στους μηχανικούς να εντοπίζουν και να ανακαλύπτουν τις βλάβες των διαφόρων μηχανημάτων. "Όπως τα ακουστικά των γιγαντών, έτσι κι' αυτό προβοιεί σ' ένα εξασημένο αυτί κάθε άνωμαλη λειτουργία. Το ίδιο άκουστικό, άπομονωμένο με κουάρτς, επιτρέπει τον έλεγχο διαφόρων ηλεκτρομηχανημάτων κατά την διάρκεια της λειτουργίας τους.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ή όρνιθωσι

Μιά άρρώστεια που προέρχεται από τα περιστέρια

Η όρνιθωσι είναι μία άσθβεια παλιά όσο κι' ο κόσμος, αλλά που μόλις κατά τα τελευταία χρόνια άρχισαν να την μελετούν και να την καταπολεμούν οι επιστήμονες.

Πρώτα-πρώτα, όμως, άς σπυρώμε να σας πούμε ότι αυτή ή άσθβεια, αντίθετα με ό,τι δείχνει ή όνομασία της, δεν προέρχεται από τις κόττες αλλά σχεδόν πάντοτε από τα περιστέρια.

Η όρνιθωσι όφείλεται σ' έναν ιό, που έχει μεγάλη όμοιότητα μ' εκείνον της γρίππης, του συγχιού, της έγκεφαλίτιδας, της ίλαρας, της εύλογιάς, της λίσσας και περισσότερο της πολιομυελίτιδος.

Στα περιστέρια τα συμπτώματα αυτής της άσθβειας είναι σχεδόν άγνωστα. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, ή όρνιθωσι προκαλεί σ' αυτά τα πουλιά πνευμονία, με πυρετό και βήχα.

Συνήθεστερα, ή θεραπεία έπέρχεται αυτόματα. Άλλοτε, όμως, προκαλεί το θάνατο του περιστέριου (εύτυχώς αυτό συμβαίνει σπανιότατα). Οι επιστήμονες δεν έξουν γιά πια όν άκριβώς λόγο πεθαίνουν τα περιστέρια, που προσβάλλονται από όρνιθωσι. Υποθέτουν, όμως, ότι ο θάνατός τους δεν όφείλεται στην ίδια την άσθβεια, αλλά στις σοβαρές επιπλοκές που προκαλεί στον όργανισμό τους.

Στον άνθρωπο, τα συμπτώματα της όρνιθώσεως είναι όμοια μ' εκείνα της άτυπης πνευμονίας. Ο πυρετός δεν περνάει συνήθως τους 38,5 ή 39 βαθμούς και ο άσθβης δεν άισθάνεται καθόλου πόνους στα πλευρά.

Η άσθβεια άρχίζει ύπουλα μ' ένα αίσθημα γενικής άδιασέας. Έπειτα από λίγο έμφανίζεται πυρετός, που συνοδεύεται από πονοκέφαλο και μία άκαθόριστη άτονία στις άσθρώσεις.

Ο βήχας κάνει την έμφάνισή του τη δεύτερη ή την τρίτη ήμέρα. Είναι στην άρχή ήπρος. Τα πτύελα έμφανίζονται άργότερα.

Η άσθβεια εξέλισσεται όπως περίπου ή κοινή γρίππη με πνευμονική έντόπιση. Άλλ' ενώ ή γρίππη περνάει συνήθως έπειτα από 4—5 ήμέρες, ή όρνιθωσι παρατείνεται επί 15 ήμέρες και κάποτε πολύ περισσότερο. Μερικά άτομα ύποφέρουν επί μήνες χωρίς ν' άπορουν ν' άπαλλαγούν απ' αυτή την άσθβεια, την τόσο επίμονη κι' ένοχλητική.

Η ραδιογραφική πλάκα δείχνει διάφορες έντοπίσεις στους πνεύμονες. Οι έστιές αυτές βρίσκονται είτε στους δύο πνεύμονες (20—30% των περιπτώσεων), είτε στον ένα μόνο (10% των περιπτώσεων).

Η διάγνωση της άσθβειας είναι άσχετο λόγω της μεγάλης όμοιότητος που παρουσιάζει με τη γρίππη. Γι' αυτό είναι άπαραίτητη ή ανάλυση του αίματος και ή ραδιογραφική εξέ-

ταση που παρέχουν ασφαλέςτερες ένδείξεις.

Η θεραπευτική άγωγή έχει μεγάλη όμοιότητα με εκείνην που εφαρμόζεται στις περιπτώσεις της κοινής γρίππης.

Πρέπει πρώτα-πρώτα ν' άνισχυθ' ή γενική κατάσταση του άσθενούς και ν' καταπολεμηθούν τα διάφορα συμπτώματα με τα κατάλληλα φάρμακα: άσπιρίνη, αντιβιοτικά των άναπνευστικών όδων, βεντούζες, έντριδες κτλ. Άλλά πρέπει έπίσης ν' άποσπαθήσωμε ν' άκταστήσωμε τους ιούς. Γιά το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται σήμερα δύο από τα ισχυρότερα αντιβιοτικά που διαθέτει ή Έπιστήμη: ή χρυσομυκίνη και ή τετραμυκίνη.

Η άγωγή αυτή επιφέρει συνήθως την ίαση έπειτα από δύο ή τρεις έβδομάδες.

Άλλά πώς μεταδίδεται ή άσθβεια;

Η όρνιθωσι δεν μεταδίδεται από το κρέας του πουλιού. Μπορούμε, λοιπόν, ν' άρώμε άφοβα περιστέρια. Η μετάδοσι γίνεται κυρίως από τις σκόνες που άνακατεύονται με τα περιττώματα των περιστερών και σκορπίζονται στον άέρα.

Ο γίνυνος δεν βρίσκεται στον έμπορο των πουλικιών, αλλά στους περιστερώνες και στους κήπους ή στις πλατείες, όπου ζουν περιστέρια. Γιά ν' αμεταδοθ' ή άσθβεια στον άνθρωπο είναι άσχετο ν' άναπνεύσθ σκόνη, που έχει έρθει σ' έπαφή με τα περιττώματα των πουλιών.

Μιά έρευνα που έγινε τελευταία στο Παρίσι απέδειξε ότι τα 70% των περιστερών που ζούν στον κήπο του Λουξεμβούργου ή στον Κεραμεικό έπασχαν από όρνιθωσι.

Προληπτικά, το καλύτερο είναι ν' άνη άναπνέη κανείς σκόνες που ν' άποέρχωνται από περιστέρια!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

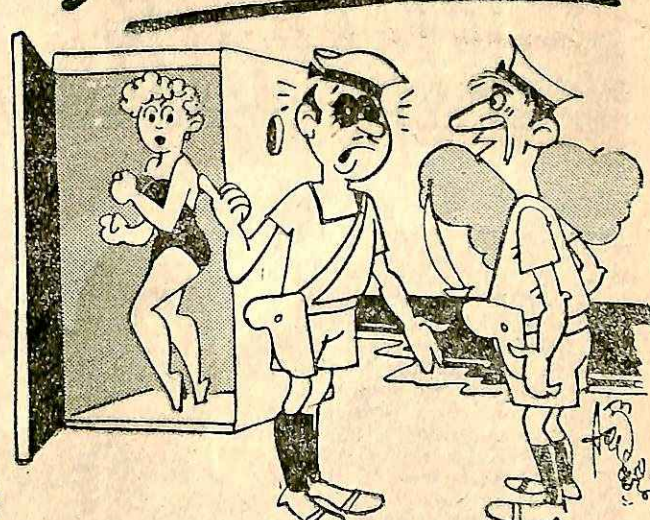
.....

.....

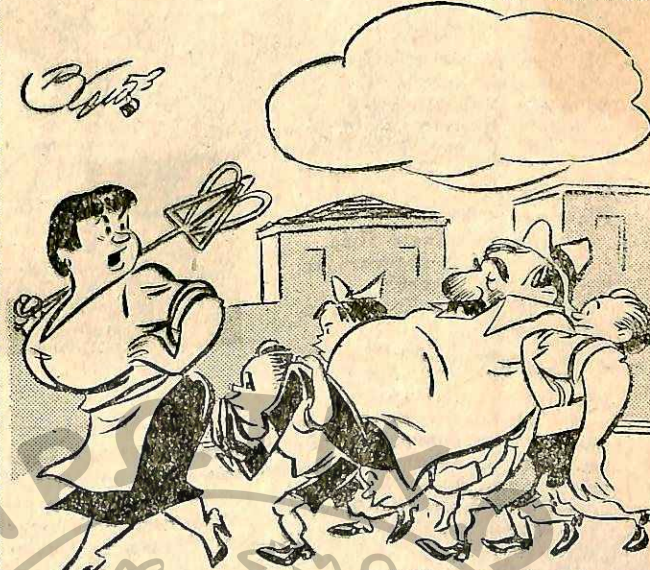
.....

.....

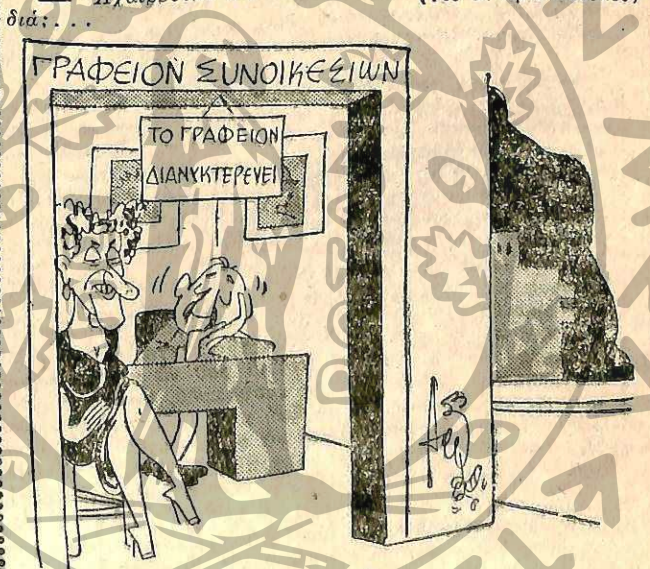
Τελωτοθεραπεία

— Δυστυχώς, συνάδελφε... 'Ορατός ημδέν!... (Του Άρχελαου)

— 'Αγαρέντε! Γ'ε' αυτό μου άράδισες μιά σ'άνη παιδιά... (Του Β. Χριστοδούλου)

«Χρόνου φείδου»...

EPOTIKES NANTINEZ

ΔΙΣΦΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑΝ να συναντηθούν πάνω από τριάντα χρόνια. Ήταν άνοιξι κι' ο Πιερ έκανε το συνηθισμένο του περίπατο στο πάρκο, όταν αντίκρισε από μακριά έναν ηλικιωμένο άντρα, κακοντυμένο κι' αξύριστο, που καθόταν σ' ένα πάγκο. 'Ο Πιερ τον αναγνώρισε άμέσως. Ήταν ο παλιός καθηγητής του, ο Ζαν Μοράν. 'Ο Πιερ προχώρησε κι' όταν τον πλησίασε, του φώναξε:

—Κύριε καθηγητά!

Ὁ ἡλικιωμένος ἄνθρωπος
σηκώθηκε μὲ μιᾶς κι' ἓνα χα-
μόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλη του.

—Πανε τριάντα χρόνια που
κανεὶς δὲν μὲ φωνάζει πιὰ κα-
θηγητή! εἶπε. Ποῖδς εἴστε;
Μήπως κανένας παλιὸς μαθη-
τῆς μου; Πόσων χρόνων εἴστε;

—Πενήντα, εἶπε ὁ Πιέρ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἐξηνταπέντε.

Ποῦ ἔχομε συναντηθῆ;

—Στὸ Λύκειο Ζερβαί, κύ-
ριε καθηγητά.

— "Α! ναι, τώρα θυμάμαι.
"Ήσαστε ένας επιμελής μαθη-
τής. Και τώρα τί κάνετε;

— "Ἡμουν διευθυντῆς τῶν

ἀρχείων τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Πῆρα ὅμως τὴ σύνταξί μου... Τώρα ζῶ ἥσυχά καὶ προσπαθῶ νὰ κάνω τὸ καλὸ, ὅ-

—Εἴστε ἕνας φιλόανθρωπος... ἀπάντησε ὁ καθηγητής.

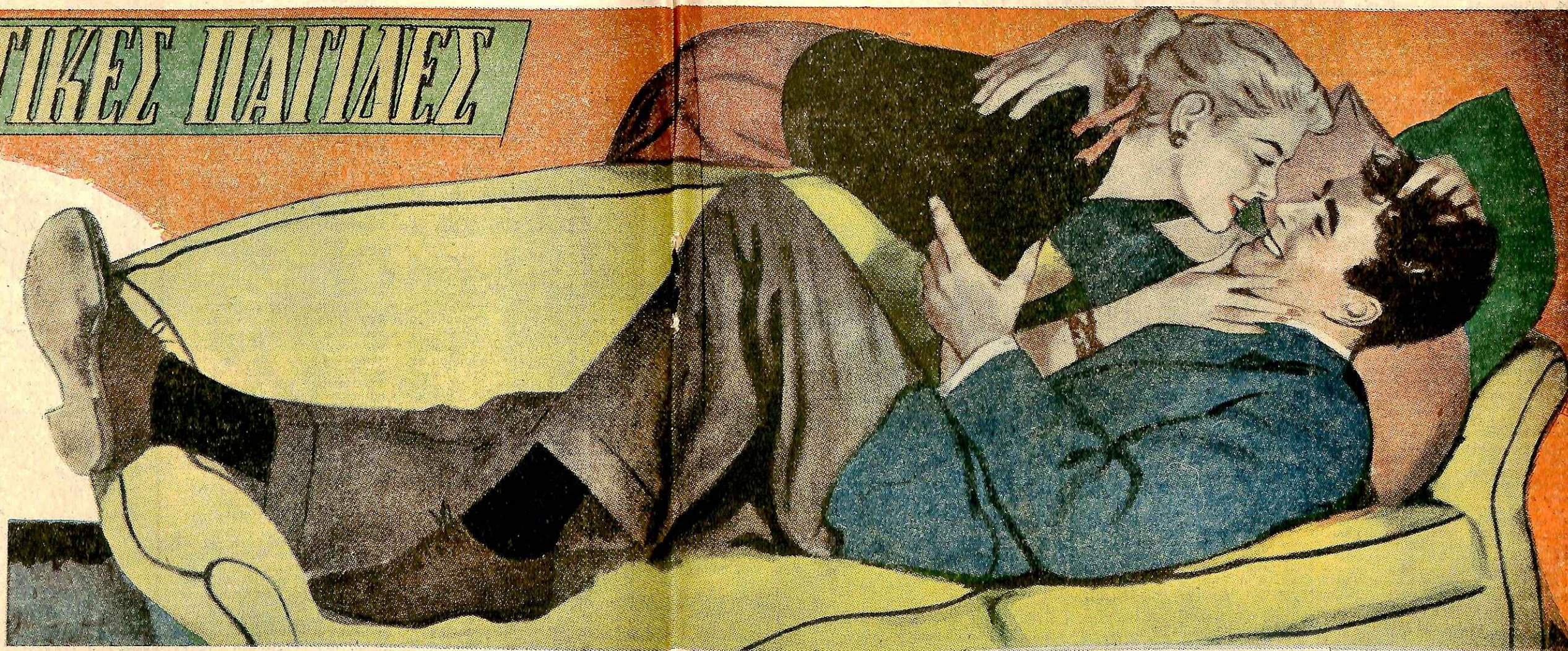
— Μπορεί... 'Αλλ' ἂν δὲν εἶναι ἀδιακρίσια, πῶς καταντή-
σατε ἔτσι;...

Ὁ καθηγητὴς ἀναστένναξε βαθειὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκούστε... Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου...

Ὁ Πιερ πρόσφερε στὸν καθηγητὴ τοῦ ἑνα τσιγάρο. Αὐτὸς ἄναψε τὴν πίπα του καὶ κάθησε δίπλα του στὸ παγκάκι...

—'Εδῶ καὶ τριανταδύο χρόνια, ἄρχισε νὰ διηγήται ὁ Ζὰν Μοράν, ἤμουν ἕνας ὥραϊος νέος. Μόλις πῆρα τὸ διπλωμὰ μου, διορίσθηκα στὴν Ὀρλεάνη. 'Ἐκεῖ γνώρισα τὴ Μαβλίνα, μὴ χαριτωμένη κοπέλλα, πλούσια καὶ μοναχοκόρη. Ἀλλὰ καὶ φτωχὴ ἂν ἦταν, πάλι θὰ τὴν ἀγαποῦσα, γιατί ἦταν πραγματικὴ ὁ τύπος μου. Εἶχα συναντήσῃ μὲ τὴ Μαβλίνα σὲ κάποια γιορτὴ καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέρα βλεποῦμαστε τακτικὰ. Ἡ ἀγάπη δὲν ἄργησε νὰ φουντώσῃ στὶς καρδιές μας. 'Ἐπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ἄρραβνιαστήκαμε καὶ ἤμαστε κι' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Στους μακρυνούς περιπάτους πού κάναμε μαζί στὴν ἐξοχὴ, ἡ Μαβλίνα μου μιλοῦσε γιὰ τὸ σπῆτι πού θ' ἀνοίγαμε, γιὰ τὰ ὄνειρά της, γιὰ τὴν ἀγάπη της. 'Εγὼ πάλι τῆς ἔλεγα γιὰ τὸ Λύκειο, τοὺς μαθητὰς μου καὶ γιὰ τὸ σχέδιό μου νὰ γράψω ἀργότερα μυθιστορήματα. Ἀγαπιόμαστε τόσο πολὺ, ἤμαστε τόσο σίγουροι πὼς θὰ περνοῦσαμε ὅλη τὴ ζωὴ μας μαζί, πού δὲν μᾶς ἐρχόταν ἡ ἰδέα ν' ἀγκαλιαστοῦμε καὶ νὰ φιληθοῦμε. Ἡ Μαβλίνα γιὰ μένα, μέσα στὸ ὥραϊο ἐξοχικὸ τοπίο, ἦταν κάτι τὸ ἀγνὸ καὶ τὸ ἱερὸ. Ἀργότερα ὅμως συνέβησαν μερικὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ ἀλλάξαν γιὰ πάντα ὅλη μου τὴ ζωή. . . . Ὅλα τὰ περιστατικὰ ἦταν ἐναντίον μου καὶ ἡ Μαβλίνα μὴ πιστεύοντας στὴν ἀδωότη

τά μου μ' ἐγκατέλειψε. "Ισως νὰ μὴ μ' ἀγαποῦσε πολύ, ἐγὼ ὅμως ποτέ μου δὲν τὴν ξέχασα!...

—'Ασφαλῶς θὰ τὴν ἀγαπάτε ἀκόμη... τοῦ εἶπε ὁ Πιέρ.

—Ποτέ δὲν ἐπαφα νὰ τὴν ἀγαπῶ! Ἄλλὰ καὶ ποτὲ μου δὲν τῆς ἔγραψα, οὔτε γύρεψα νὰ τὴν ξαναδῶ. Μάταια περιμένα στὰ τρία χρόνια τῆς φυλακῆς μου νὰ λάβω ἓνα γράμμα τῆς καὶ μονάχα ὅταν ἔστυσε μέσα μου κάθε ἐλπίδα, ἔπαφα πιά νὰ ζῶ μὲ ἀσιοπρεπεία...

— Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ πέσατε τόσο χαμηλά;

—Στην 'Ορλεάνη ζούσα σὲ μιὰ πανσιόν, κοντὰ σὲ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ ὁμορφὴ ἀνηψιά, ἀλλὰ κάπως χυδαία γιὰ τὰ δικά μου γούστα. Διὲν παρέλειπε ὥστόσο νὰ τῆς κάνω ἕνα ἐλαφρὸ κόρτε, καὶ νὰ πηγαίναμε μαζὶ στὸ σινεμά, γιὰ νὰ τὰ ἔχω καλὰ μὲ τὴ θεϊὰ τῆς. Τίποτ' ἄλλο ὅμως πέρα ἀπ' αὐτὴ!

«Η Κλάρρα, έτσι λεγόταν, ήταν δεκαοχτώ χρόνων κι' επιθυμούσε να παντρευτεί. "Αν και ήξερε πώς ήθουν άρραβωνισμένες, ωστόσο είχε τσιμπήσει μαζί μου και προσπάθησε με κάθε τρόπο να με τυλίξει στα δίχτυα της. "Όταν τής έλεγα πώς δεν μπορούσα να εγκαταλείψω την άρραβωνιστική μου που την αγαπούσα, η Κλάρρα άρχιζε να κλαίει και να με βρίζει.

—Ναί! Καὶ γι' αὐτὸ εἰδοποίησα τὴ θεῖα τῆς πῶς θ' ἄλλαξα σπίτι. Ὅταν ὁμως τόμαθε αὐτὸ ἡ Κλάρρα, ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ἀποφάσισε νὰ μὴ ἐκδικηθῇ.

»Κάποιο απόγευμα, καθισμένοι μπρός στο τραπέζι μου, δι-
ώρωνα τα γραπτά τών μαθητών μου, όταν η Κλάρα μπήκε σπὴν
κάμαρα μου. Ἦταν Ἰούλιος καὶ εἶχα τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα
ἀνοικτά. Ἡ Κλάρα μὲ φάνηκε κάπως παράξενη. Ἐπλώθηκε στὸν
καναπέ, μὲ προκαλοῦσε, γελοῦσε νευρικά καὶ ξαφνικά, ἄφισε τὰ
μαλλιά της νὰ κυθῶν ἀνάκατα στοὺς ὤμους της, ξέσκισε τὴ σε-
μικέττα της στὸ στήθος καὶ ἔμπηξε τίς φωνές, ζητώντας βοήθεια!

» «Όπως ήταν φυσικό, τὰ ξεφωνητά της ξεσήκωσαν τοὺς γείτονες, πού σὲ λίγο γέμισαν τὴν κάμαρά μου. Μπροστά σ' ὅλους τὴν Κλέρα μὲ κατηγόρησε πῶς τῆς εἶχε ἐπιτεθῇ μὲ ἀνήθικους σκοπούς. Ἀγαναχτισμένος ἄρχισα νὰ φωνάξω κι' ἐγώ, ἀλλὰ κανέναν δὲν μὲ πίστεψε. Κάποιος μάλιστα μοῦ ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ πρόσωπο καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ μὲ χτυποῦν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὑπερσπασίσα τὸν ἑαυτοῦ μου ὅσο μπορούσα. Τὸ πρόσωπό μὲ κακὰ χάλια. μισε αἷματα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντίπαλοί μου ἦταν σὲ κακὰ χάλια.

—Τέλος επένευθε κάποιος και η γελοία αυτή σκηνή τελείωσε. Τότε κάποιος άλλος πρότεινε να μη δοθεί συνέχεια στο έπεισόδιο. Άν παντρούσονται την Κλάρα. Φυσικά άρνήθηκε κι' άρχισαν να διαμαρτύρωνται. Κι' έτσι αυτοί με κατήγγειλαν στην αστυνομία.

—Διάβολε, είπε ό Πιέρ, κανένας δεν πίστεψε στην άθωότητά σας; ...

—Κανένας, ούτε η αρραβωνιαστικιά μου. Έγινε λοιπόν η δίκη μου και με καταδίκασαν σε τρία χρόνια φυλάκισι. Έπitsu μου πήραν την άδεια ασκήσεως του επαγγέλματός μου...
Με πήραν στην φυλακή, αλλά ο Πιέρ...

—Μπορείτε να φαντασθήτε, φίλε μου, την ψυχική μου κατά-
στασι. Άγαπούσα μία κοπέλλα κι' άναιερεύμουν να φτιάσω οι-
κογένεια και να σταδιοδρομήσω... Πρώτιστα όμως αντί να παν-
τρευτώ μία όπάσια κοπέλλα, όπως η Κλάρα, να πάω στη φυ-
λακή γιά να είμαι κατόπι ένας άνθρωπος ελεύθερος. Ή συνεί-
δησή μου να με κάνει καμιά κακή πράξι.

»Όταν όμως βυθήκα από τη φυλακή, δεν μπόρεσα να ξανα-
φτιαξω τη ζωή μου. Όλο και ξεπεφτα σιγά-σιγά με τὰ χρόνια
καί τὸ σπῆτι μου εἶναι τώρα ὁ δρόμος.

—Αὐτὲς τίς λόγους θὰ φύγω γιὰ τὴν Ὁρλεάνη, γιατί μου εἶ-

— Ἀν ἡ Μαλβίνα ζῇ, εἶπε μελαγχολικά ὁ καθηγητής, θὰ εἶνε τῶς πεντησὺν χρόνων ἴσως μάλιστα να παντρεύτηκε.

—Αυτό είναι εύκολο να το μάθουμε, είπε ο Πιέρ. Καί τώρα
ἐπιτρέψτε σ' ένα παλιό μαθητή σας να σάς κάνει ένα μικρό δῶρο.
Καί τοῦ πρόσφερε δέκα χιλιάδες φράγκα.

—Εὐχαριστῶ πολύ γιὰ ὅλα, τοῦ εἶπε συγκινημένος ὁ καθηγητής. Ἀπόψε τουλάχιστον θὰ φάω καὶ θὰ κοιμηθῶ ἥσυχά... "Ὁ ἄλλοτε γὰρ ἴδρα γιὰ τὴ Μαλβίνα ποῦ μπορῶ νὰ σὰς βρῶ;

—Πάρτε την κάρτα μου, του είπε ο Πιέρ. Έχει την διεύθυνσί μου και τὸ τηλέφωνό μου.

Ἡ μοῖρα θέλησε ἡ Μαλβίνα νὰ εἶναι ἐλεύθερη καὶ μόνη. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς θείας Σαρλότας, ὁ Πιέρ κατάρθεσε νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του. Ὁ καθηγητὴς Μοράν, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια στερημένης ζωῆς, συνάντησε τὴ Μαλβίνα καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν εἶχαν παῖσι ν' ἀγαπιούνται, ἀποφασίσαν νὰ παντρευθοῦν. Ἐπὶ ἐν' ἀπρίλιότικο δειλινό, ὁ γάμος τοὺς ἔγινε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἐκκλησίᾳ μὲ κομπάρους τὸ Πιέρ καὶ τὴ θεία Σαρλότα.

Ντυμένος άφωγα τώρα ο Ζάν Μοράν έδειχνε την άριστοκρατική καταγωγή του. Όταν τέλειωσε ή τελευταία του γάμου, ή νεόνυμφη, στο φθινόπωρο πιά της ζωής τους, ανταλλάξαν ένα θερμό φιλή, γεμάτο πάθος...

«Ο έρωτας δέν έχει ηλικία, σκέφθηκε ο Πιέρ. Ο έρωτας είναι πάντα νέος και δέν έχει σημασία αν βρίσκεται σε μία καρδιά είκοσι ή εξήντα χρόνών. Είναι τó μόνο πράγμα στον κόσμο που δέν αλλάζει ποτέ...»

ΦΙΛΙΠ ΛΩΡΑΙΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ — ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Απ' τη συνομιλία του Ροσκώφ με το Λωραίν, η Ναταλία μαθαίνει το παλιό τους έγκλημα των σφαγείων και πληροφορείται πως ο Λωραίν είναι ο Σομπιγόν. Το έγκλημα αυτό το είχε παρακολουθήσει άλλοτε, κρυμμένη, τον καιρό που άλειτουργε στο Παρίσι. Είχε βρή ύστερα εκεί το πορτοφόλι με τα χαρτιά του Σομπιγόν και το είχε φυλάξει. Αυτά τα χαρτιά, αποτελούν τώρα ένα τρομερό όπλο στα χέρια της με το οποίο επιτίθεται να εκδιώξει το Λωραίν να την παντρευτεί. Μα ο Φρανσουά Μπουσκαρί, που έχει παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, τη δίνει και της παίρνει το πορτοφόλι. Ύστερα φεύγει απ' τον πύργο, αφού πρώτα δρίζει μια νυκτερινή συνάντησι στο Ζεράρ, για να τον απαγάγει. Τρομοκρατημένος από τις ενέργειες των άγνωστων εχθρών του, ο Λωραίν ζητάει τη βοήθεια του Ροσκώφ.

— Τί σκέπτεσαι να κάνεις δηλαδή;

— Ο Ροσκώφ σκέφθηκε να στιγμή κι' ύστερα απάντησε:

— Θα πρέπει να διαπιστώσεις σ' αυτό τον εργάτη κηπουρό, έπειτα απ' όσα συνέβησαν με το Μεραντόν, και πρό πάντων έπειτα απ' την παράδοξη εμφάνισή του στην όχθη του ποταμού, που απέδειξε πως είχε παρακολουθήσει τ' αμάξι άφ' όπου ξεκίνησε απ' τον πύργο. Σίγουρα, ο άνθρωπος αυτός, είναι ένα απ' τα δραστηριώτερα όργανα των εχθρών σου.

— Δεν αμφιβάλλω κι' εγώ. Μα τί κερδίζουμε τώρα μ' αυτό;

— Βρισκόταν εδώ για το Ζερράρ.

— Το παραδέχομαι.

— Πιστεύω πως θα συνεννοήθηκε με το παιδί, πριν φύγει. Μπορεί να μας πληροφορήσει γι' αυτό το Μεραντόν... Καί, βέβαια, θα το καθώδηγες για το σχέδιο μιας καινούργιας αποπειρας, ώστε να μην είναι άπροετοίμαστο και φέρη προσκόμματα. Πιθανόν να του συνέστησε υπομονή. Πιθανόν όμως και το αντίθετο, να τον συμβούλευε δηλαδή να επωφεληθί απ' την πρώτη ευκαιρία, για να δραστηρευτεί. Στη δεύτερη περίπτωση, θα του υπέδειξε πού θα συναντηθούν.

— Ο Μεραντόν δεν αφήνει μονάχο το Ζερράρ ούτε στιγμή. Αν ο εργάτης μίλησε ιδιαιτέρως στο παιδί, είναι βέβαιος πως θα το ανέληφθη ο Μεραντόν και θα μάς το πει.

— Δεν κερδίζουμε τίποτε, αν δεν ξέρη να μάς πληροφορήσει τί είπαν μεταξύ τους.

— Θα βεβαιώσουμε άμέσως γι' αυτό.

— Άκουσε το σχέδιό μου! Δεν συνιστώ να γίνει αυστηρότερη ή επιβλεψή του παιδιού σου. Ένα τέτοιο πράγμα, θα του προκαλούσε ύποψιες και θα τόκανε προσεκτικότερο. Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε σεκτικώτερο. Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε ακριβώς το αντίθετο. Να φανούμε δηλαδή, ότι κουρασθήκαμε κι' απελπισθήκαμε. Να χαλαρώσουμε την επιβλεψή, ν' αφήσουμε το παιδί ελεύθερο να κάνει ό,τι θέλει, να του εμπνεύσουμε την πεποίθησι πως δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.

— Άν έχη πάρει οδηγίες, θα θελήσει τότε να τις εκτελέσει. Κι' έμεις θα επωφεληθούμε, γιατί στην πραγματικότητα, θα έχουμε τα μάτια μας τέσσερα, ενώ θα μπορούσαμε να τους κοιμίσμενους! Άν ο Ζερράρ βγή ποτέ απ' το πάρκο, πρέπει να τον παρακολουθήσει κάποιος, κρυφά. Το ίδιο κι' αν τραβήξει προς την όχθη του ποταμού. Άν τον πλησιάσει κανείς, αν τον αρπάξει, πρέπει πάντα να είμαστε έτοιμοι, για κάθε ενδεχόμενο.

— Έτσι, όχι μόνο δεν θα ξεφύγει ο Ζερράρ, αλλά και θα μπορέσουμε να μάθουμε ποιός τον προστατεύει, ποιός είναι ο εχθρός μας!

— Η ιδέα σου είναι περίφημη. Θα την εφαρμόσουμε άμέσως. Πρέπει όμως πρώτα ν' ακούσουμε το Μεραντόν.

Κι' ο Λωραίν κάλεσε το βοηθό εκείνου του Λαντρών και τον ρώτησε:

— Αφίστε σήμερα καθόλου από κοντά σας το Ζερράρ;

— Μισή ώρα μόνο, τ' απόγεμα, για να

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ZOLA MARY

πώς να ζητήσω μια πληροφορία που χρειαζόταν ο κ. Λαντρών.

— Ποιός σας αντικατέστησε τότε;

— Ο Φουπιέ.

— Άν συνέβαινε τίποτε έκτακτο κατά τη διάρκεια της απουσίας σας, ο Φουπιέ θα σας το έλεγε.

— Άσφαλώς. Μα δεν συνέβη απολύτως τίποτε. Ο Ζερράρ δεν βγήκε καθόλου απ' το δωμάτιό του.

— Είδατε το γυιό μου να μιλά με τον εργάτη του κήπου;

— Ναι. Ήμουν στο χώλ, κι' ο κύριος Ζερράρ, στη μαρμαρίνη σκάλα. Περνώνας, ο εργάτης τον πλησίασε. Κρατούσε μια σκαπάνη κι' υποβέτω πως γυρίζει στο δωμάτιό του, αφού είχε τελειώσει τη δουλειά του... Δεν τον είδα ύστερα, στο βαρδούν φαγητό. Μα δεν μούκανε εντύπωση, γιατί λείπει συχνά.

— Άκούσατε τί είπε στο Ζερράρ; Είναι σπουδαίο να το μάθουμε, αυτό.

— Όμοιολογώ πως δεν άκουσα, είπε ο Μεραντόν λίγο ντροπισμένος. Ήταν πολύ μακριά. Μα ο εργάτης αυτός, απ' τον

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ ΓΡΑΜΜΗ

Τριάντα χιλιόμετρα την ημέρα διατρέχει η κυρία Άντρε από το Άμσούργο της Γερμανίας επάνω στον τροχό που βλέπετε και που είναι έφειρεται του συζύγου της. Με τον τρόπο αυτό η κυρία Άντρε έχασε μέσα σε λίγες ημέρες 20 κιλά από τον όγκο της.

καιρό που μαλλώσαμε, μιλάει συχνά στον κύριο Ζερράρ, που φαίνεται πως τον αγαπάει πολύ.

— Έγώ δεν τολμώ να έπαινω. Έφ' όσον έσεις δεν θελήσατε να τον διώξετε, για να μην προκαλέσετε την κοινή προσοχή και την εκδίκησά του, προσπαθώ κι' εγώ να μη τον δυσχερσώ...

— Κουβέντιασαν πολλήν ώρα, οι δυό τους.

— Μιά στιγμή μόνο... Κάποτε, ο εργάτης φέρνει λουλούδια ή πεταλούδες στο γυιό σας. Άλλοτε πάλι του διορθώνει το μαστίγιό του ή τ' αγκίτρι του. Σίγουρα, για κάτι τέτοιο θα επρόκειτο και χτές.

— Πολύ καλά. Πηγαίνετε.

— Όταν βγήκε ο Μεραντόν, ο Λωραίν έπιπε στο Ροσκώφ:

— Έχεις δίκιο, προφανώς. Φεύγοντας, ο εργάτης του κήπου θ' άφησε οδηγίες στο Ζερράρ. Το καλύτερο είναι να περιμένουμε και να επιβλέπουμε.

— Θα διατάξω τώρα νάρθη ο Λαντρών και θα του εξηγήσης το σχέδιό σου. Άν δεν γελιέμαι, σε λίγες μέρες, θα ξέρουμε με ποιούς έχουμε να κάνουμε και θα βρεθούμε αντιμέτωποι των εχθρών μας.

— Πρέπει όμως να ενεργήσουμε επιδεξία και δραστήρια, είπε ο Ροσκώφ, γιατί μου φαίνονται πολύ επίφοβοι αυτοί οι εχθροί.

— Τόσο το χειρότερο για εκείνον που θα βρεθί αντιμετώπιός μου! Είπε ο Λωραίν μ' ένα άπασις χαμόγελο. Δεν ξαναχάω ότι, πριν γίνω ο Ζάν Λωραίν, ήμουν ο Σομπιγόν!

— Μπράβο, Σομπιγόν, είσαι πάντα ο ίδιος, είπε ειρωνικά ο Ροσκώφ.

Κι' οι δυό συνένοχοι χωρίστηκαν.

ΙΒ'

Είχαμε πει, ότι η Ζερμαίν, για να βρισκείται κοντά στο Ζερράρ, είχε αγοράσει μια βίλλα στις όχθες του Μάριν και κατοικούσε σ' αυτήν, μαζί με τους Μπουσκαρί, το Στέφανο και τη μητέρα του.

Ήταν ήσυχη, ότι φύλαγε με κάθε τρόπο Φρανσουά, που φρόντιζε με κάθε τρόπο να την ειδοποιή για ό,τι τον άφορούσε, κρύβοντας της μόνο τους μεγαλύτερους κινδύνους που είχε διατρέξει.

Μα κι' ο Στέφανος έπλεε σε πελάγη ευδαιμονίας, μένοντας κοντά στη Ζερμαίν. Την αγαπούσε φλογερά. Ήταν ο πρώτος του έρωας. Ήταν η πρώτη φορά που χτύπησε η καρδιά του.

Την αγαπούσε δίχως έλπιδα, σαν μεγάλος άντρας και σαν παιδί μαζί. Μια ματιά της, μια γλυκιά λέξη της, άκούσε για να καταπραΰνη τις θύελλες της καρδιάς της.

Η διαορκική μητέρα του είχε μαντέψει από καιρό το κρυφό αίσθημά του, που τον βασάνιζε. Αυτή υπέφερε περισσότερο από κάθε άλλον, γιατί δεν βαυκαλιζόταν με μάταιες ελπίδες. Έλεγε με το νού της — όπως κι' ο Στέφανος, άλλωστε — ότι μια άριστοκράτισσα δεν μπορούσε ποτέ ν' ανταποκριθί στον έρωτα του γυιού μιάς γυναίκας που πουλούσε παιχνιδάκια στους δρόμους...

Προσεκτική πάντα, η Ζερμαίν, απέφευγε μ' επιμέλεια κάθε τι που θα μπορούσε να ενθαρρύνει το αίσθημα του Στέφανου. Προσπαθούσε μόνο, με την αδελφική της φροντίδα, να βαλσαμώσει κόπας την πληγή που είχε ανοίξει στην καρδιά του.

Μιά μέρα, η Ζερμαίν διάβαζε, καθισμένη κοντά στην κυρά-Μπερνάρ, που άσχολείτο με το ράψιμο. Ο Άρχοντάνθρωπος κι' ο Σαντάλ, έπαιζαν χαρτιά σε μία γωνία της κάμαρας. Ο Στέφανος πηγαίνονα ερχόταν, συλλογισμένος, κυττάζοντας τη Ζερμαίν με την άκρη του ματιού.

Η νέα γυναίκα φορούσε ένα άπλο μαύρο φόρεμα. Καθώς έσκυβε το κεφάλι της, φαινόταν η κατάλευκη κι' άπαλη επιδερμίδα του σβέρκου της.

Αυτό τραβήξε τη ματιά του Στέφανου. Στάθηκε τότε, θαυμάζοντας την, καταδρόχωντας την με τα μάτια, λαχταρώντας να πέση σ'α πόδια της, ν' αρπάξει τα

χέρια της και να της ψιθυρίσει μια λέξη άφροσύνας.

Η Ζερμαίν ένοιωσε από ένστικτο τη φλογερή ματιά του και στράφηκε απότομα. Τα μάτια τους συναντήθηκαν, κι' ένοιωσαν κι' οι δυό σαν ναχε περάσει απ' το σώμα τους ηλεκτρικό ρεύμα.

Η Ζερμαίν κοκκίνισε, έσκυψε το κεφάλι της στο βιβλίο της και συνέχισε το διάβασμα. Μα τα δαχτυλά της έτρεμαν, καθώς ήθελε να γυρίσει το φύλλο...

Σηκώθηκε, έκλεισε το βιβλίο κι' έκαμε ένα νόημα στο Στέφανο.

— Έλάτε μαζί μου, του είπε.

Ο νέος την ακολούθησε. Ήταν κατάχλωμος κι' η καρδιά του φούσκωνε απ' τους άνυποτάχτους παλμούς της.

Κατέβηκαν στον κήπο και προχώρησαν ως το ποτάμι. Η Ζερμαίν κάθισε σ' ένα παγκό. Ο Στέφανος στάθηκε όρθιος. Δεν τολμούσε να της μιλήσει.

Η νέα γυναίκα, τούδινε το χέρι της. Εκείνος ώρμησε τότε, σαν τρελλός, τ' άρπαξε, τόφερε στα χείλη του και το φίλησε δυό φορές με πάθος.

Ύστερα, έπειδή η Ζερμαίν φάνηκε πως είχε φοβηθί απ' την τόση όρμη του, της κίππε:

— Με συγχωρήτε!... Με συγχωρήτε!...

— Καθήστε κοντά μου, του είπε η Ζερμαίν.

Εκείνος υπάκουσε. Άπλώθηκε σιωπηλά για λίγο, που τη διέκοπταν μόνο ο έλαφος θόρυβος του νερού του ποταμού και το θρούισμα των φύλλων.

Ο Στέφανος δεν τολμούσε να μιλήσει. Η Ζερμαίν είχε κατεβασμένα τα βλέφαρά της. Στο πρόσωπό της υπήρχε μια έκφρασι κουρασμένη.

— Υποφέρετε; είπε στο τέλος γλυκά.

Ο νέος δεν απάντησε. Μα η έρώτησι εκείνη του προκάλεσε μια τέτοια νευρική κρίσι, ώστε έξσπασε σε λυγμούς.

Η Ζερμαίν του σύστησε να μην κλαίει έτσι, σαν παιδί. Ήξερε καλά — του είπε — πως ήταν κι' αυτή καταλυπημένη για τον έρωτά του. Δεν θάταν προτιμώτερο να είχε φύγει από καιρό, αντί να μένη κοντά του και να ζωογονή έτσι τη θλίψη του;

Άν δεν αποφάσιζε πιά να λυγικευθί, θα την άναγκαζε να φύγει. Και τότε αυτός θα τη θεωρούσε σκληρή και θάχε δίκιο να παραπονεθί για την άχρηστία της...

Ναι, απάντησε ο Στέφανος, έσεις έχετε όλη την ψυχραιμία σας και μπορείτε ν' ακούστε τις υπονοήσεις της λογικής. Μα εγώ δεν μπορώ.

Η Ζερμαίν άναστήναξε και του ξαναείπε, ότι φερνόταν σαν μικρό παιδί. Δεν τούχε πη άλλοτε, ότι ο έρωας εκείνος ήταν αδύνατος, δίχως διεξοδο; Πώς μπορούσε αυτή να τον δεχθί και ν' ανταποκριθί, αφού ο Ζάν Λωραίν είχε πάντα απ' το νόμο το δικαίωμα να την καταδιώξει;

Γιατί, παρ' όλη την άτιμία του, ο Λωραίν ήταν σύζυγός της και μπορούσε ν' άσκήσει τα δικαιώματα που του παρέιχε ο νόμος πάνω της. Άλλωστε, αν πειθόταν στα λόγια του Στέφανου, η Ζερμαίν θα δικαιολογούσε έτσι την πρώτη κατάδική της...

Αυτά του είπε, σιγανά πάντα και κοκκινίζοντας από ντροπή. Τον υποχρέωσε να της υποσχεθί πως θάταν στο έξης ήρεμώτερος, πως θα εργάζεται περισσότερο και δεν θα την συλλογίζεται πιά.

— Δεν θα θέλετε, βέβαια, να μ' άναγκάσετε να φύγω, να σας άφισω για πάντα! του είπε στο τέλος, κουνώντας άπειλητικά το δαχτυλό της.

— Ό, θα με σκότωνε, ένα τέτοιο πράγμα! απάντησε ο νέος, απλώνοντας της τα χέρια του, ενώ ή φωνή του έτρεμε από άπελπισία.

Είχε δροσίσει ο καιρός. Ο ούρανός σκεπαζόταν σιγά-σιγά από σύννεφα, ή νύχτα γινόταν όλοένα σκοτεινότερη.

— Θα κρυώσετε, είπε ο Στέφανος. Άς γυρίσουμε.

Η νέα γυναίκα κούνησε το κεφάλι της. Δεν ένοιωσε πιά το θάρρος να μιλήσει. Κι' αν το σκατάδι δεν ήταν τόσο πυκνό, ο Στέφανος θάβλεπε δυό χοντρά δάκρυα να κυλάνε σιγά-σιγά απ' τα μάτια της στο πρόσωπό της και να σταματάνε στην άκρη των χειλιών της...

Τη στιγμή που γύριζαν στο σπίτι, κάποιος χτύπουσε την εξώπορτα. Ήταν ο Φρανσουά Μπουσκαρί. Φαινόταν ταραγμένος, κι' ήταν λαχανιασμένος σαν ναχε τρέξει.

— Τί νέα έχουμε; τον ρώτησε ο Στέφανος.

Η Ζερμαίν είχε πλησιάζει, φοβισμένη, γιατί ο νους της είχε πεί άμέσως στο Ζερράρ.

— Μήπως είναι άρρωστος; φώναξε. Μήπως...

Ο Φρανσουά γέλασε θριαμβευτικά κι' απάντησε:

— Ήσυχάστε! Μα σας παρακαλώ να μ' άφήσετε μία στιγμή να ξεκουραστώ, ν' άνασώσω και να πω ένα ποτηράκι για να συνέλθω...

Η κυρά-Μπερνάρ το είχε σκεφθί κι' έφερε στο Φρανσουά ένα ποτήρι κρασί. Έκείνος το ρούφηξε άπληστα, σκούπισε τα χείλη του με το χέρι του και χαμογέλασε πάλι.

— Σίγουρα, θα μάς φέρνης καμιά εύχάριστη είδησι, του είπε ο Άρχοντάνθρωπος. Άλλοιώς, δεν θα φαινόσουν τόσο χαρούμενος.

— Άν δεν είν' εύχάριστη, μπορεί όμως να γίνη. Πάντως, δεν είναι κακή.

— Πές μας, λοιπόν!

Ο Φρανσουά έβγαλε απ' την τσέπη του το πορτοφόλι του Σομπιγόν και τόρριξε πάνω στο τραπέζι.

— Ορίστε... είπε, χωρίς να δώση άλλη εξήγησι.

Ο Στέφανος πήρε το πορτοφόλι, τ' άνοιξε, διάβασε τα χαρτιά που περιείχε, κι' ύστερα κύτταξε έκπληκτος το Φρανσουά.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, του είπε.

— Θα καταλάβεις άμέσως.

Κι' ο Φρανσουά διηγήθηκε, ότι είχε συμβή στον πύργο τις τελευταίες μέρες, και τις άλλότερες σκηνές, στις οποίες είχε άνακατέυη.

Στο τέλος, πρόσθεσε:

— Έφ' όσον το πορτοφόλι αυτό μένει στα χέρια μου, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε απ' το Ζάν Λωραίν. Άπεναντίας, θα μάς φοβάται εκείνος, και πολύ μάλιστα. Μιλώ ετσι, έννοώντας την ημέρα που θα μάθι πως ζή ή γυναίκα του, που τη θεωρεί νεκρή.

— Μα κι' ο Ζερράρ θάταν άσφαλισμένος, προσπαρίνι τούλάχιστον. Γιατί θα ειδοποιήσω αύριο τον πατέρα του, ότι, μολονότι έχω φύγει απ' το Μπρύ-Φεράν, έξακολουθώ πάντως να προσέχω το μικρό, κι' ότι στον ελάχιστο κίνδυνο που θα τον άπειλήσει δεν θα διστάσω να χρησιμοποιήσω ό,τι πρέπει το πορτοφόλι του Σομπιγόν!

— Ίσως, είπε ο Στέφανος, σ' ανταλλάγμα αυτού του πορτοφολιού θα μπορού-

σαμε να τον κάνουμε ν' άφιση το Ζερράρ στη μητέρα του...

— Κι' εγώ το σκέφθηκα. Μα φρονώ ότι είναι προτιμώτερο να μη μεταχειρισθούμε αυτό το μέσον, παρά μόνο αν άποτύχη κάθε άλλο...

Έδωσα τις κατάλληλες συμβουλές στο Ζερράρ. Κι' είμαι βέβαιος πως θα κάνει ό,τι τον συμβούλεψα, γιατί παρ' όλη τη μικρή ηλικία του, είναι τολμηρός κι' αποφασιστικός.

— Τί τούπατε δηλαδή; ρώτησε ή Ζερμαίν.

— Νάναί έτοιμος να επωφεληθί απ' την πρώτη ευκαιρία που θα του παρουσιαστή για να δραστηευθί.

— Μα θα φοβηθί...

— Όχι, γιατί πέρασε πολλούς κινδύνους ως τώρα, κι' όμως δεν έπαθε τίποτε. Η Ζερμαίν άνατρίχιασε κι' έφερε το χέρι της στο μέτωπό της.

— Ό, αν δεν τον σώσουμε, θα πεθάνω! ψιθύρισε.

— Μα πως μπορεί να φύγει απ' τον πύργο, χωρίς να τον συνοδεύη κανείς; παρατήρησε ο Στέφανος.

— Γιατί;

— Γιατί θα χαθί στο δρόμο. Κι' οι χωρικοί που θα τον βρούνε, θα τον πάνε πίσω στον πατέρα του.

— Αυτό το πρόβλεψα. Την ημέρα που θα βρή ο Ζερράρ τον τρόπο να το σκίσι απ' τον πύργο, θα πάη στην άκρη του πάρκου, εκεί που βρίσκεται μια ψαρόδικη καλύβα. Θα είμαι κι' εγώ εκεί. Θα τον περιμένω κάθε νύχτα.

Με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, ή Ζερμαίν πήρε τα χέρια του λαμπρού εκείνου νέου και τάσφιξε με δύναμη.

Το πορτοφόλι του Σομπιγόν βρισκόταν ακόμη πάνω στο τραπέζι. Ο Στέφανος το πήρε, το κλείδωσε σ' ένα διπλανό γραφείο κι' εμπιστεύθηκε το κλειδί στη Ζερμαίν.

Ο Φρανσουά ζήτησε να φάη κάτι. Καί, σε μισή ώρα, έτοιμάστηκε να φύγει.

— Πού πάτε; του είπε ή Ζερμαίν. Η ώρα είναι περασμένη.

— Δεν αποκλείεται να θελήσει να φύγει άποψε ο Ζερράρ. Άν δεν βρή κανένα στο ώρισμένο μέρος, θα σκεφθί πως δεν κοπτήσα το λόγο μου, και θα χάσουμε την ευκαιρία. Έγώ όμως δεν θέλω ούτε τότε ούτε τ' άλλο. Καληνύχτα σας!

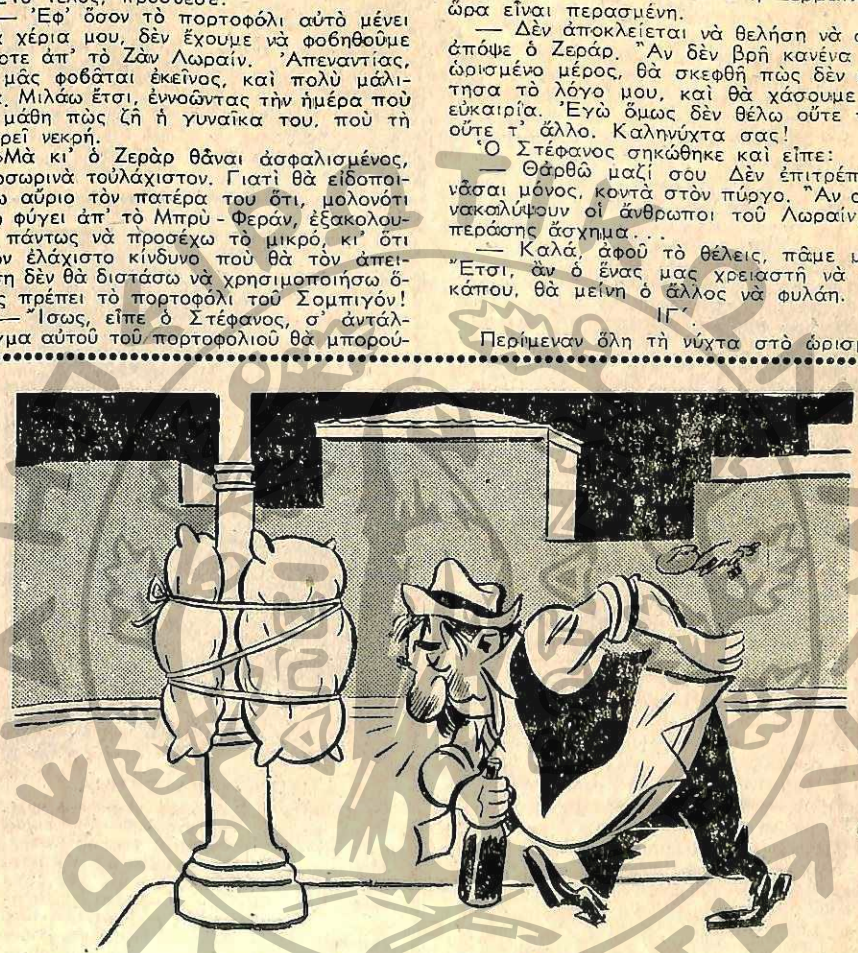
Ο Στέφανος σηκώθηκε και είπε:

— Θαρθώ μαζί σου. Δεν επιτρέπεται νασαι μόνος, κοντά στον πύργο. Άν σ' άνακαλώσουν οι άνθρωποι του Λωραίν, θα περάσεις άσχημα...

— Καλά, αφού το θέλεις, πάμε μαζί. Έτσι, αν ο ένας μας χρειαστή να πάη κάπου, θα μένη ο άλλος να φυλάει.

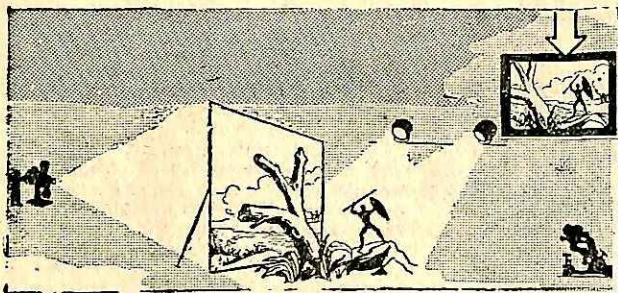
— ΊΓ'.

Περιμέναν όλη τη νύχτα στο ώρισμένο

Ένας Δήμαρχος με κατανόησι!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ένα «κόλπο» αρκετά συνηθισμένο στα στούντιο: Μια κινηματογραφική μηχανή προβάλλει από πίσω πάνω σ' ένα πανί ένα φίλμ τοπίων. Μπροστά σ' αυτό το ρεαλιστικό φόντο παίζουν οι ηθοποιοί τις διάφορες σκηνές, ενώ ο όπερατέρ κινηματογραφεί το σύνολο. Έπειτα, στην ταινία, φαίνεται σαν να βρίσκονταν πραγματικά οι ηθοποιοί στο τοπίο εκείνο.

Στά άδευτα του κινηματογράφου

Πώς εργάζονται στα στούντιο του Χόλλυγουντ

Ο ξένος που θα φτάσει στην είσοδο ενός στούντιο του Χόλλυγουντ, θα νομίσει πως βλέπει μπροστά του μια ομάδα κτιρίων κάποιου εργοστασίου. Μόνο που το «εργοστάσιο» αυτό δεν έχει καπνοδόχο, ούτε και παράθυρα. Ο λόγος της έλλειψης παραθύρων είναι γιατί δεν χρειάζεται καθόλου το συνηθισμένο φως της ημέρας. Το ήλιακό φως θεωρείται πια άχρηστο για τους όπερατέρ. Πράγματι, επιτυγχάνουν πολύ καλύτερα αποτελέσματα με τα τεχνητά φώτα, που μπορούν να τα ρυθμίσουν όπως θέλουν, χωρίς ν' ανησυχούν καθόλου μήπως πέσει ομίχλη ή μήπως συννεφιάσει ο ουρανός...

Και για έναν άλλον όμως λόγο είναι ανεπιθύμητα τα παράθυρα: γιατί αφίνουν να μπουν οι έξωτερικοί θόρυβοι, το βουήτο ενός αεροπλάνου, ο πάταγος ενός μεγάλου καμιονιού, το κορνάρισμα ενός περαστικού αυτοκινήτου, ακόμη και το κελάδημα των πουλιών. Οι τεχνικοί όμως του στούντιο θέλουν να παράγουν μόνοι τους τους ήχους που χρειάζονται σε κάθε περίπτωση.

Στην εξόπορτα του στούντιο, ένας θυρωρός-κέρβερους θα σταματήσει τον επισκέπτη και θα του ζητήσει την άδεια εισόδου του. Θάλεγε κανείς ότι υπάρχουν εκεί μέσα... ατομικές βόμβες! Κι' η αλήθεια είναι ότι ώρισμένες από τις ξανθές στάρ είνε... έπικίνδυνες και έκρηκτικές!

Ας υποθέσουμε όμως ότι περάσαμε από το εμπόδιο κι' ότι μπήκαμε στον περίβολο του στούντιο. Σε καθένα απ' τα κτίρια που βλέπουμε γύρω μας, γυρίζεται τώρα ένα φίλμ. Πλησιάζουμε σ' ένα απ' αυτά, στην τύχη.

Είναι εφωδιασμένο με διπλές πόρτες. Απ' έξω υπάρχει ένα κόκκινο φως. Αν είναι αναμένο, σημαίνει ότι απαγορεύεται η είσοδος, για να μη διακόψουμε το γύρισμα. Του κάκου θα δάσαμε όλη τη δύναμή μας, για ν' ανοίξουμε την πόρτα. Είναι κλειδωμένη με ηλεκτρικό μηχανισμό.

Μόλις σβύσει το κόκκινο φως, πρέπει να σπεύσουμε να μπουμε μέσα. Γιατί, σε κάθε στιγμή, μπορεί να ξαναάνη. Και δεν θάνα καθόλου εύχρηστη η θέσι μας, αν βρεθούμε τότε αιχμάλωτοι ανάμεσα στις δυο πόρτες.

Ό,τι κάνει

Ροντεντική

τη γυναίκα

...είναι τα μαλλιά της

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42-ΑΘΗΝΑΙ

σ' ένα χώρο ενός-δύο μέτρων, άγνωστο για πόσο! Και τώρα που μπήκαμε, τί βλέπουμε; Μια άπεραντη αίθουσα, μ' ένα πανύψηλο ταβάνι. Οι τοίχοι της είναι ταπετσαρισμένοι σαν τα κελλιά των μανιακών, στα φρενοκομεία. Κι' η αλήθεια είναι ότι θυμίζει φρενοκομείο ώρες-ώρες, όταν οι άστέρες νευριάζουν...

Αρκετοί χτίστες εργάζονται εδώ κι' εκεί, αφιόνοντας όμως μισοτελειωμένες τις δουλειές τους, γιατί χτίζουν μόνον ό,τι χρειάζεται: εδώ την πρόσφι ενός παλνού έγγλέζικου σπιτιού, μ' ένα κηπάκο μπροστά του, πιδόπερα δυο κρεβατοκάμαρες και την πόρτα του λουτρού, δεξιά ένα κομμάτι σιδηροδρομικής αποβάθρας, μακρύτερα το έσωτερικό ενός μπάρ, με τραπεζία, τις καρέκλες και τις μπουτίλιες του...

Ηθοποιοί, όπερατέρ, κλπ., μετακινούνται απ' τη μία στην άλλη σκηνογραφία, αναλόγως της ανάγκης. Όταν πρόκειται ν' αρχίσει το γύρισμα μιας σκηνής, άντηχει μια σφυρίχτρα, κι' άμέσως σταματάει κάθε άλλη εργασία.

Περί τα 50 πρόσωπα τοιγυρίζουν τότε τους ήθοποιούς. Καθένας απ' αυτά έχει την ειδική δουλειά του: Ένας είναι ο όπερατέρ, άλλος έχει αναλάβει τον έλεγχο του μικροφώνου, τρίτος έπιθεωρεί το μακινιάζ ή το χτένισμα των ήθοποιών.

Ένας άριθμός ειδικών τεχνικών κανονίζουν τα φώτα. Πολλά απ' αυτά είναι λάμπες με τόξα, που φωτίζουν όλες μαζί σαν τον ήλιο. Με την κατάλληλη διαρρύθμισή τους έπιτυγχάνονται τέτοιες φωτιστικές, ώστε να φαίνονται οι στάρ ώραιότερες κι' έλκυστικότερες.

Επικρατεί τώρα νεκρική σιωπή. Με μια διαταγή, ή κινηματογραφική μηχανή αρχίζει τη δουλειά της.

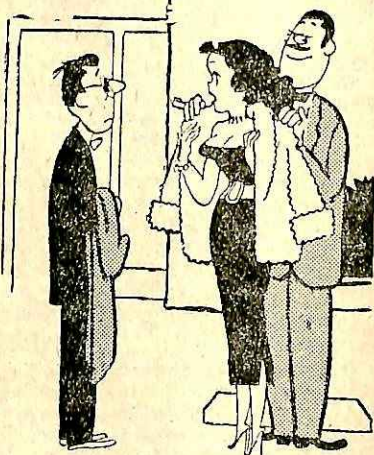
Εκτός απ' αυτήν όμως, την όρατή μηχανή, υπάρχουν και μια άλλη, σ' ένα ειδικό θάλαμο, που φωτογραφίζει τους ήχους. Οι ήχητικές δονήσεις της φωνής κάνουν να κάλλεται το φως μιας ειδικής λάμπας κι' οι παλμοί αυτοί άποτυπώνονται στο φίλμ σαν μια άκανόνιστη γραμμή.

Η σκηνή που γυρίζεται είναι πολύ σύντομη. Διαρκεί μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα θα συνδασθί με πολλές άλλες, μικρές σαν κι' αυτήν, και θ' άποτελεσθή έτσι το έναίο σύνολο του φίλμ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο στιγματιστής: Έπειδή είναι το καλύτερο έργο μου, θάχατε άντίρρηση να σας παρουσιάσω στην προσεχή μου έκθεση;...

Αυτή είναι ή τιμωρία σου, Γιαννάκη, επειδή άργησες!...

Τώρα θα διακόψω, Κατίνα! Μόλις πήρα ένα τηλεγράφημα από τον άντρα μου, που μου λέει πως τρείς ώρες, τώρα, προσπαθεί να με πάρη στο τηλέφωνο...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΤΥΧΗΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οι γονείς πρέπει να δίνουν πρώτοι το παράδειγμα

Όλοι μας το ξέρουμε και το έχουμε διαπιστώσει πολλές φορές από την πείρα της ίδιας της ζωής: Για να πετύχει ένας γάμος δεν χρειάζονται μόνο ό έρωτας και τα οικονομικά μέσα. Άπαραίτητη είναι και ή άρμονία στις σχέσεις του άντρου, που έξαρτάται από την άνατροφή του νέου και της νέας, ή συναισθητή των ευθυνών τους και ή σωστή αντίληψη τού προσορισμού τους.

Άλλά ποιος είναι υπεύθυνος για τη ζωή των νέων πριν παντρευτούν; Για τις μέρες, τις βδομάδες, τους μήνες, τα χρόνια, που σχηματίζουν την καρδιά, την ψυχή και το σώμα της νεαρής κοπέλλας και την προτομαίνουν για τον ώριμο ρόλο της σύζυγου και που δυναμώνουν τον έφηβο και τον μαθαίνουν την τρυφερότητα και ή φρονιμάδα, που τού είναι άπαραίτητα για να γίνει ένας καλός σύζυγος;...

Κάθε χρόνο, ναυαγούν χιλιάδες γάμοι. Χιλιάδες δεσμοί που άρχισαν με χαρά, τελειώνουν με πίκρα και με δάκρυα. Κι' οι γονείς, που θά διναν και τη ζωή τους άκόμη για να έξασφαλίσουν την ευτυχία των παιδιών τους, παρακολουθούν το δράμα αυτό περίλυποι, χωρίς να μπορούν να άντιδράσουν, γιατί είναι πια άργα. Η συζυγική ευτυχία των παιδιών τους έξαρτάται από τη διαμόρφωση του χαρακτήρα τους, όταν είναι άκόμη μικρά. Άπο τότε οι γονείς πρέπει να τα συμβουλεύουν και να τα καθοδηγούν, για να μπορέσουν να άντιμετωπίσουν μ' έπιτυχία τα μεγάλα προβλήματα της ζωής και τού γάμου τους.

Κανείς δεν μπορεί να άμφισβητήσει το γεγονός, ότι ο γάμος είναι ή πιο θειά, ή πιο τέλεια και ή πιο μεγάλη πηγή ευτυχίας. Τίποτ άλλο δεν μπορεί να γεμίση άπόλυτα τη ζωή του ανθρώπου. Ούτε ο πλούτος, ούτε ή δόξα, ούτε ή περιπέτεια, τίποτα! Ο γάμος θεμελιώνεται πρώτα στον έρωτα και μετά στερεώνεται και συμπληρώνεται από τη μοναδική χαρά της δημιουργίας της καινούργιας οικογένειας.

Στο γάμο, ο άντρας και ή γυναίκα τα μοιράζονται όλα, και τις χαρές και τις λύπες, και τις διασκεδάσεις και τις έπιτυχίες και τις άγανίες και φροντίδες και τις ευθύνες και την άπόλυση να χαϊδέουν μαζί τις μπουκλιές του άγαπημένου παιδιού τους.

Μαζί ζούνε τις πιο υπέροχες στιγμές, που μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος: τις στιγμές που κάνουν υπερέφανοι σχέδια για το μέλλον των παιδιών τους, που γιορτάζουν κάθε χρόνο τα γενέθλιά τους, που βλέπουν τα παιδιά να μεγαλώνουν και να προσδεύουν.

Και κατόπιν, όταν γεράσουν, ζούν πάλι μαζί μια ζωή ήσυχη, εϊσωνική, με τη συντροφία και με τα παιχνίδια των μικρών έγγονών τους.

Να πείσει είναι ο άληθινός γάμος, ή άληθινή ευτυχία, που όλοι εύχόμαστε για τα παιδιά μας.

Γενιέται τώρα το έρώτημα αν άξιζι ή δεν άξιζι τον κόπο να άναβώσουν οι γονείς κατάλληλα τα παιδιά τους, με το σκοπό να κάνουν ένα γάμο άξιο τού όνόματός του.

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ. Τριπόρτη 113 - Τηλ. 413 610.

να τα προετοιμάσουν για μι ά διαδρομή, που είναι ή πιο σπουδαία από όλες τις άλλες καριέρες της ζωής.

Πόσες λύπες δεν θα μπορούσαν ν' άποφύγουν και εκείνοι και τα παιδιά τους, αν κατάρθωναν να κάνουν τα κορίτσια τους να καταλάβουν από νωρίς, μερικές αλήθειες, που τις μαθαίνουν συχνά πολύ άργα. Άν κατάρθωναν να τούς μάθουν να λύνουν τα προβλήματα, που δημιουργεί ο γάμος τους από την άρχή, χωρίς να τ' άφίνουν να μαζεύονται και να δημιουργούν καταστάσεις άφόρητες.

Άν τούς μάθαιναν ότι ή ύπομνη, ή καλωσύνη, ή άφοσίωση, μετάβαλλουν πάλι πιο εύκολα από τους καυγάδες και τη γκρίνια τόν άσχημο χαρακτήρα ενός άντρα.

Άκόμα πόσες οικογενειακές τραγωδίες θα μπορούσαν να προλάβουν αν κατάρθωναν να πείσουν τούς γιους τους να μην παίρνουν στα σοβαρά μερικά μικρά συννεφάκια, που παρουσιάζονται τον πρώτο χρόνο τού γάμου τους. Να μην τούς φαίνεται τόσο παράξενο το ότι ή νεαρή γυναίκα τους έπηρεάζεται άκόμα από τη μητέρα της ή από μι άφιλη της, το ότι δεν έχει άπκτήσει άκόμα πλήρη συναισθητή της άξιας τού χρήματος και είναι πολυέξοδη. Όλα αυτά που δεν είναι τίποτ άλλο από υπολείμματα της κοριτσίστικης ζωής της συζύγου, άσφαλώς με τον καιρό θα εξαφανιστούν, όταν ο δεσμός τού γάμου γίνει πιο στερεός.

Οι γιοι, πριν παντρευτούν, χρειάζεται να μάθουν, ότι πρέπει να είναι τρυφεροί στη συζυγική τους ζωή και ότι πρέπει να μεταχειριστούν τη νεαρή γυναίκα τους με σεβασμό και ευγενικό τρόπο.

Έπίσης, τα παιδιά, πριν παντρευτούν, πρέπει να καταλάβουν πως θα χρειαστή να άλλαξουν μερικές συνήθειές τους, να μάθουν να περιορίζονται, να μη ζητούν να ικανοποιούν διαρκώς τα καприτσια τους, γιατί ή καινούργια ζωή τους είναι τελείως διαφορετική απ' αυτή που έκαναν πρώτα.

Οι τρέλλες που έκαναν ως άρραβωνιασμένοι, οι πολυώρες διασκεδάσεις και τα περιττά έξοδα, δεν έχουν πια θέση στο καινούργιο ναι-κοκυριό τους. Άπο εδώ και μπρος, θα δημιουργήσουν δική τους οικογένεια, παιδιά, υποχρεώσεις.

Ποτέ δεν πρέπει να ξεπερνούν τις δυνάμεις τους, για να μη βρεθούν στη δυσάρεστη θέση να τούς πουν οι συγγενείς και οι φίλοι πως είναι άνικανοί για τη μεγάλη άποστολή τού γάμου και της δημιουργίας μιας οικογένειας.

Οι γονείς λοιπόν πρέπει να βλέπουν τα άγόρια και τα κορίτσια τους όχι άπλως σαν παιδιά τους, αλλά σαν μέλλοντες συζύγους, μητέρες και πατέρες. Πρέπει να κάνουν το κάθε τι για να τα βοηθήσουν, με συμβουλές, με έλαφρες έπιπλήξεις και με υποδείξεις για το διάβασμα ώραιών και ή έξέλιξιν βιβλίων.

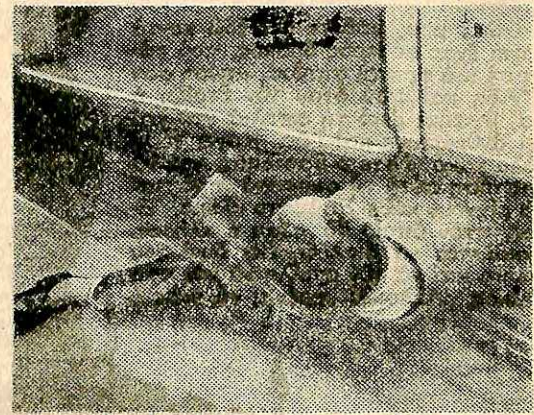
Άλλ' ή καλύτερη μέθοδος για να προετοιμάσουν τα παιδιά τους για το γάμο είναι το δικό τους άυτόνοτο παράδειγμα. Αυτό είναι εκείνο που τούς κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση.

Όταν τα παιδιά βλέπουν τούς γονείς τους να ζούν άρμονικά, ευτυχισμένοι και να συμπεριφέρονται ο ένας στον άλλον με λεπτότητα, τότε άσφαλώς κι' αυτά θα καταλάβουν πολύ γρήγορα τις μελλοντικές τους υποχρεώσεις, θα γίνουν έδανικοί σύζυγοι και θα ζήσουν ευτυχισμένα, άπολαυσμένα τις χαρές της συζυγικής ζωής και της οικογένειας.

ΓΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μόδα θέλει και πάλι τις ώριμες κυρίες με μακρύ γάντια. Το μοντέλο της φωτογραφίας μας είναι παρλιζάνικο δημιουργήμα κι' έχει το όνομα «Βενεζία». Τα γάντια αυτά άποτελούνται από δέμα άντιλόνης, γαριρισμένο με στράς.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ο Άλντς Σεάλα ένας νεαρός Γερμανός από το Ντύσελντορφ έπήλθε τελευταία απ' ένα τράμ, παραπλήσιον και παρεσπρή από το άχημα χωρίς να σκοτωθή όμως γιατί ο οδηγός τον άντελήφθη έγκαιρως και φρενάρισε. Παρ' όλα αυτά, ο άτυχής Σεάλα σπηνάθηκε κάτω από το τράμ κατά τέτοιο τρόπο ώστε το δεξί του γόνατο πίες δυνατό το στήθος του. Έπι μισή ώρα οι διαβάτες άγωνίζονταν να άποσπώσουν τον Σεάλα από τη «δυναμική περίπτωση» τού τράμ, ώσπου στο τέλος ο δυστυχής πέθανε από άσφύξια. Μ' όλα ταύτα θα μπορούσε να σπεί, αν ο οδηγός έβλεπε σε κίνηση το τράμ και έκανε λίγο πίσω. Δεν το έκανε όμως, γιατί ο γερμανικός νόμος, σε τέτοιες περιπτώσεις όρίζει πως ένα τράμ μπορεί να τρέψι σε κίνηση, μόνον, όταν το διατάξει γιατρός και γιατρός δεν βρέθηκε τη στιγμή εκείνη στον τόπο τού δυστυχήματος.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΙΠΑ

Η πίπα αυτή, που μοιάζει με μεγάλο ποδό, έχει ένα μικρό διαμερίσμα μέσα στο οποίο καίεται το τσιγάρο χωρίς οι στάγτες του να πέφτουν στο πάτωμα αλλά και που επιτρέπει στον καπνιστή να εξακολουθήσει να καπνίζει άδιαφορώντας, αν βρέχι ραγδαία. Η ίδια πίπα είναι εφωδιασμένη και μ' ένα φίλτρο, που δεν άφινε καμμία βλαβερή ουσία να φτάει στο στόμα τού καπνιστού.

ἰδιος καὶ νὰ θυσιασθῇ, γιὰ νὰ χορτά-
σῃ τὸ θῆριο μὲ τὶς σάρκες του.
»Λοιπὸν, καλὸί μου ἱππότες, αὐτὴ
ἡ σκληρὴ τύχη ἔπρεπε σὲ μένα τόσο
συχνά, ὥστε ὡς σήμερα ἔστειλα στὰ
θῆρια ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μου. Δὲν
μου μένει πιά κανεὶς ἄλλος παρὰ αὐτὴ
ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα καὶ τὸ παιδί
μου ὁ Ρόικκος. Καὶ ἐπειδὴ τῶρα, ἔπρεπε
ὁ κλῆρος στὸ μωρὸ αὐτό, ποὺ τὸ κρα-
τάει στὴν ἀγκαλιά της ἡ μητέρα του,
προτίμηση νὰ πνιγῇ ἐγὼ στὸ ποτάμι,
παρὰ νὰ παραδῶσω αὐτὸ τὸ ἄδωο κί-
βδητο ἀνυπεράσπιστο πλᾶσμα σ' ἓνα τόσο
σκληρὸ θάνατο!

Οἱ ἱππότες εἶδαν τὸν ἄρχοντα
Ἐλόρυ νὰ γκρεμίζεται ἀπὸ τὸν
πύργο...

Ὁ Ἐλὸρὺ δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι
τὴν πρότασι αὐτή. Ὑποσχέθηκε ἀκό-
μα νὰ ἐπιτρέψῃ στὸ γιοῦ τοῦ τὸ Ράκ-
κιν ν' ἀσπασθῇ τὸ χριστιανισμό, καθὼς
καὶ σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, ποὺ
εἶχαν αὐτὴ τὴν προθεσί...

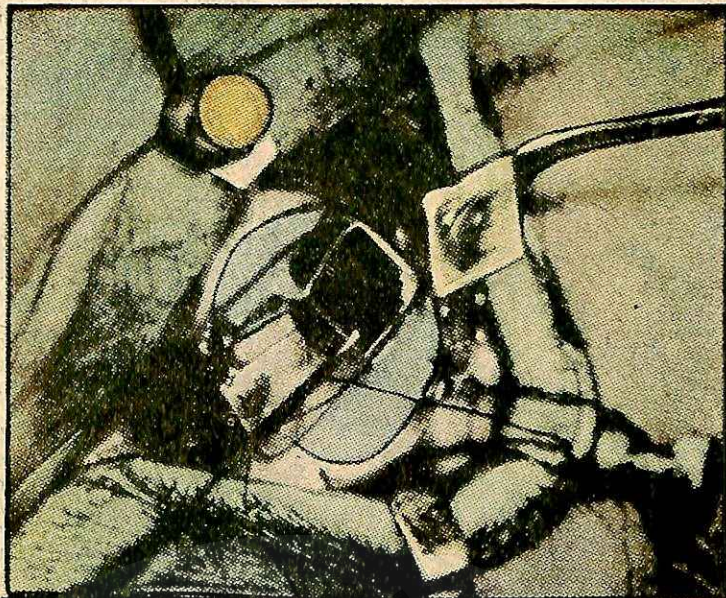
“Όλοι οί εργάτες τοῦ λιμανιοῦ ἀγαποῦν
πολύ τὸν Μπόμπι, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὡς «τὸ
πιστὸ σκυλιό».

Ποιά υπήρξαν τὰ ἀποτελέσματά τους; Δυστυχῶς, ὄχι ἀπόλυτα

Θά διερωτηθείτε ίσως πώς επιτυγχάνει τότε η μεταφορά του κρατοειδούς χιτώνος, που αποδίδει την όρασή σε οφθαλμούς. Φαίνεται λοιπόν, ότι ο μεταφορμένος κρατοειδής επιζηεί μονίμως στη νέα του θέση. Χρησιμεύει απλώς σαν «πλαίσιο», πάνω στο οποίο σχηματίζεται από το μάτι ένας «φύγιος κρατοειδής». Το ίδιο γίνεται στις μεταφθευτικές κοινότητες όταν η φλέβη, από ένα σε άλλον άνθρωπο. «Ο νεφρός ο πνευμών, έχουν τόσο πολύπλοκη διάπλαση, ώστε δεν μπο-

παιρητικά ενδιαφέρον, επίσης είναι το πείραμα που έγινε προσ-
στην Ιστοική Σχολή του Γαλιό πάνω σ' ένα ασθενή, που
καταστροφή τελείως οι επιπεφρίδιος αδένες του: Του μετα-
σαν διαδοχή επιπεφρίδους, προερχομένων από ένα έμβρυον
πνόν. "Αν το πείραμα αυτό επιτυχής μέχρι τέλους, θα έγκαι-
πιθανώτατα νέες και επαναστατικές μεθοδοι μεταφυτε-
στον και οργάνων από έμβρυα. Σκεφθείτε ποια τεραστία
θα σημαίνει αυτό για την ανθρωπότητα!

Ἐκτὸς ἀπὸ τῆς «Τράπεζας αἵματος» λειτουργοῦν
σήμερα, ὡς γνωστὸν καὶ «Τράπεζες ὀστέων».

Γκονγκοτερικὸ διήγημα

Τὶ σκέπτεσαι; Ἀντρέ; ρώ-
τησε μαλακὰ ἡ κ. Βερνιέ.
— Δὲν σκέπτομαι!... Ἀ-
κούω! ἀπάντησε ὁ ἄντρας
της.

— Πάντα ἡ ἴδια ἔμμηση ἱ-
δέα... Δὲν θὰ γιαιτρευτῇ λοι-

Ἐνα οὐρλιασμα μετ' στή νύχτα

πὸν ποτὲ ἀπ' τὸ παρελθόν;
Δὲν μ' ἀγαπάς; Ἀντρέ;

— Σὲ λατρεύω! Μὰ αὐτὸς
ὁ ἀδιάκοπος ἐφιάλτης εἶναι
δυνατώτερος ἀπὸ κάθε τι!

— Θάρρος! Βρίσκομαι ἐ-
γὼ κοντὰ σου. Θὰ ξεχάσεις...
— Ναί, θέλω νὰ ξεχάσω!
Αὐτὲς οἱ παραισθησεις δὲν
πρέπει νὰ διαρκέσουν περισ-
σότερο. Εἶναι ἄδικο νὰ υπο-
φέρης, νὰ βασανίζεσαι καὶ σὺ
ἐξ αἰτίας μου... ἐσύ, ἡ χα-
ρά μου, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς
μου!...

» Ἀκουσε! Ἐγγραψα στὸν
καθηγητὴ Σαλμόν, τὸν περί-
φημο ψυχίατρο. Μοῦ ἀπάντη-
σε πὺς θαρχόταν νὰ με δῇ,
γιατὶ ἐπρόκειτο ἀκριβῶς νὰ
περάσει ἀπ' τὴν πόλιν μας.
Τὸν περιμένω αὐριο...

... Βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέ-
ρας. Ἡ φθινοπωρινὴ νύχτα
εἶναι σκοτεινὴ.

Ὁ δόκτωρ Σαλμόν δὲν ἔ-
φτασε ἀκόμη. Ὁ Βερνιέ τὸν
περιμένει ἀνυπόμονα.

Δυὸ ἄντρες, καλοντυμένοι,
δρασκελίζουν ἀθρόοι τὸ χα-
μηλὸ μαντρότοιγο καὶ προ-

χωροῦν πρὸς τὴ μοναχικὴ
βίλλα.

— Εἴμαστε τυχεροὶ ποὺ
δὲν ἔχει φεγγάρι ἀπόψε...
μουρμουρίζει ὁ ἄντρας.

— Ἀς μοιράσουμε τὴ
δουλειά, προσθέτει ὁ ἄλλος
σιγανά. Ἐγὼ θὰ πάω στὸ
ἀριστερὸ σαλόνάκι. Πιστεύω
νὰ βρῶ λεφτὰ μέσα στὸ
γραφεῖο... Ἐσὺ θ' ἀνέβης στὸ
ἀπάνω πάτωμα. Στὸ ντου-
λάπι τῆς δεξιᾶς κάμαρας θὰ
βρῇς τὰ κοσμήματα. Καί...

— Δὲν τὴ θυμάμαι...
— Ἦμουν τότε ἀρραβωνι-
ασμένος μετ' ἡμῶν καπέλλο δι-
εφθαρμένη, σκληρὴ καὶ ἐπι-
πόλαιη ποὺ με κορόιδευε
φριχτά. Μιὰ μέρα, τὴν ἐπία-
σα νὰ μ' ἀπατά. Ἐξερεθι-
σμένος τότε ἀπ' τὴ σκληρὴ
εἰρωνεία της, τὴν ἐπνίξε μετ'
τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

» Οἱ ἔνορκοι μ' ἀθώωσαν.
Ὁ κόσμος με ξεχάσε. Παν-
τρεύτηκα ὕστερα μιὰν ὑπέ-
ροχην γυναῖκα, ἕναν ἄγγελον.
Μὰ ἔχω μέσα μου τὴν τιμω-
ρίαν μου! Δὲν εὐρήκα πιά ξε-
κούρασι. ἀπ' τὴν τραγικὴ
στιγμὴ τοῦ ἀκούστηκε ἐκεῖ-
νη ἡ φωνή...

» Ὅταν ἐσφίγγα τὸ λεπτὸ
λαιμὸ τοῦ θυματοῦ μου καὶ
ἐνοιωθα νὰ τρίβουν τὰ κόκα-
λά μου, ἡ ἀρραβωνιαστι-
κιά μου, μετὰ τὰ πρῶτα πα-
ρακάλια καὶ βογγητά, ἐμπη-
ξε ἕνα τελευταῖο καὶ ἄγριο
οὐρλιασμα, ποὺ συγκέντρω-
νε ὅλο τὸν πόθο της νὰ ζή-
σῃ τὸ μῖσος της καὶ μαζί
μὲ ὑστατή ἀπειλή! Ἐπει-
τα σωριάστηκε χάμα, σὰν
κουρέλι. Μὰ εἶχε βυθίσει πιά
στὴν καρδιά μου, σὰν φα-
μακερὸ βέλος, τὴν ἀνατριχι-
αστικὴ ἐκείνη φωνή, ποὺ με
κυνηγαίε ἀπὸ τότε ἀδιάκοπα.

» Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἴμαστε
μόνοι στὸ σπίτι. Ἡ γυναῖκα
μου κοιμάται στὸ ἀπάνω πά-
τωμα. Ὅλα πρεπε νάμαι ἡσυχ-
ος... Ἐ λοιπόν, ὁ ἐφιάλτης
μου ἐξακολουθεῖ! Ἀκούω
βογγητά! Ὁ, μὰ ἐσεῖς δὲν
ἀκούτε τίποτα, γιατρέ;

» Ὁ γκόνγκοστερ φάνηκε
πὺς ἀφουγκράστηκε. Πῆγε
ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ
ὕστερα ξαναγύρισε στὴ θέ-
σι του.

— Τίποτε δὲν ἀκούγεται
δὴλωση. Ἡ σιωπὴ εἶν' ἀπό-
λυτη...

Μὰ ὁ Βερνιέ ἔγινε ξαφνι-
κὰ κατάχλωμος καὶ τραύ-
λισε:

— Τὸ οὐρλιασμα! Τὸ ἴ-
διο οὐρλιασμα! Σὰν νὰ
στραγγαλίζεται κάποιος μέ-
σα στὸ σπίτι!...

— Δὲν ἄκουσα τίποτε...
Ἐχετε πυρετό!

Κι' ὁ ψευτογιατρός ἐπία-
σε τὸ σφυγμὸ τοῦ Βερνιέ. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἀνοίξε τὴ πόρ-
τα καὶ πῆγε ὁ σύντροφός του.

— Εἶν' ὁ βοηθός μου, ἐξή-
γησε βιαστικὰ ὁ «γιατρός».
Ἐκανε κάποια ἐγχείρησι ἐ-
δῶ κοντὰ, καὶ εἶχαμε ὀρίσει
ραντεβού ἐδῶ στὸ σπίτι σας.
Λοιπόν, πὺς πῆγε ἡ ἐγχεί-
ρησι;

— Καλὰ. Τελείωσαν ὅλα!
ἀπάντησε ὁ δευτερός γκόνγκο-
στερ.

— Ἀς φεύγουμε λοιπόν.
Κύριε Βερνιέ, δὲν ἔχετε τίπο-
τε τὸ σοβαρό. Θὰ γιαιτρευτῇ
τε μετ' ὁ καιρὸς. Πάντως, θὰ
σὰς στείλω αὐριο ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι μιὰ συνταγὴ καταπρα-
υντικοῦ φαρμάκου. Ἐχετε ἐμ-
πιστοσύνη σ' ἐμένα. Ὁρε-
δουάρ.

Κι' ὁ «γιατρός» πῆρε δια-
κριτικὰ ἕνα φάκελλο μετ' ἡμῶν
καπέλλο ποὺ τοῦβάζε στὰ χέρι
ὁ Βερνιέ. Ὑστερὰ ὁ τελευ-
ταῖος συνάδελφός του, διὰ
γκόνγκοστερ ὡς τὸ αὐτοκίνη-
τό τους, ποὺ βρισκόταν λί-
γο μακρότερα.

Ξαναγύρισε στὴ βίλλα κά-
πως πρὸ ἡμερος. Ἀνέβηκε
καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκά-
μαρα.

— Ἐλέν! πρόφερε γλυκὰ,
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπτό-
μα τὴν κοιμισμένη γυναῖκα
του.

— Ἀνοίξε ὕστερα τὴν ἡλεκ-
τρικὴ «βεγίεζα». Κι' ἀντίκρυ-
σε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

Ἡ Ἐλέν ἦταν σωριασμέ-
νη χάμα, στραγγαλισμένη!
Τὸ δικὸ της οὐρλιασμα εἶχε
ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Βερ-
νιέ! Τὸ ντουλάπι ἦταν ἀνοι-
χτὸ καὶ τὰ συρτάρια ἄνω
κάτω...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ
σκοτάδι, στὸν ἔρμον ἐξοχι-
κὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔ-
τρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα.

Ζ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ μπερύ

Στὸ Σαιν Λιούις τὰ γκαρσόν-
ια ἐνὸς ὑπάρ- πέτασαν ἔξω
κάποιον φράνσι Μαῖν, ποὺ εἶχε
γίνει τύφλα στὸ μεθύσι. (Στὴν
Ἀμερική, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕ-
νας πελάτης κέντρου ἀρχίζει νὰ
μὴν ἀτέκεται καλὰ στὰ πόδια
του, γίνεται ἀμέσως ἀνεπιθυμη-
τος καὶ τὰ γκαρσόνια τὸν πετᾶ-
νε ἔξω χωρὶς πολλὰ διατυπώ-
σεις). Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λε-
πτὰ, ὁ Μαῖν ξαναγύρισε, ἀλλ'
αὐτὴ τὴ φορὰ μετ' ὁ καμῖνι
του. Τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο ἔσπα-
σε τὴν προθήκη τοῦ καταστήμα-
τος, ἀναπαύοντις κάμποσα
τραπέζια καὶ ἔπεσε μετ' ὅλην πᾶ-
νιν στὸν τοῖχο τοῦ βάθος καὶ ἔκα-
νε ἕνα μεγάλο ρήγμα!...

— Τὸ οὐρλιασμα! Τὸ ἴ-
διο οὐρλιασμα! Σὰν νὰ
στραγγαλίζεται κάποιος μέ-
σα στὸ σπίτι! Τ' ἀκούσατε
τώρα;

— Δὲν ἄκουσα τίποτε...
Ἐχετε πυρετό!

Κι' ὁ ψευτογιατρός ἐπία-
σε τὸ σφυγμὸ τοῦ Βερνιέ. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἀνοίξε τὴ πόρ-
τα καὶ πῆγε ὁ σύντροφός του.

— Εἶν' ὁ βοηθός μου, ἐξή-
γησε βιαστικὰ ὁ «γιατρός».
Ἐκανε κάποια ἐγχείρησι ἐ-
δῶ κοντὰ, καὶ εἶχαμε ὀρίσει
ραντεβού ἐδῶ στὸ σπίτι σας.
Λοιπόν, πὺς πῆγε ἡ ἐγχεί-
ρησι;

— Καλὰ. Τελείωσαν ὅλα!
ἀπάντησε ὁ δευτερός γκόνγκο-
στερ.

— Ἀς φεύγουμε λοιπόν.
Κύριε Βερνιέ, δὲν ἔχετε τίπο-
τε τὸ σοβαρό. Θὰ γιαιτρευτῇ
τε μετ' ὁ καιρὸς. Πάντως, θὰ
σὰς στείλω αὐριο ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι μιὰ συνταγὴ καταπρα-
υντικοῦ φαρμάκου. Ἐχετε ἐμ-
πιστοσύνη σ' ἐμένα. Ὁρε-
δουάρ.

Κι' ὁ «γιατρός» πῆρε δια-
κριτικὰ ἕνα φάκελλο μετ' ἡμῶν
καπέλλο ποὺ τοῦβάζε στὰ χέρι
ὁ Βερνιέ. Ὑστερὰ ὁ τελευ-
ταῖος συνάδελφός του, διὰ
γκόνγκοστερ ὡς τὸ αὐτοκίνη-
τό τους, ποὺ βρισκόταν λί-
γο μακρότερα.

Ξαναγύρισε στὴ βίλλα κά-
πως πρὸ ἡμερος. Ἀνέβηκε
καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκά-
μαρα.

— Ἐλέν! πρόφερε γλυκὰ,
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπτό-
μα τὴν κοιμισμένη γυναῖκα
του.

— Ἀνοίξε ὕστερα τὴν ἡλεκ-
τρικὴ «βεγίεζα». Κι' ἀντίκρυ-
σε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

Ἡ Ἐλέν ἦταν σωριασμέ-
νη χάμα, στραγγαλισμένη!
Τὸ δικὸ της οὐρλιασμα εἶχε
ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Βερ-
νιέ! Τὸ ντουλάπι ἦταν ἀνοι-
χτὸ καὶ τὰ συρτάρια ἄνω
κάτω...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ
σκοτάδι, στὸν ἔρμον ἐξοχι-
κὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔ-
τρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα.

Ζ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ μπερύ

Στὸ Σαιν Λιούις τὰ γκαρσόν-
ια ἐνὸς ὑπάρ- πέτασαν ἔξω
κάποιον φράνσι Μαῖν, ποὺ εἶχε
γίνει τύφλα στὸ μεθύσι. (Στὴν
Ἀμερική, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕ-
νας πελάτης κέντρου ἀρχίζει νὰ
μὴν ἀτέκεται καλὰ στὰ πόδια
του, γίνεται ἀμέσως ἀνεπιθυμη-
τος καὶ τὰ γκαρσόνια τὸν πετᾶ-
νε ἔξω χωρὶς πολλὰ διατυπώ-
σεις). Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λε-
πτὰ, ὁ Μαῖν ξαναγύρισε, ἀλλ'
αὐτὴ τὴ φορὰ μετ' ὁ καμῖνι
του. Τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο ἔσπα-
σε τὴν προθήκη τοῦ καταστήμα-
τος, ἀναπαύοντις κάμποσα
τραπέζια καὶ ἔπεσε μετ' ὅλην πᾶ-
νιν στὸν τοῖχο τοῦ βάθος καὶ ἔκα-
νε ἕνα μεγάλο ρήγμα!...

— Τὸ οὐρλιασμα! Τὸ ἴ-
διο οὐρλιασμα! Σὰν νὰ
στραγγαλίζεται κάποιος μέ-
σα στὸ σπίτι!...

— Δὲν ἄκουσα τίποτε...
Ἐχετε πυρετό!

Κι' ὁ ψευτογιατρός ἐπία-
σε τὸ σφυγμὸ τοῦ Βερνιέ. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἀνοίξε τὴ πόρ-
τα καὶ πῆγε ὁ σύντροφός του.

— Εἶν' ὁ βοηθός μου, ἐξή-
γησε βιαστικὰ ὁ «γιατρός».
Ἐκανε κάποια ἐγχείρησι ἐ-
δῶ κοντὰ, καὶ εἶχαμε ὀρίσει
ραντεβού ἐδῶ στὸ σπίτι σας.
Λοιπόν, πὺς πῆγε ἡ ἐγχεί-
ρησι;

— Καλὰ. Τελείωσαν ὅλα!
ἀπάντησε ὁ δευτερός γκόνγκο-
στερ.

— Ἀς φεύγουμε λοιπόν.
Κύριε Βερνιέ, δὲν ἔχετε τίπο-
τε τὸ σοβαρό. Θὰ γιαιτρευτῇ
τε μετ' ὁ καιρὸς. Πάντως, θὰ
σὰς στείλω αὐριο ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι μιὰ συνταγὴ καταπρα-
υντικοῦ φαρμάκου. Ἐχετε ἐμ-
πιστοσύνη σ' ἐμένα. Ὁρε-
δουάρ.

Κι' ὁ «γιατρός» πῆρε δια-
κριτικὰ ἕνα φάκελλο μετ' ἡμῶν
καπέλλο ποὺ τοῦβάζε στὰ χέρι
ὁ Βερνιέ. Ὑστερὰ ὁ τελευ-
ταῖος συνάδελφός του, διὰ
γκόνγκοστερ ὡς τὸ αὐτοκίνη-
τό τους, ποὺ βρισκόταν λί-
γο μακρότερα.

Ξαναγύρισε στὴ βίλλα κά-
πως πρὸ ἡμερος. Ἀνέβηκε
καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκά-
μαρα.

— Ἐλέν! πρόφερε γλυκὰ,
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπτό-
μα τὴν κοιμισμένη γυναῖκα
του.

— Ἀνοίξε ὕστερα τὴν ἡλεκ-
τρικὴ «βεγίεζα». Κι' ἀντίκρυ-
σε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

Ἡ Ἐλέν ἦταν σωριασμέ-
νη χάμα, στραγγαλισμένη!
Τὸ δικὸ της οὐρλιασμα εἶχε
ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Βερ-
νιέ! Τὸ ντουλάπι ἦταν ἀνοι-
χτὸ καὶ τὰ συρτάρια ἄνω
κάτω...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ
σκοτάδι, στὸν ἔρμον ἐξοχι-
κὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔ-
τρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα.

Ζ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ μπερύ

Στὸ Σαιν Λιούις τὰ γκαρσόν-
ια ἐνὸς ὑπάρ- πέτασαν ἔξω
κάποιον φράνσι Μαῖν, ποὺ εἶχε
γίνει τύφλα στὸ μεθύσι. (Στὴν
Ἀμερική, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕ-
νας πελάτης κέντρου ἀρχίζει νὰ
μὴν ἀτέκεται καλὰ στὰ πόδια
του, γίνεται ἀμέσως ἀνεπιθυμη-
τος καὶ τὰ γκαρσόνια τὸν πετᾶ-
νε ἔξω χωρὶς πολλὰ διατυπώ-
σεις). Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λε-
πτὰ, ὁ Μαῖν ξαναγύρισε, ἀλλ'
αὐτὴ τὴ φορὰ μετ' ὁ καμῖνι
του. Τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο ἔσπα-
σε τὴν προθήκη τοῦ καταστήμα-
τος, ἀναπαύοντις κάμποσα
τραπέζια καὶ ἔπεσε μετ' ὅλην πᾶ-
νιν στὸν τοῖχο τοῦ βάθος καὶ ἔκα-
νε ἕνα μεγάλο ρήγμα!...

— Τὸ οὐρλιασμα! Τὸ ἴ-
διο οὐρλιασμα! Σὰν νὰ
στραγγαλίζεται κάποιος μέ-
σα στὸ σπίτι! Τ' ἀκούσατε
τώρα;

— Δὲν ἄκουσα τίποτε...
Ἐχετε πυρετό!

Κι' ὁ ψευτογιατρός ἐπία-
σε τὸ σφυγμὸ τοῦ Βερνιέ. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἀνοίξε τὴ πόρ-
τα καὶ πῆγε ὁ σύντροφός του.

— Εἶν' ὁ βοηθός μου, ἐξή-
γησε βιαστικὰ ὁ «γιατρός».
Ἐκανε κάποια ἐγχείρησι ἐ-
δῶ κοντὰ, καὶ εἶχαμε ὀρίσει
ραντεβού ἐδῶ στὸ σπίτι σας.
Λοιπόν, πὺς πῆγε ἡ ἐγχεί-
ρησι;

— Καλὰ. Τελείωσαν ὅλα!
ἀπάντησε ὁ δευτερός γκόνγκο-
στερ.

— Ἀς φεύγουμε λοιπόν.
Κύριε Βερνιέ, δὲν ἔχετε τίπο-
τε τὸ σοβαρό. Θὰ γιαιτρευτῇ
τε μετ' ὁ καιρὸς. Πάντως, θὰ
σὰς στείλω αὐριο ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι μιὰ συνταγὴ καταπρα-
υντικοῦ φαρμάκου. Ἐχετε ἐμ-
πιστοσύνη σ' ἐμένα. Ὁρε-
δουάρ.

Κι' ὁ «γιατρός» πῆρε δια-
κριτικὰ ἕνα φάκελλο μετ' ἡμῶν
καπέλλο ποὺ τοῦβάζε στὰ χέρι
ὁ Βερνιέ. Ὑστερὰ ὁ τελευ-
ταῖος συνάδελφός του, διὰ
γκόνγκοστερ ὡς τὸ αὐτοκίνη-
τό τους, ποὺ βρισκόταν λί-
γο μακρότερα.

Ξαναγύρισε στὴ βίλλα κά-
πως πρὸ ἡμερος. Ἀνέβηκε
καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκά-
μαρα.

— Ἐλέν! πρόφερε γλυκὰ,
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπτό-
μα τὴν κοιμισμένη γυναῖκα
του.

— Ἀνοίξε ὕστερα τὴν ἡλεκ-
τρικὴ «βεγίεζα». Κι' ἀντίκρυ-
σε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

Ἡ Ἐλέν ἦταν σωριασμέ-
νη χάμα, στραγγαλισμένη!
Τὸ δικὸ της οὐρλιασμα εἶχε
ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Βερ-
νιέ! Τὸ ντουλάπι ἦταν ἀνοι-
χτὸ καὶ τὰ συρτάρια ἄνω
κάτω...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ
σκοτάδι, στὸν ἔρμον ἐξοχι-
κὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔ-
τρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα.

Ζ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ μπερύ

Στὸ Σαιν Λιούις τὰ γκαρσόν-
ια ἐνὸς ὑπάρ- πέτασαν ἔξω
κάποιον φράνσι Μαῖν, ποὺ εἶχε
γίνει τύφλα στὸ μεθύσι. (Στὴν
Ἀμερική, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕ-
νας πελάτης κέντρου ἀρχίζει νὰ
μὴν ἀτέκεται καλὰ στὰ πόδια
του, γίνεται ἀμέσως ἀνεπιθυμη-
τος καὶ τὰ γκαρσόνια τὸν πετᾶ-
νε ἔξω χωρὶς πολλὰ διατυπώ-
σεις). Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λε-
πτὰ, ὁ Μαῖν ξαναγύρισε, ἀλλ'
αὐτὴ τὴ φορὰ μετ' ὁ καμῖνι
του. Τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο ἔσπα-
σε τὴν προθήκη τοῦ καταστήμα-
τος, ἀναπαύοντις κάμποσα
τραπέζια καὶ ἔπεσε μετ' ὅλην πᾶ-
νιν στὸν τοῖχο τοῦ βάθος καὶ ἔκα-
νε ἕνα μεγάλο ρήγμα!...

— Τὸ οὐρλιασμα! Τὸ ἴ-
διο οὐρλιασμα! Σὰν νὰ
στραγγαλίζεται κάποιος μέ-
σα στὸ σπίτι!...

— Δὲν ἄκουσα τίποτε...
Ἐχετε πυρετό!

Κι' ὁ ψευτογιατρός ἐπία-
σε τὸ σφυγμὸ τοῦ Βερνιέ. Σὲ
λίγες στιγμὲς ἀνοίξε τὴ πόρ-
τα καὶ πῆγε ὁ σύντροφός του.

— Εἶν' ὁ βοηθός μου, ἐξή-
γησε βιαστικὰ ὁ «γιατρός».
Ἐκανε κάποια ἐγχείρησι ἐ-
δῶ κοντὰ, καὶ εἶχαμε ὀρίσει
ραντεβού ἐδῶ στὸ σπίτι σας.
Λοιπόν, πὺς πῆγε ἡ ἐγχεί-
ρησι;

— Καλὰ. Τελείωσαν ὅλα!
ἀπάντησε ὁ δευτερός γκόνγκο-
στερ.

— Ἀς φεύγουμε λοιπόν.
Κύριε Βερνιέ, δὲν ἔχετε τίπο-
τε τὸ σοβαρό. Θὰ γιαιτρευτῇ
τε μετ' ὁ καιρὸς. Πάντως, θὰ
σὰς στείλω αὐριο ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι μιὰ συνταγὴ καταπρα-
υντικοῦ φαρμάκου. Ἐχετε ἐμ-
πιστοσύνη σ' ἐμένα. Ὁρε-
δουάρ.

Κι' ὁ «γιατρός» πῆρε δια-
κριτικὰ ἕνα φάκελλο μετ' ἡμῶν
καπέλλο ποὺ τοῦβάζε στὰ χέρι
ὁ Βερνιέ. Ὑστερὰ ὁ τελευ-
ταῖος συνάδελφός του, διὰ
γκόνγκοστερ ὡς τὸ αὐτοκίνη-
τό τους, ποὺ βρισκόταν λί-
γο μακρότερα.

Ξαναγύρισε στὴ βίλλα κά-
πως πρὸ ἡμερος. Ἀνέβηκε
καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκά-
μαρα.

— Ἐλέν! πρόφερε γλυκὰ,
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπτό-
μα τὴν κοιμισμένη γυναῖκα
του.

— Ἀνοίξε ὕστερα τὴν ἡλεκ-
τρικὴ «βεγίεζα». Κι' ἀντίκρυ-
σε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

Ἡ Ἐλέν ἦταν σωριασμέ-
νη χάμα, στραγγαλισμένη!
Τὸ δικὸ της οὐρλιασμα εἶχε
ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Βερ-
νιέ! Τὸ ντουλάπι ἦταν ἀνοι-
χτὸ καὶ τὰ συρτάρια ἄνω
κάτω...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸ
σκοτάδι, στὸν ἔρμον ἐξοχι-
κὸ δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔ-
τρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα.

Ζ. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ μπερύ

Στὸ Σαιν Λιούις τὰ γκαρσόν-
ια ἐνὸς ὑπάρ- πέτασαν ἔξω
κάποιον φράνσι Μα

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ χειμῶ-
να πέρασαν πολλὰ χρόνια. Τὸ κο-
ριτσάκι μεγάλωσε μέσα στὸ ὄδυ-
μα, παρελήθη κατόπιν ἀπὸ μιὰ οὐ-
κογένεια μὲ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυ-
σι τοῦ Βροθοκομείου κ' ὅταν πιά
μεγάλωσε, γνώρισε ἕνα νέο καὶ ἀρ-
ραβωνιάστηκε. Μὰ τότε, γιὰ πρῶ-
τὴ φορά, δοκίμασε τὴν πίκρα τῆς
ζωῆς. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της δὲν
ἔφερε ὅτι ἦταν ἐκθετός. Ὅταν τὸ ἐ-
μαθε, ἔγινε σκεπτικός καὶ μιὰ μέ-
ρα τῆς δήλωσε:

—Νὰ σου πῶ... Ὅ,τι ἄλλο ἂν
ἦταν, δὲν θὰ τὸ λογάριζα. Μὰ νὰ
κάνω γυναίκα μου μιὰ νέα, ποὺ ἡ
μητέρα της τὴν ἔρριξε στὴν βρο-
φοδόχο, μού φαίνεται ἀσχημὸν. Ἔ-
ρω ποῖα ἦταν ἡ υπέρτα σου κ' ἡ

Αυτό το αυτόκινητο θα είναι ε-
μφωτισμένο με ηλεκτρονικό σύστη-
μα, που θα ρυθμίζει αυτόματα τα
κίνησή του, σε τρόπου ώστε θα μπο-
ρή να το οδηγηί κ' ένα παιδάκι 3
χρόνων. Θεωρητικά τουλάχιστον, το
αυτόκινητο αυτό δεν θα υπάρχει κίν-
δυνος να πέση πάνω σ' έναν τοίχο
ή να συγκρουσθή μ' ένα άλλο. Οι
βλάβες που θα επιδιωρθωνονται έ-
πίσης αυτόματα εκτός από εκείνες
που απαιτούν την αντικατάστασι έ-
ως μερους της μηχανής.

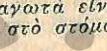
— Δὲν τὴν βρίσκω καθόλου πρακτικὴ τὴ μέθο-
δόν σου, Λιλίκα μου!... Κίνδυνος-θάνατος γιὰ τοὺς
ὁδηγοὺς!...

νέται μεγαλύτερο το ποσοστό των αποδόλων και των ελαττωματικών παιδιών. Έξακολουθεί όμως πάντα να μένει τόσο συντριπτικά μεγαλύτερη η πιθανότητα να γεννηθώ το παιδί γερό και κανονικό, ώστε δεν αξίζει τον κόπο να ληφθεί υπ' όψη ο μικρός αυτός κίνδυνος.

Ας σημειωθεί άλλωστε ότι πολλές από τις πιο διακεκριμένες προσωπικότητες του κόσμου γεννήθηκαν από γυναίκες με σκλα-

Μη δοθήσῃτε ὅτι εἰσάστε πιά «γῆρας» γιὰ νὰ δώστε στὸ παιδί σας τὴν ἀγάπην ποὺ χρειάζεται. Ἡ ἡλικία δὲν παίζει σπουδαῖο ρόλο.

Καὶ μὴν ξεχάnete ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ γεννᾷ, ξαναγεννιέται κι' ἡ ἴδια, νοιώθει ἕνα θαυματουργό ξαναγενναίωμα. Δίνετε τὴ ζωὴ στὸ παιδί της, μὰ κι' ἐκεῖνο της δίνει μιὰ καινούργια ἀνοίξι τῆς ζωῆς της.

— Αὐτὰ τὰ παγωτά εἶναι νεις νὰ τὰ βάλῃς στὸ στόμα

— Αὐτὰ τὰ παγωτά εἶναι μὴ σταλιά... Δὲν προφται-
νεις νὰ τὰ βάλῃς στὸ στόμα καί...χαλόνται!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

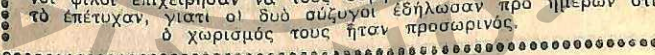
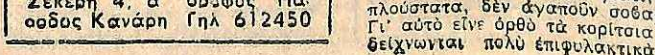
55

61

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1) ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ. 2) ΝΕΜΕΙΑ. 3) ΣΑΡΑ = ΑΜΙ-
ΑΣΙΑ - ΤΑ. 3) ΝΑ ΣΑΡΑ = ΑΜΙ-
ΣΟΣ. 4) ΑΜ - ΠΑΚΑΣ. 5) ΑΣΤΙΑ. 5)
ΠΑΛΑΙΑ - ΚΩΣ = ΩΜΟΣ. 6) ΑΝΙΣΑ -
= ΘΩΜΑΣ = ΠΩΣ. 7) ΡΑΣΑ - ΚΕ-
ΦΑΛΛΙΟΝ. 8) ΤΤ - ΑΙΟΛΟΣ. 9) ΗΙ -
ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ = ΑΝ. 10) ΠΑΓΟΔΑ -
ΡΓΑ. 11) ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ. 12) ΟΔΟΥ-
ΑΜΕ = ΣΟΦΟΣ = ΜΟΙΡΑ. 13) ΡΕΥΜΑ -
= ΣΟΣ = ΛΕΣΧΑΙ. 14) ΠΟΥΣ =
ΡΑΪΤ - ΙΝ. 15) ΑΤΡΩΤΑ - ΠΟΥΣ. 17)
ΑΙ. 16) ΜΑ = ΝΙΚΗ - ΤΑΥΡΟΣ. 17)
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

Ἡ ὁμορφὴ μαχαρὰντὴ εἰ-

Απο εκείνο το βράδυ αρχισε το είδύλλιο. "Αδειες και κουραστικές φαίνονταν πια οι ημέρες στην όμορφη μα-

ΛΟΥΙ· ΜΩΡΙΕ

Τὰ πάθημα τῆς Καχριέ

» Τρίμηνος » 70.000
Εμβάσματα Ἑσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς
τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰω. Παπαγεωργίου.

Παράξενο διήγημα

Καὶ πραγματικά, μ' ἐλάχιστη πο-

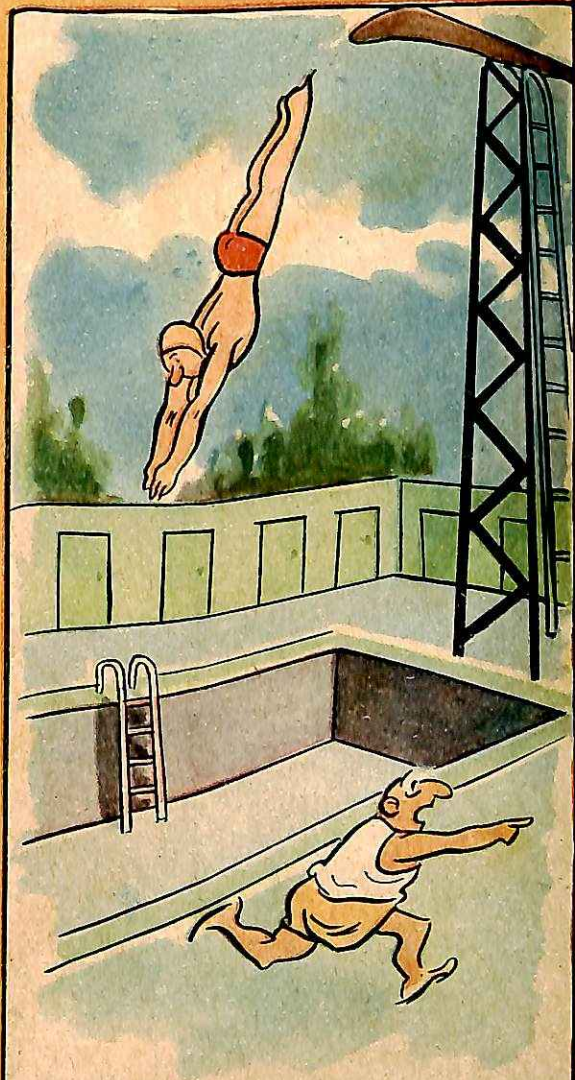
ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Ιατρός Δερματολόγος

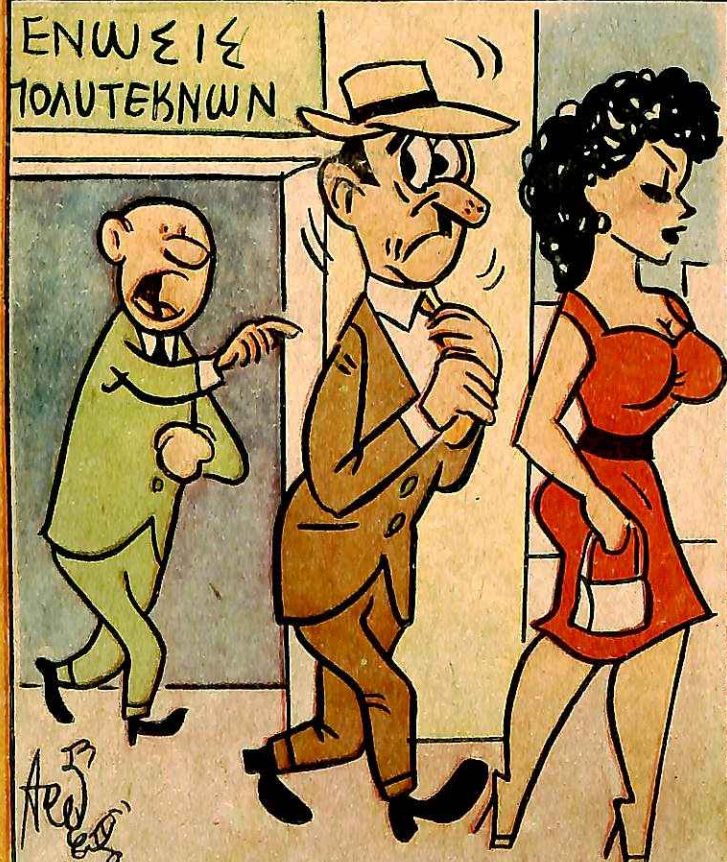
λάσαν την κλοπή μοναχά την άλλη μέρα, βλέποντας τον ήλιο να μπει νη από τη σκεπή.

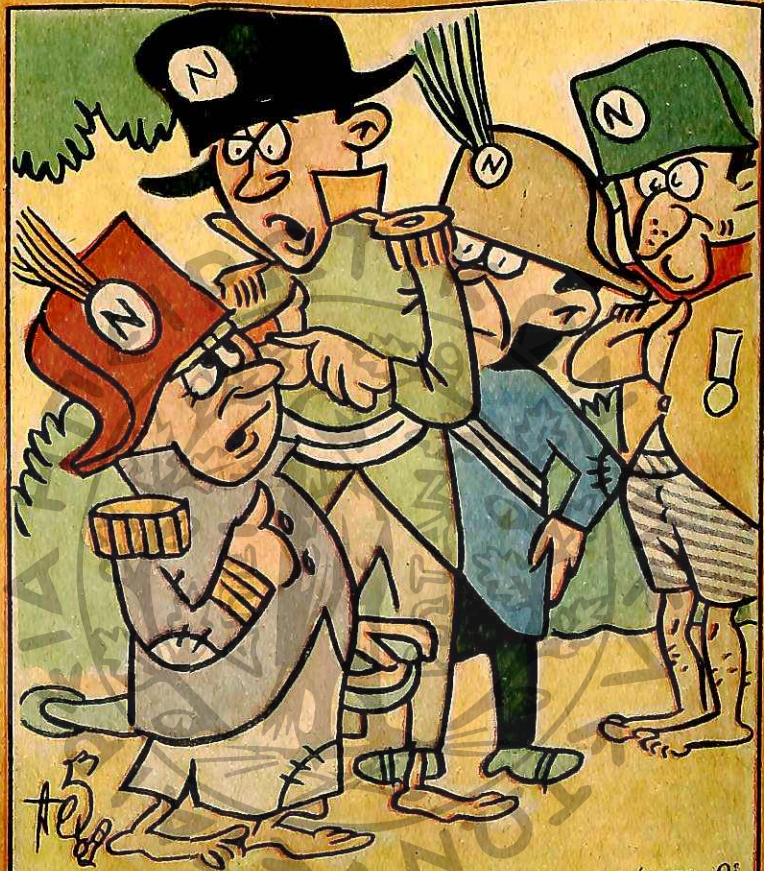
—Μὴ ντρέπῃσαι!... Πές τι σὲ στενοχωρεῖ, Ζαχαρία.

—Παιδιά!... Γεμίστε γρήγορα τὴν πισίνα.

ΛΑΧΤΑΡΑ
—Κύριε... Πρόεδρε!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

—"Ἀκου δῶ, ρε φίλε!... Κόττα ν' ἀλλάξης πρόσωπο. Οἱ Ναπολέοντες ἦσαν τρεῖς. Τέταρτος δὲν χωράει!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)